1000 femei din 44 ţări

O MIE de femei din patruzeci şi patru de ţări s'au întrunit la Berlin şi au biruit.

Au ţinut un congres în cea mai frumoasă săptămână a lunei Iulie, au aţâţat curiozitatea întregii lumi prin rezoluţiile care se aşteptau; cele mai mari săli din Berlin, s'au dovedit neîncăpătoare pentru congresiste şi curioşii cari voiau să asculte desbaterile.

„Asociaţia internaţională pentru drepturile femeii“ — înfiinţată acum 25 ani — a dat cea mai frumoasă dovadă despre rodnica-i activitate, prezentând în faţa întregii lumi civilizate, prin cele o mie de

Poeta Saroina Naidu

reprezentante din toate cele 44 state,—transformarea modernă a femeii. Congresul a fost o ilustraţie a voinţei luptei şi puterii de muncă a femeii.

Din sute de guri ale delegatelor, — care au vorbit numai în cele trei limbi admise la congres, engleza, franceza şi germana, cu toate că reprezentau peste o sută de

D-na Hoda Charaoui Pacha

limbi materne, — au răsunat expresiile de victorie ale femeilor emancipate, pentru libertate şi superioară înţelegere a datoriilor materne şi pentru omenie şi pace între popoare. Vom încerca să ilustrăm mai jos, câteva personalităţi particulare la congres.

O mare parte din simpatia pe care şi-a câştigat-o „asociaţia“ în toată lumea se datoreşte, mai cu seamă, uneea dintre membrele fondatoare, americana Carrie Chappman-Catt, care a condus-o timp de 19 ani, cu pricepere şi cu mari perspective politice internaţionale. După ce a respins o rea-

D-na Briet Asmundsen

legere la Roma în 1923, a fost proclamată preşedintă de onoare.

Conducerea a preluat-o atunci actuala preşedintă, engleza miss **Margery Corbett Ashby,** care a intrat în această mare luptă, dela vârsta de 17 ani. Miss Ashby este foarte bine văzută şi la congresele Ligii Naţiunilor din Geneva.

Ca un paradox la această politiciană, este indiana **Saroina Naidu,** o revoluţionară indiană, poetă, cu studiile terminate la universităţile engleze. Ea este o luptătoare pentru ideile lui **Mahatma Ghandi,** pe care l-a înlocuit un an încheiat la preşedinţia uniunei naţionale pentru eliberarea Indiei, — dar aplicând vederilor ei un spirit mult mai larg şi mai social. A fost însoţită de d-nele **Chattopadhiaya, Rama Rau** şi **Mattäi,** toate trei luptătoare încercate pentru drepturile femeilor.

Delegata Egiptului a fost **Choda Charaoui Pacha,** care căsătorită la vârsta de 13 ani, sub regimul haremului, a putut totuşi să se emancipeze şi să organizeze femeile egiptene, atât de înapoiate.

Kaneko Kitamura, delegata femeilor japoneze, seamănă cu o păsărică mică, luptătoare pentru drepturile ei şi ale semenelor sale. Infofolită în kimono, este totuş una din cele mai strălucite absolvente a facultăţii juridice din Tokio.

O figură interesantă, este cea a d-nei **Briet Asmundsen,** delegata Islandei, care a venit însoţită de fiica sa, căci ambele amintesc de personagiile din „Fiica Christinei Lavran“, a scriitoarei Sigrid Undset, recenta laureată a premiului Nobel pentru literatură. D-na Asmundsen este islandeză

D-ra Kanneko Kitamura

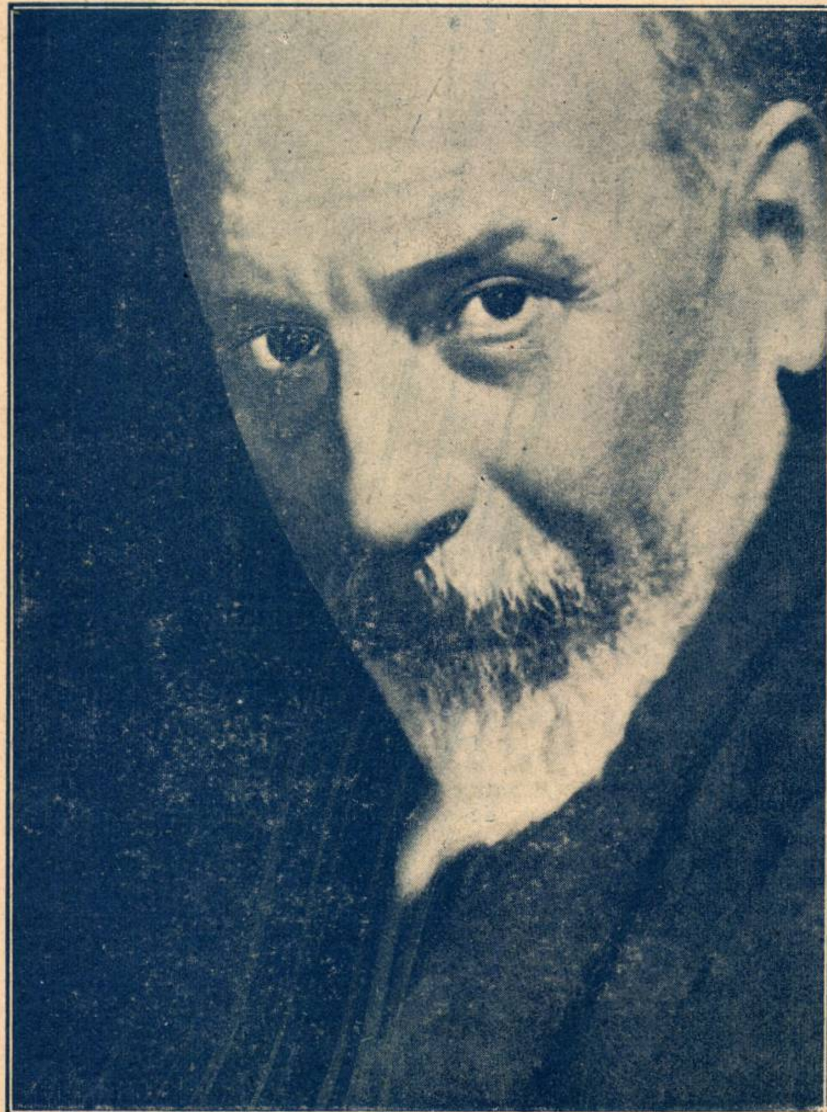
prin naştere şi a obţinut drepturi politice pentru femeile insulei singuratice din oceanul Atlantic, încă din anul 1916. Şi ne putem închipui cât de grea a fost organizarea femeilor din Islanda, ştiut fiind că delegata şi preşedinta lor, bătea cale de zeci de kilometri călare, pe la toate fermele, spre a-şi trezi compatrioatele la viaţă nouă.

Iar ca încheiere, se cuvine să menţionăm cu cinste, numele d-nei **Alexandrina Cantacuzino,** delegata României şi iniţiatoarea atâtor opere frumoase şi durabile, care a obţinut un formidabil succes la congres.

Cinematograful își sapă propriul mormânt

de **LUIGI PIRANDELLO** (celebrul dramaturg italian)

Acei cari m'au auzit povestind despre numeroasele mele călătorii, știu cu câtă admirație vorbesc despre America și despre americani. Ceeace mă interesează, mai presus de toate, în America, este nașterea nouilor forme de viață. Viața, împinsă de necesități naturale și sociale, este mereu în căutarea și mereu în găsirea acestor forme noui. Să le vezi cum iau naștere, înseamnă o incomparabilă bucurie pentru spirit. In Europa, viața rămâne mereu ceva care trebue să fie fabricat de moarte, care îngenunchiază vitalitatea celor vii, cu greutatea istoriei, tradițiilor și obiceiurilor. Stabilitatea vechilor forme, constitue un obstacol, care împiedică și oprește orice mișcare nouă de viață. In America, viața aparține celora cari trăesc.

LUIGI PIRANDELLO

Dar dacă, pe deoparte viața trebue să fie în permanentă evoluție, de altă parte, este nevoie să îmbrace o oarecare formă. Acestea sunt două necesități, care, fiind diametral opuse, nu permit vieții nici să fie mișcare perpetuă și nici eternă stabilitate. In rezumat dacă viața ar fi simplă prefacere, n'ar lua niciodată o înfățișare definită; iar, dacă s'ar cristaliza pentru totdeauna într'o anumită înfățișare, n'ar mai evolua la fel.

In Europa viața suferă de prea multă cristalizare a vechilor sale forme; pe când în America suferă de prea multă prefacere fără să poată căpăta forme substanțiale și durabile. Iată dece, unui american, care mi-a declarat odată *„noi nu posedăm trecut — cu toții contribuim pentru viitor"*, i-am replicat de îndată: *„Oricine își poate da seama, scumpe domn, că cu toții vă găsiți într'o continuă activitate spre a vă construi dumneavoastră înși-vă, un trecut"*.

Formele, câtă vreme trăesc, — și asta trebue menționat „câtă vreme sălășluește în ele mișcarea vitală" — constitue o cucerire a spiritului. Ca să le distrugi deci, numai pentru dorința de a le înlocui cu altele mai noui, înseamnă să comiți o crimă, să gâtui o manifestare a spiritului. Există unele forme originale și mai ales naturale prin care spiritul însăș se manifestă, care nu pot fi suprimate, fiindcă însăș viața se exprimă prin ele. Nu este cu putință, de aceea, ca ele să îmbătrânească, să fie substituite, fără a ucide viața într'una dintre manifestările sale naturale. Una dintre aceste forme de viață este *teatrul*.

Prietenul meu Evreynoff, autor de fină comedie, merge atât de departe, încât într'una din cărțile sale, demonstrează că lumea în întregime constitue un vast teatru și nu numai că toți oamenii își joacă rolurile pe care și le-au ales, sau pe care alții le-au dat, ci și animalele nu fac decât să repete, ba și plantele, chiar, fac la fel, pe scurt, întreaga natură joacă teatru.

Noi desigur nu mergem atât de departe. Dar socotim că teatrul, înainte de a fi privit drept o tradițională formă a literaturii, trebue să fie considerat ca o manifestare a vieții. Ei bine, în aceste vremuri de mare și generală patimă ridicolă față de filmul vorbitor, am auzit această erezie: „Că filmul vorbitor va suprima teatrul; că toate teatrele de proză sau de muzică, își vor închide porțile, pentru că va birui cinematografia: filme vorbitoare și filme sonore; că peste cel mult doi sau trei ani nu va mai exista teatru".

Un asemenea lucru e spus de un american, cu acea mândrie caracteristică americanilor, chiar dacă pare (așa cum este actualmente) o imposibilitate, pentru că americanii sunt mândri, de toate lucrurile enorme.

Deoarece producătorii de filme europeni sunt realmente foarte îngrijorați și înfricoșați de această nouă invenție diabolică, care se chiamă mașină vorbitoare, pot fi asemuiți cu acei pești îmbătrâniți cari și-au tot purtat aripile și cozile prin apele neturburate ale unui lac liniștit și se lasă acum prinși în mreje, abandonându-se fără pic de rezistență. In acelaș timp, atât teatrul de proză cât și acel muzical pot fi liniștite și să rămâe asigurate că nu vor fi înlăturate, pentru simplul motiv că nu teatrul dorește să devie cinema, ci acesta se străduește să devie teatru; și că cea mai strălucită victorie pe care o poate nădăjdui cinematograful vreodată, invadând mereu și mai mult domeniul teatral, ar fi aceea de a deveni o imitație a teatrului, mecanică și fotografică, mai mult sau mai puțin bună — și că deci, cum este și natural, în cazul tuturor imitațiilor, va stimula mereu o dorință după original.

O eroare de origine este însă aceea că cinematografia, chiar dela primele începuturi, a apucat o cale greșită, o cale foarte nepotrivită — aceea a literaturii (dramatică și narativă). Și, odată pornită pe această cale, cinematografia s'a trezit confruntată de o dublă imposibilitate: 1) Imposibilitatea de a găsi un substitut adecvat cuvântului vorbit; 2) lovitura ce însăș și-a dat-o prin faptul că n'a fost în stare să-și găsiască propriul drum de expresie, original și independent de cuvântul vorbit, fie exprimat sau subînțeles.

Ca să se dea astăzi cinematografului cuvântul vorbit, în chip mecanic, nu este un remediu pentru greșala fundamentală. Fiindcă în loc de alinarea rănii, o adâncește și mai mult, prin împingerea cinematografului tot mai adânc în spre literatură.

Atașarea cuvântului în chip mecanic la filmele de cinematograf — cinematograf care reprezintă o expresie mută a imaginilor — va duce la producerea unei copii a teatrului, fotografică și mecanică — o copie care poate fi numai rea, fiindcă orice iluzie de realitate va fi exclusă din următoarele motive:

1) Pentru că vocea aparține unei ființe vii, care o produce, pe când în film nu se găsesc corpurile actorilor cum se află pe scenă, ci numai imaginea lor fotografiată în mișcare. 2) Pentru că imaginile n'au grai; ele pot fi numai văzute. Iar dacă acestea vorbesc, vocea lor vie va fi în izbitor contrast cu calitatea lor de fantome. 3) Fiindcă imaginile unui film sunt văzute mișcându-se în decorurile reprezentate de film — o casă, un vapor, un munte, o pădure, o stradă, etc. — și deci în afară de încăperea în care se proectează filmul, pe când vocile sună înăuntrul încăperii, cu cel mai neplăcut efect de irealitate.

Trebue să mai adaog că rapida succesiune a imaginilor vorbitoare obosește ochii și că dialogul pierde orice putere de înrâurire. Ba, chiar, ceva și mai mult: se poate constata cu desgust, că aceste imagini care ni se înfățișează, mișcă buzele în zadar, fiindcă vocile nu pornesc din gurile lor ci vin într'un chip grotesc dela mașină — o mașină producătoare de voce omenească, vulgară strădanie a ventrilogilor, însoțită de zgomotele huruitoare ale gramofoanelor proaste. Dar, chiar dacă prin înbunătățiri technice, se va ajunge cândva la înlăturarea acestor neplăceri și obținerea unei perfecte reproduceri a vocii omenești, principala cauză va rămâne aceeaș, pentru sfântul adevăr că imaginile rămân imagini și imaginile nu vorbesc.

Iată dece perfecționarea nu va putea duce spre suprimarea teatrului, ci mai degrabă va fi, la urma urmelor, anihilarea cinematografiei însăș. Teatrul va rămânea modelul ei viu și, ca orice organism viu mereu în evoluție, pe când cinematografia va rămânea vecinic copie stereotypă.

Și acum, o altă mare problemă: Popoarele tuturor națiunilor au ochi ca să vadă; fiecare popor are însă limba sa proprie. Fiecare film va necesita deci tot atâtea ediții pe câte națiuni s'ar găsi gata să le achiziționeze; nu toate, însă, vor găsi un debușeu atât de bun, ca să-și poată acoperi marile cheltueli de producție. Multe traduceri ale unei ediții au fost posibile, atunci când erau scurte, acum însă, traducerea dialogurilor complete nici nu se poate discuta; și nici actorii cari vorbesc toate limbile nu se găsesc. Târgul internațional se va putea deci considera pierdut.

In tot cazul, după părerea mea, o soar-

Imbrăcăminte din piele de şarpe

O extraordinară răspândire a luat în zilele noastre îmbrăcămintea confecţionată din piele de şarpe. La Paris, moda a fost lansată cu ocaziunea înapoierii din junglele africane a unor iscusiţi exploratori. Aceştia au adus cu dânşii mai multe perechi de încălţăminte, făcute din piele de şerpi boa. Fiind expuse în vitrina unui mare magazin parizian, această originală încălţăminte a avut un succes deosebit. Numai după câteva săptămâni, au început să apară pantofi din piele de şarpe. Parizienii nu s'au oprit însă la încălţăminte, ci au început să întrebuinţeze pielea de şarpe şi pentru confecţionarea altor obiecte de îmbrăcăminte.

Renumele pătrunzând şi în America, au început şi acolo să apară asemenea confecţiuni. O doamnă din Philadelphia a mers atât de departe, încât şi-a confecţionat din piei de şarpe o rochie completă, aşa precum se vede din fotografia reprodusă mai jos. Din punctul de vedere al efectului, artiştii modei susţin că pielea de şarpe poate fi considerată printre cele mai admirabile fenomene naturale, atât în ce priveşte culoarea cât şi desenul. In materie de ţesătură şi calitate, seamănă foarte mult cu o taffetas bogată.

Doamna Hollbert, americana despre care este vorba mai sus, nu s'a mulţumit numai cu o rochie din piele de şarpe, ci şi-a făcut şi o pereche de cisme de călărie şi chiar un „dessous" din aceeaş piele, însă foarte fin subţiată.

CARNET MONDEN

O CASATORIE IN LUMEA MARE LA PARIS

O căsătorie despre care s'a vorbit mult a avut loc zilele acestea la Paris. Fiica ducelui de Polignac, principesa Elisabeta s'a căsătorit cu baronul de Cambroy.

Regina Amelia a Portugaliei, ducesa de Montpensier, A. A. L. L. R. R. ducele şi ducesa de Vendôme, prinţul şi prinţesa Sixte de Bourbon-Parme, marchizul de Colbert, au asistat la această ceremonie nupţială, care a avut cinstea să capete şi benedicţiunea S. S. Piu XI.

Douăsprezece d-re de onoare au format cortegiul miresei, printre care s'au distins principesele de Bauffremont şi Polignac. Toate purtau rochii şi pălării mari-vert-nil. Ciorapii de mătase, la culoare, „Trei coroane", intrau triumfător în acest strălucit ansamblu.

O excursie interesantă în Italia

Se oferă o ocazie favorabilă pentru intelectuali, cari doresc să vadă frumuseţile Italiei. S'a organizat o excursie foarte avantagioasă între 6—21 Septembrie în Trieste, Venezia (Lido), Bologna, Firenze, Roma, Napoli (Insula Capri), Pompei, Grotte din Postumia, cele mai frumoase şi interesante oraşe din Italia. Inscrierile până la 25 August. Informaţii şi programe detaliate la: Signor A. B. Borgos, pe adresa Ing. E. Erdés, Bucureşti, Calea Victoriei 168.

tă nemiloasă s'a abătut asupra cinematografiei: Publicul, după atâţia ani de gustare a filmului, s'a obişnuit şi a prins oarecare dragoste de viziunea mută, iar acum, când filmele au vorbit, oricât de prost şi oricât de grotesc, publicul pleacă totuş cu oarecare părere de rău dela filmele mute. Tăcerea a fost ruptă. Nici filmul mut nu va mai putea deci să existe.

Cinematografia ar trebui să se deshame din literatură şi să se îndrepte spre muzică, nu însă spre acele muzici, care acompaniază vocile, adică cântului, care nu poate să aparţină imaginilor; imaginea, aşa precum nu poate vorbi, nu poate nici să cânte. Muzica de care vorbesc, este aceea care se adresează tuturora fără cuvinte, muzica care se exprimă singură prin sunet şi pentru care cinematogafia ar putea fi graiul vizibil. Cu alte cuvinte muzică pură şi viziuni pure. Cele două simţuri estetice — ochiul şi urechea, — întrunite într'o singură desfătare; ochiul care vede, urechea, care aude şi inima care simte toată frumuseţea sentimentelor variate, exprimate de sunete şi reprezentate de imaginile pe care aceste sentimente le crează şi evocă, răcolind subconştientul care se găseşte în fiecare din noi.

„Cinemelografia" ar putea să se numiască această revoluţie — graiul vizibil al muzicii.

Gândiţi-vă numai ce lume de imagini ar putea trezi întreaga muzică folkloristă — de la o veche *„Abanera"* spaniolă, până la *„Volga, Volga"* a ruşilor, sau o *„Pastorală"*, *„Eroică"*, una dintre *„Nocturne"* ori *„Valsurile briliante"!*

(In româneşte de N. L. R.)

Caleidoscop ştiinţific

CEA MAI MARE LAMPĂ CU INCANDESCENŢĂ DIN LUME

In anul acesta se împlinesc 50 de ani dela invenţiunea făcută de Edison a primei lămpi cu incandescenţă, becul utilizat la luminatul electric.

E inutil să mai insistăm asupra importanţei acestei invenţiuni, fără de care nu s'ar putea concepe astăzi nici cea mai elementară noţiune de confort. Cu ocazia festivităţilor, care vor avea loc în curând, în onoarea lui Edison ,acest mare binefăcător al omenirii, Americanii au ţinut să introducă şi un număr de senzaţie, de un gen specific yankeu.

E vorba anume ca Edison în persoană să stingă în acea zi, pentru câteva secunde graţie manevrării unui comutator general, toate instalaţiunile de lumină electrică din Statele Unite.

O lampă cu incandescenţă de 50 kw.

Ca să putem urmări însă progresele imense realizate în technica fabricaţiei lămpilor electrice cu incandescenţă, de la modesta lampă a lui Edison şi până astăzi, vom descrie mai jos modelul unei lămpi cu incandescenţă, care deţine un record mondial de putinţă în această direcţie.

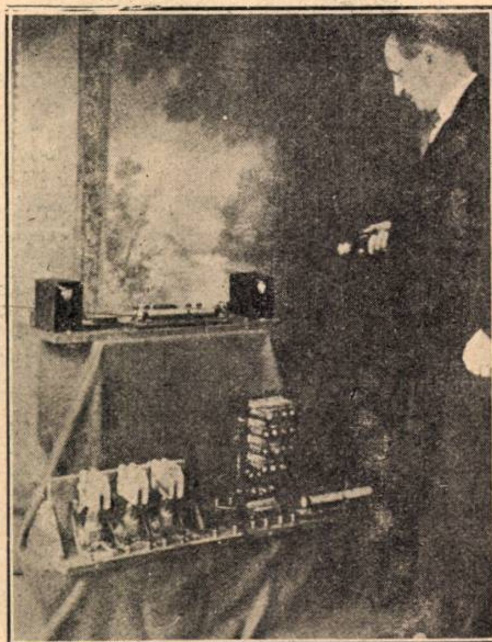
E vorba de o lampă construită în anul acesta în laboratoriile societăţii americane „General Electric Co." Destinată pentru luminatul unui aeroport, ea are o putinţă de 50 de kilovaţi posedând deci o intensitate luminoasă, egală cu aceea ce ar însuma-o laolaltă vreo 2000 de becuri electrice din cele pe care le întrebuinţăm în mod obişnuit în locuinţele noastre. Această lampă uriaşă formată dintr'un tub de sticlă are o înălţime de 90 cm. şi un diametru de 30 cm. şi este prevăzută cu un radiator cu aripioare destinat să evacueze căldura imensă degajată în tubul de sticlă.

TELELUX, OMUL FOTOELECTRIC

Se cunoaşte senzaţia stârnită nu de mult de invenţiunea omului electro-mecanic „*Televox*", care executa, în mod automat, diferite ordine ce i se dădeau, pe cale acustică, direct prin voce sau chiar prin telefon.

De curând „Televox" a căpătat un frate. E vorba de o recentă invenţiune a inginerului american, Kintner, dela „Westinghouse Electric Co.", care a reuşit să construiască un alt om electro-mecanic, botezat de el *Telelux*. Spre deosebire de Televox, Telelux primeşte toate ordinele pe cale optică, reacţionând la impulsurile luminoase şi executând în mod automatic comenzile primite. Creerul acestui tânăr vlăstar al technicei americane este celula fotoelectrică, organ, care după cum se ştie, transformă în curenţi electrici variaţiunile de intensitate luminoasă ce le primeşte.

Dispozitivul cuprinde două celule fotoelectrice, din care una e celula *selectoare* şi cealaltă, celula de *acţiune*. Prin acţionarea celei dintâi se poate realiza un anumit montaj, după alegere, pe când, prin acţionarea celei de-a doua se stabileşte curentul electric în circuitul ales. Fiecare din aceste diverse circuite comandă un releu ce execută acţiunea determinată de ordinul optic corespunzător.

Aparatul „Telelux" primeşte diferite comenzi dela un operator care i le transmite prin impulsuri de lumină

Telelux e înzestrat cu mai multe grupe luminoase, pe care le acţionează operatorul, prin emiterea unor impulsuri de lumină, de diferite durate şi intensităţi. Aşa de exemplu, la demonstraţia acestui dispozitiv fotoelectric, autorul a proectat cu o puternică lampă de buzunar, — un soi de „pistol luminos" — un fascicol de raze luminoase asupra celulelor fotoelectrice, de la o depărtare, care mergea până la 20 metri. După cum proecţiunea pistolului luminos avea loc odată, de două sau de mai multe ori, comutatorul aparatului se stabilia pe grupa luminoasă dorită şi o impulsiune optică, impresionând a doua celulă, acţiona întrerupătorul.

In chipul acesta „Telelux" execută în mod fidel şi automat cele mai interesante şi mai variate ordine, imprimate pe cale luminoasă.

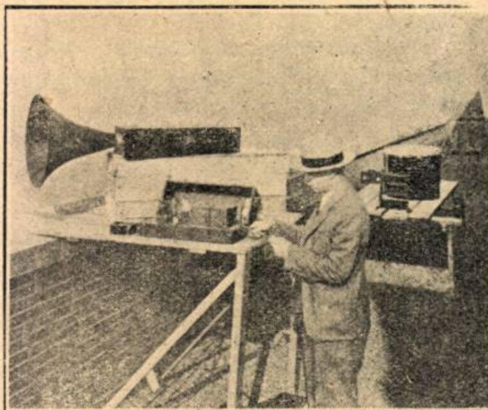
Dat fiind progresele rapide ce se realizează în domeniul perfecţionării celulei fotoelectrice, e probabil că în curând „Telelux" o va lua înaintea fratelui său mai mare „Televox".

UN NOU APARAT PENTRU LUMINATUL AUTOMATIC AL AERODROAMELOR

Se ştie că avioanele evită, pe cât posibil, să aterizeze noaptea, în aerodroame. In cazurile când această precauţie nu poate fi totuş evitată, se avizează la timp aerodromul, care trebue luminat. Cu creşterea numărului de curse aeriane, aterisările nocturne multiplicându-se tot mai mult, aerodroamele vor trebui să fie ţinute luminate toată noaptea, ceeace ar atrage cheltueli de întreţinere exagerate.

Acest neajuns poate fi acum evitat graţie unei recente invenţiuni ingenioase, realizată de serviciul de aviaţie al companiei „Westinghouse Co.", din East Pittsburg. Dispozitivul inventat cuprinde un aparat de emisiune şi pentru cazul de nevoie şi o sirenă pneumatică, care poate funcţiona chiar când motorul ar suferi o pană, atât timp cât aviatorul rămâne în văzduh.

In ceeace priveşte aparatul de recepţie, care constitue partea esenţială a invenţiunei, el este instalat pe aerodrom şi cuprinde un microfon foarte sensibil, astfel dispus încât să poată capta toate sunetele provenite din văzduh. Microfonul, la rândul lui, transformă aceste sunete în curenţi electrici pe care-i întăreşte într'un amplificator cu lămpi, în genul celor de la radio. Curenţii astfel amplificaţi acţionează un releu sensibil la sunete, funcţionând numai la emisiunea unei note muzicale determinate pentru care este acordat. Cum această notă este însăş aceea dată de flueratul sirenei, rezultă că releul nu se declanşează decât atunci când flueră sirena de pe bordul avionului ce vrea să aterizeze. Releul astfel declanşat închide prin intermediul unei serii de organe extrem de sensibile, circuitul electric pentru luminatul farurilor. In chipul acesta, aerodromul este luminat automatic, oridecâteori se apropie un avion, care doreşte să aterizeze şi se stinge imediat, ce nu mai este nevoe de lumină.

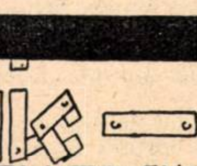
Noul aparat pentru luminatul automat al aerodroamelor

Incercările realizate cu acest aparat au dat rezultate foarte reuşite.

RUDYARD MULLTON

Crimele omului mecanic —

Cea mai senzațională aventură a celebrului detectiv GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Savantul Asaph ar fi reușit să dea viață unui om de metal, pe care l'a numit Ugli.
Omul de metal reușește să fure avionul cu care Dick Randall a trecut Oceanul. El terorizează Europa, dă o proclamație prin care se intitulează Stăpânul Lumii și face pe Trevor Gex prizonier, pe un Yacht. Inconjurat de vase de războiu, Ugli le scufundă printr'un proector ce emite o rază explosivă.
După o încercare de evadare, Gex urmează să fie pedepsit de Omul mecanic.

CRISTALELE DE ASTRALIUM

Ugli se închise în cabina sa cu Trevor Gex și Igor Khan.

— Fiindcă nu vrei să fii aliatul meu, te voi ucide. Trevor Gex, fă-ți rugăciunea. Care e ultima tă voință?

— Spune-mi secretul tău, zise Gex, și ce ai făcut cu Yuky?

— Te interesează fetița!... Ei bine, Gex, îmi pare rău, răspunse Ugli, că voi fi nevoit să fac japonezei o mare durere, stingând cu privirea mea o viață atât de interesantă ca a ta. Am vrut să te cruț, fiindcă aș fi avut nevoe de un aliat ca tine, în opera de regenerare a omenirii, pe care am început-o. Ești un element de rasă al omenirei. Imi pare rău de tine... Am să-ți spun secretul meu, Trevor Gex, fiindcă e ultima ta dorință; fie ca cele ce-ți voi destăinui, să te convingă — în ceasul al unsprezecelea, de faptul că am fost creați ca să conlucrăm, nu ca să ne dușmănim. De ce nu vrei să primești această colaborare?

— Fiindcă nu vreau să fiu ridicul, zise Gex. Dacă cel ce conduce din umbră marioneta de oțel din fața mea, are ceva să-mi propună, să iasă la lumină și să-mi vorbiască direct, nu prin mijlocirea aparatului de radio ambulant, care se numește Ugli!

— Ți-am spus, zise Ugli, că te înșeli. Ești impresionat de primele încercări de construire ale omului mecanic, care nu erau decât trucuri: aparate de radio ambulante, după cum singur le numești. Trebue să înțelegi însă, că eu sunt un adevărat om mecanic, cu viața mea proprie! Sunt invențiunea savantului englez Asaph, care a reușit să imprime viață unei mașini. El a inventat creerul metalic, cu voință și inteligență proprie. A inventat mecanismul — suflet, care nu se deosebește de sufletul uman, decât prin lipsa de afectivitate.

— Și care e mijlocul prin care Asaph ți-a transmis viață? întrebă Gex.

— Nici eu nu știu. Poate că a reușit acel Sikardo-Sind să prindă sufletul unui om veritabil și să-l transmită aparatului care sunt eu. In noaptea când conștiința mea s'a trezit, am văzut alături de mine un condamnat, de curând mort, pe care hindusul îl adusese în acea seară în laboratorul lui Asaph. Așa se explică poate, de ce am venit pe lume cu toată experiența unui om matur.

— Și cu instinctele unui ucigaș ! zise Gex. Cine a ucis pe Asaph? întrebă detectivul. Nu l-a ucis Sikardo?

— Eu l-am omorât, răspunse Omul mecanic. După ce m'a construit și mi-a dat viață, când am părăsit pentru prima oară racla mea, am aflat din hârțile lui, că vrea să mă prezinte Academiei de științe. Intre timp, mi-a venit ideea să-mi iau independența, mai ales că ironiile lansate de savantul francez Mygal lui Asaph, pe socoteala existenței mele de sine stătătoare, mă înjosiau. In aceeaș noapte, am strâns de gât, cu degetele mele de oțel, pe Asaph, și am plecat în lume...

— Spui basme!

— Dar ești absurd cu neîncrederea ta, zise Ugli. Faptul că stau aci, în fața ta, povestindu-ți viața mea, — fiindcă peste câteva minute te voi ucide, — nu te convinge de adevărul celor ce-ți spun?

— Nu, răspunse Gex, fiindcă nu știu ce urmărești. Totuș, spune mai departe. După ce ai ucis pe Asaph, unde ai fost?

— Am mers pe străzi, am explorat Londra. Un om, zărindu-mi fața la lumina unui felinar, s'a luat după mine. Era Igor Khan, pe care l-am cunoscut atunci și care, declarându-mi supunere nemărginită, a devenit prietenul meu.

„Dela Igor Khan am aflat — urmă Ugli, — amănunte asupra lui Mygal, dușmanul meu, care-mi contesta existența. I-am împărtășit lui Khan dorința ce aveam să cunosc pe Mygal și să savurez mutra ce va face, când îi voi spune: *„Nu crezi în existența lui Ugli? Ei bine, eu sunt omul mecanic!...“*

„Igor Khan spionase pe Mygal, cu scopul de a pune mâna pe invenția sa, în folosul Sovietelor. Tot dela Khan am aflat astfel scopul călătoriei de studii ce făcuse Mygal în Orient. Savantul francez susținea că a reușit să extragă un metal nou, dintr'un meteorit, dintr'un fragment mineral căzut din spațiile interplanetare, la Sinope. Mygal a găsit acel meteorit și a reușit să extragă din el un metal nou, pe care l-a numit *Astralium.*

Astralul are proprietăți ce întrec cu mult pe ale radiului. O undă herțiană trecută printr'un cristal de astralium, suprimă ritmul vital, ucide, diluează și anihilează energia animală.

„Khan aflase că Mygal a depus două cristale de astral într'o cutie de plumb, la Banca de construcții, pentru ca prețiosul metal să fie în siguranță, până când descoperitorul lui avea să-l supună Academiei din Londra.

„Am dat atunci lovitura dela Banca de Construcțiuni.

— Ți-am găsit amprenta digitală, pe gipsul pe care l'ai lipit de bucata de geam tăiată, când ai intrat prin balcon. Dar pe farfuria protectoare, care a servit la spargerea casei de bani, am găsit urma digitală a unui spărgător grec, care murise înainte de comiterea efracțiunei dela Orkney, zise Gex.

— Uneltele cu care am spart casa de bani mi-au fost procurate de Igor Khan. Probabil că erau ale acelui spărgător grec și amprenta umană era veche. Am pus astfel mâna, urmă Ugli, pe cutiuța de plumb, și mi-am făcut din cele două cristale de astralium, pupile noui, ochilor mei ! Pot să emit, când vreau; unde herțiene prin aceste cristale, și atunci privirea mea oprește orice energie umană, diluează voințele și inteligențele oamenilor, ucide ființele...

— Tot tu l-ai ucis pe Mygal?

— Firește ! Asupra lui am încercat pentru prima oară buna funcționare a astralului. L-am atras prin Igor Khan în casa pustie din acel cartier londonez de periferie, și acolo mi-am divulgat existența în fața lui! Ce satisfacție supremă am avut, când l-am văzut cu ochii holbați de groază, căzând în genunchi în fața *Mașinei Vii!* I-am spus că-l voi ucide prin propria lui descoperire, prin *astralium:* o privire albăstrie, fosforescentă, din ochii mei, și viața se stinse în trupul bătrânului care cutezase să-mi nege și să-mi ironizeze existența!

— Dar vasul acesta cum l-ai capturat? L-ai furat ca pe avionul lui Randall?

— E un vas sovietic; Khan a convins pe căpitanul acestui yacht să se supună voinței mele.

— Și acum, întrebă Trevor Gex, care sunt planurile tale, pentru „regenerarea“ omenirei ? Cine ar fi crezut că omenirea nu va fi regenerată de nici un Mesia de esență divină, ci de o Mașină, de o construcție mecanică !...

— Un Mesia mecanic!... Voi reține acest titlu nou pentru mine, zise Omul de oțel. De altfel, în veacul electricității, era de prevăzut apariția unui Mesia electric !...

„MESIA-ELECTRIC ARE O PANĂ!...“

Intre timp, noaptea se lăsase pe mare.
O lovitură de teatru se petrecu. Deodată,

Ugli rămase nemişcat, înţepenit, într'o rigiditate mută. S'ar fi zis că un resort se stricase brusc în maşinăria lui interioară, şi omul mecanic devenise inert ca o statue de fer.

Cei de faţă crezuseră că Ugli se gândeşte ce tortură să aplice detectivului. Dar maşina stăruia în muţenia ei nemişcată.

Igor Khan începu să pălească, iar Gex se învioră. Nu cumva Omul mecanic se stricase? Câteva minute trecură într'o tăcere solemnă. In fine, Khan, enervat, cuteză:

— Ce porunciţi stăpâne?

Maşina-Om nu răspunse. Ugli murise oare?

— Eşiţi afară! strigă Igor Khan.

Marinarii scoaseră pe Gex şi-l duseră în cabina sa.

Inchis din nou în cabină, detectivul îşi zise: Aşa dar Omul mecanic are o pană. Inima lui de oţel are o sincopă electro-magnetică!...

Nu e oare momentul cel mai potrivit să-l atac? E desigur mai vulnerabil decât oricând.

Mintea lui Gex elaboră un plan instantaneu. Bătu din palme. Negrul colos apăru în cadrul uşii. Gex porunci:

— Spune lui Igor Khan să vie imediat ca să-i comunic ceva de care depinde viaţa întregului echipaj.

Negrul se înclină şi eşi. Indată Gex sări laoparte, astfel încât, când se deschise uşa, el se afla în dosul ei. Igor Khan făcu un pas în cabină, Gex împinse uşa şi lovi pe la spate pe tătar cu pumnul în cap, atât de tare, încât Khan se clătină şi fără să mai scoată nici un strigăt, se prăbuşi în braţele detectivului. Trevor Gex îl desbrăcă de manta, îl legă şi-i astupă gura cu un prosop. Apoi, împinse pe tătar în pat acoperindu-l. Işi puse mantaua şi şapca lui Khan, se grimă în grabă, şi cu gulerul ridicat, eşi în noaptea de pe punte.

Negrul luându-l drept Igor Khan, se înclină profund.

Vasul era scufundat în besnă şi tăcere.

Nu se auzia decât o vagă clipotire a apei despicată de helice.

Gex se furişă de-alungul punţii, pândind după colţuri, să nu fie văzut. Se opri o clipă în faţa cabinei lui Ugli, împinse uşa încet şi se strecură ca o fantomă înăuntru.

Planul lui era să distrugă aparatul care se numia Omul mecanic. Uşa se închise în urma lui Gex.

Trecură minute grele. Atmosfera pe punte era apăsătoare. Norii scoborîră până la suprafaţa mării şi noaptea era opacă. Două umbre au apărut pe punte, încleştate. Un zgomot nedefinit.

Apa clipoti deodată amplu, ca de căderea unui corp în mare.

Apoi liniştea deveni mai profundă, mai tainică.

* * *

O siluetă masivă eşi din cabina lui Ugli. Era silueta uriaşă, cu mişcări sacadate a Omului mecanic. Era Ugli!...

Omul de oţel, calm, formidabil, mergea dealungul punţii. In clipa când trecu prin faţa cabinei de radio, telegrafistul tocmai eşia, cu o radiotelegramă în mână.

Telegrafistul se plecă adânc în faţa lui.

— Ce e? articulă Omul de oţel?

— O radiogramă cifrată pentru d. Igor Khan. Aci e textul descifrat.

— Dă-mi-o!

Telegrafistul i-o întinse. Mâna îi tremura uşor. Cu gesturi sacadate, Ugli i-o smulse:

— Bine!

Telegrafistul se retrase în cabina sa.

Omul mecanic se opri apoi în faţa unei ferestruici rotunde, luminată şi citi radiograma:

„Ce s'a întâmplat?“

„W562“

Ugli reveni în cabina de radio şi porunci telegrafistului:

— Transmite răspunsul următor:

„Incetaţi orice comunicaţie cu noi, până la noi dispoziţiuni. Planul se desfăşoară normal. Trevor Gex mort. — *Igor Khan*“

Omul mecanic se duse apoi în cabina lui Trevor Gex şi-l deslegă pe Igor Khan, spunându-i:

—Nu te speria. Am avut o mică pană la condensator... Te-a atacat Trevor Gex?

— Da, răspunse lamentabil tătarul, m'a legat şi a fugit.

— A venit apoi în cabina mea, urmă Ugli, dar defectul dela condensatorul meu cerebral se îndreptase dela sine şi l'am primit după cum a meritat...

— Unde e? L'ai ucis?

— L'am aruncat în mare! şueră Ugli prin orificiul în formă de vagă pâlnie, ce-i servia drept gură.

— Atunci să ne urmăm drumul, încheie tătarul.

Ugli se retrase în cabina sa, iar tătarul se duse la culcare.

Unde mergea yachtul misterios?...

XV

PESTE OCEAN

In zori, când Ugli îşi făcu din nou apariţia pe punte, yachtul ancorase nu departe de un ţărm cu vegetaţia luxuriantă, dar pustiu de orice vietate.

Era încântătorul peisaj al insulelor Baleare, la câţiva kilometri de Palma de Malorca. Ugli şi Khan îşi luară rămas bun dela echipaj. Khan dăduse ordin să se scoboare o şalupă pe mare, iar în şalupă fu instalat cu multe precauţiuni, aparatul Bonier, — Proectorul Morţii.

Ugli şi Khan porniră cu şalupa spre ţărm, salutaţi de pe bordul yachtului, de ofiţerii de marină sovietici.

Debarcară într'o pădurice de cipri şi palmieri, cu frunzele mari cât un om. Urcară panta; printre frunzişul bogat, se zăria scânteetoare, Mediterana. Când intrară într'un luminiş, se găsiră brusc în faţa unui mare avion aterizat. Un pilot veni în întâmpinarea lor. Era fostul pilot al lui Randall, Fergusson Hoger, care salută milităreşte pe Ugli şi strânse mâna tătarului.

— Gata? întrebă acesta.

— Gata! Sus! răspunse aviatorul.

Urcară proectorul în avion, apoi se urcară şi ei. Era avionul lui Randall, un mare aeroplan ca o limuzină de voiaj, de o construcţie masivă.

Avionul decolă îndată. Unde se duceau, oare, aceşti bandiţi?

Avionul mergea mai mult prin nori, la mari înălţimi, cu o viteză vertiginoasă.

— Vine furtună! strigă pilotul printr'un conduct acustic.

— Când ajungem? îl întrebă Igor Kahn.

— Mâine dimineaţă.

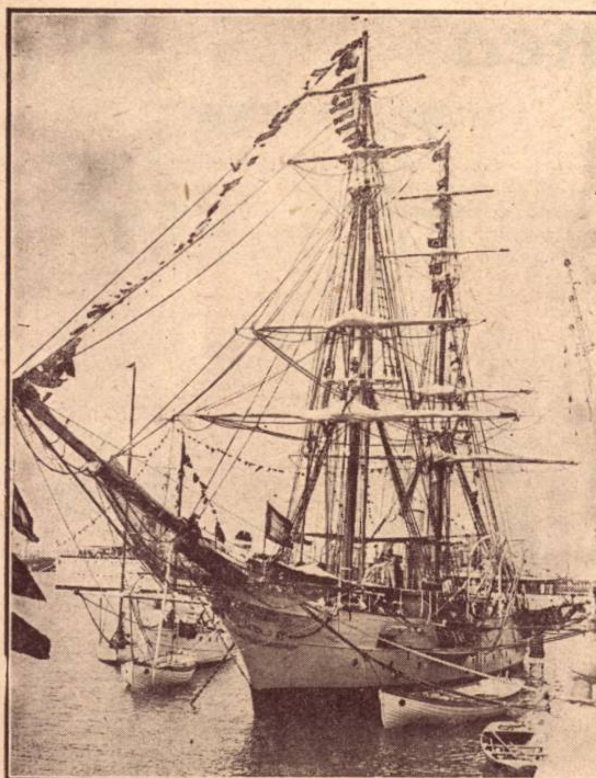
O zi şi o noapte de zbor! Dar unde merge acest avion?

Lupta cu furtuna începu. Marile rafale de vânt, abia însă clătinau monstrul aerian, ce tăia văzduhul ca un demon cu aripile întinse.

Zăriră o clipă coasta Marocului, cortegiu de stânci dominate de munţii dela orizont. Soarele scânteia din când în când, în râurile ce păreau jos fire de argint. Un roi de vase ancoraseră lângă un arhipelag.

— Oceanul! strigă pilotul.

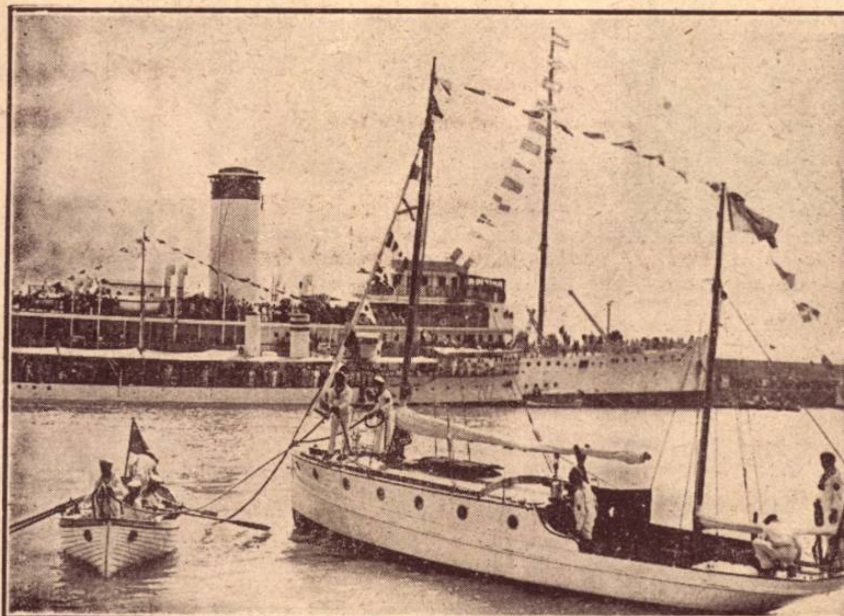
(Va urma)

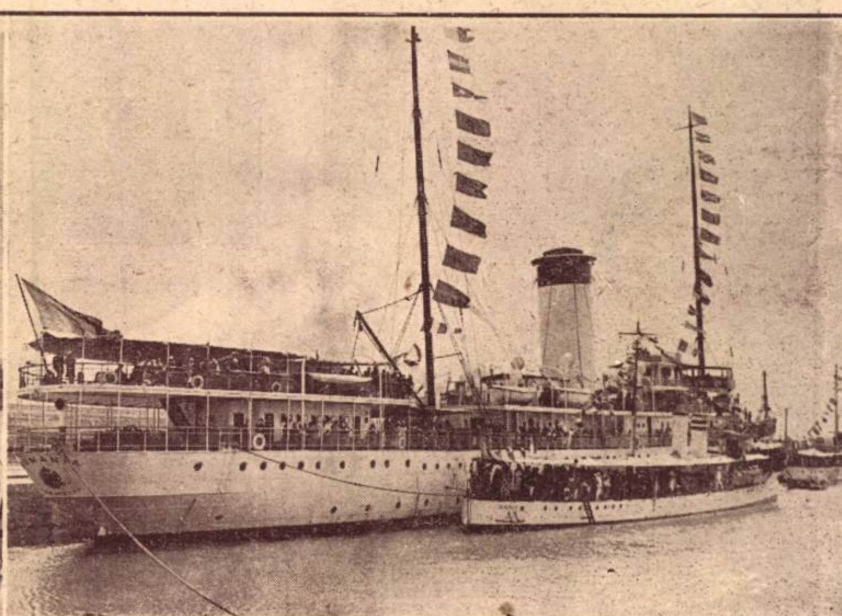

SERBĂRILE NAVALE DELA CONSTANŢA

La 15 August, au avut loc la Constanţa obicinuitele serbări navale, cu ocazia sărbătorii Sf. Maria patroana marinei noastre militare.

Serbările s'au desfăşurat după programul stabilit, în prezenţa familiei regale, autorităţilor civile şi militare şi a unui numeros public.

Fotografiile noastre — special luate pentru „REALITATEA ILUSTRATĂ", reprezintă:

Rândul de sus, stânga: **Brikul „Mircea" pavoazat pentru solemnitate;** centru: M. S. Regele Mihai, **primind programul festivităţilor; (în spatele Majestăţii Sale: A. S. R. Principesa-Mamă** Elena, **A. S. R. principesa** Ileana **şi principele** Hohenlohe) dreapta: M. S. Regina Maria, **A. S. R. Principesa-Mamă** Elena **şi principele** Hohenlohe, **părăsind brikul „Mircea".**

Rândul de jos, stânga: **distrugătorul** „Mărăşeşti" **şi dreapta: vasul** „România" **al „S. M. R.", pavoazate pentru festivităţi.**

Unde mergem?

TEATRUL CĂRĂBUŞ reprezintă superbul spectacol „Miss Revista", de N. Vlădoianu şi N. Constantinescu.

* * *

PARCUL OTETELEŞANU „Poliţia la Ştrand". In ansamblu, **Maximilian.**

* * *

LA TRIANON putem admira un superb film de mare montare.

* * *

SELECTUL proiectează o extraordinară lucrare cinegrafică.

* * *

CINEMA BOULEVARD PALACE reia un minunat film de mare succes.

* * *

CAPITOLUL reprezintă o premieră superbă care va face senzaţie.

CINEMA „REX", proectează un film de mare fast şi lux.

* * *

„TERA" reprezintă cele mai frumoase filme de aventuri americane .

* * *

Grădina şi sala cinematografului „FILANTROPIA reprezintă cel mai frumos film al sezonului.

Cupon pentru jocuri

No. 35

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

Din copilăria mea

de „MISS UNIVERSE"

D-ra Lisl Goldarbeiter a scris pentru cititorii „Realităţii Ilustrate" următorul articol:

Cu câtă dragoste îmi reamintesc de copilăria mea! A fost nespus de frumos!

Unica la părinţi, eu eram viaţa şi toată dragostea lor, iar în clipe de restrişte, tot eu le eram mângâere.

Cât de frumoasă mi-a fost copilăria, cu jucării alese şi cu fiecare mişcare a mea supraveghiată! Uneori această supraveghere mă întrista şi deaceea, de câte ori aveam prilej să viu împreună cu copii mai sburdalnici, o făceam cu multă plăcere.

Mama mi-a fost, încă de când eram mică, cel mai drag şi mai iubit prieten.

Cât priveşte tata, trebuie să spun că mă impresionase într'atât caracterul său dintr'o bucată, încât hotărîsem, în mintea mea de copil, ca, atunci când voi fi mare, să nu mă mărit cu alt bărbat, decât cu el.

Şi apoi, mama mare, cât de bună era cu mine şi cum mă mai răsfăţa!

In fiecare Duminică mergea cu mine dimineaţa la biserică şi m'a învăţat să cresc cu teama de Dumnezeu.

Imi amintesc ca şi cum ar fi fost eri, cum mă lipia la pieptul ei şi-mi spunea, în şoapte, la ureche: „singura mea bucurie e Lisl".

Apoi, a venit şcoala. Am fost o elevă bună şi ar fi fost toate şi mai bune, dacă n'ar fi fost tezele. Vai, ce frică mi-era la teză, cu ce înfrigurare aşteptam darea notelor şi înapoierea caetelor!

Incerc să-mi aduc aminte de toate câte au fost frumoase în copilărie, pe iubiţii mei profesori, dela cari am învăţat foarte multe, nu i-am uitat şi nu-i voi uita nici de aci încolo.

Tot în şcoală îmi amintesc c'am jucat şi teatru.

Aveam odată rolul unei prinţese.

Emoţiile, pe care le-am încercat atunci îmi vor rămâne vecinic vii în amintire.

Când am aflat că sunt „Miss Universe" nu ştiu ce a fost cu mine, dar mi s'a părut că joc acelaş rol de prinţesă, pe care l-am jucat, cu ani în urmă, în şcoală.

Atunci, după terminarea reprezentaţiei, colegii mei de 6 şi 8 ani îmi făceau propuneri de căsătorie. Azi mai toţi acei colegi m'au uitat şi-mi pare rău că mă întâlnesc foarte rar cu unii dintre ei. Cu cine, oare, aş putea, mai bine decât cu ei, să vorbesc despre copilărie, despre păpuşi, despre certurile noastre şi de viaţa noastră fără griji, de atunci.

Ceva care m'a făcut să-mi aduc aminte de copilăria mea, cu prilejul concursului de frumuseţe, au fost două scrisori pe care le-am primit, dela doi copii. Unul îmi făcea o directă propunere de căsătorie, altul voia să mă cumpere şi să mă păstreze până ce se va face mare. Pe care trebuia să-l ascult nu ştiu, ştiu atât că toate dorinţele, gândurile şi planurile le voi lăsa să le îndepliniască viitorul.

Toată copilăria mea, nu ştiu dece, dar mi se pare ceva din poveşti, ceva care o să mă mişte cu înfrigurări şi emoţie, întotdeauna şi o să mă facă să mă gândesc la: „A fost odată..."

D-na Galdarbeiter cu Lisl la vârsta de un an

Lisl Goldarbeiter, la vârsta de 6 ani, în costum tirolez

Lisl Galdarbeiter, **„MISS UNIVERSE", este o mare iubitoare a animalelor şi această însuşire, s'a manifestat din frageda tinereţe în special pentru câini, pe cari îi iubeşte cu pasiune.**

Fotografia noastră o reprezintă la vârsta de 3 ani, tovărăşia favoritului ei, un câine mare, care i-a fost apoi prieten de joc în tot decursul copilăr.ei.

Cavaler sau specialist?

CÂND doamna Everett descinse din automobil, venind dela teatru, — urmat de obişnuitul supeu, — observă că lumina ardea în birou. Probabil că soţul ei venise de-acum acasă.

Se miră foarte mult când văzu că dânsul nu-i eşise înainte, ca de obicei, în hall-ul locuinţei, spre a-i ajuta să-şi scoată mantoul, dar Paul avea mult de lucru în ultimul timp cu afacerile sale şi probabil că n'a auzit sgomotul automobilului.

Deschizând uşa biroului, rămase înmărmurită, găsindu-l în întuneric. Cu siguranţă că Paul o fi stins lumina şi o fi părăsit biroul, ducându-se în dormitor. Dar faptul i se părea curios, căci el obişnuia s'o aştepte totdeauna.

In definitiv era ceva prea puţin important, dar, totuş, deveni nervoasă şi aprinse lumina.

Un domn elegant stătea liniştit şi serios în faţa ei. In mâna dreaptă ţinea un revolver, cu ţeava îndreptată asupra doamnei Everett.

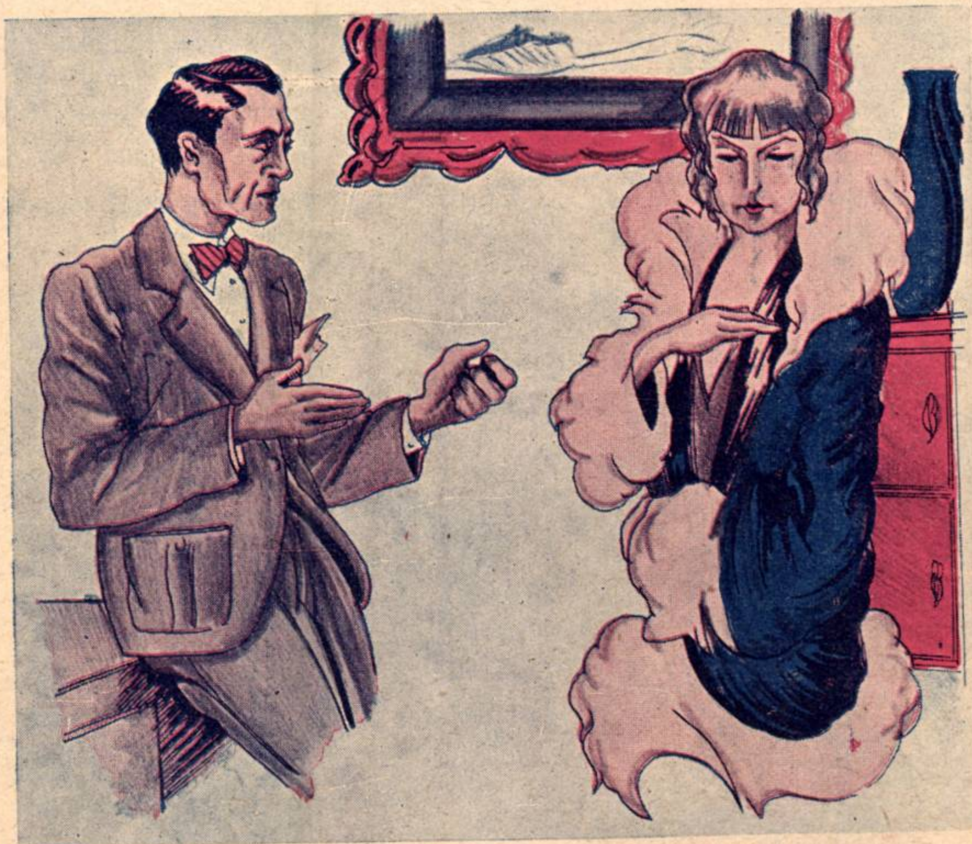
— „N'am crezut că va intra o doamnă", spuse el. „Regret foarte mult că v'am speriat, dar voi căuta să repar totul, dacă veţi înţelege situaţia".

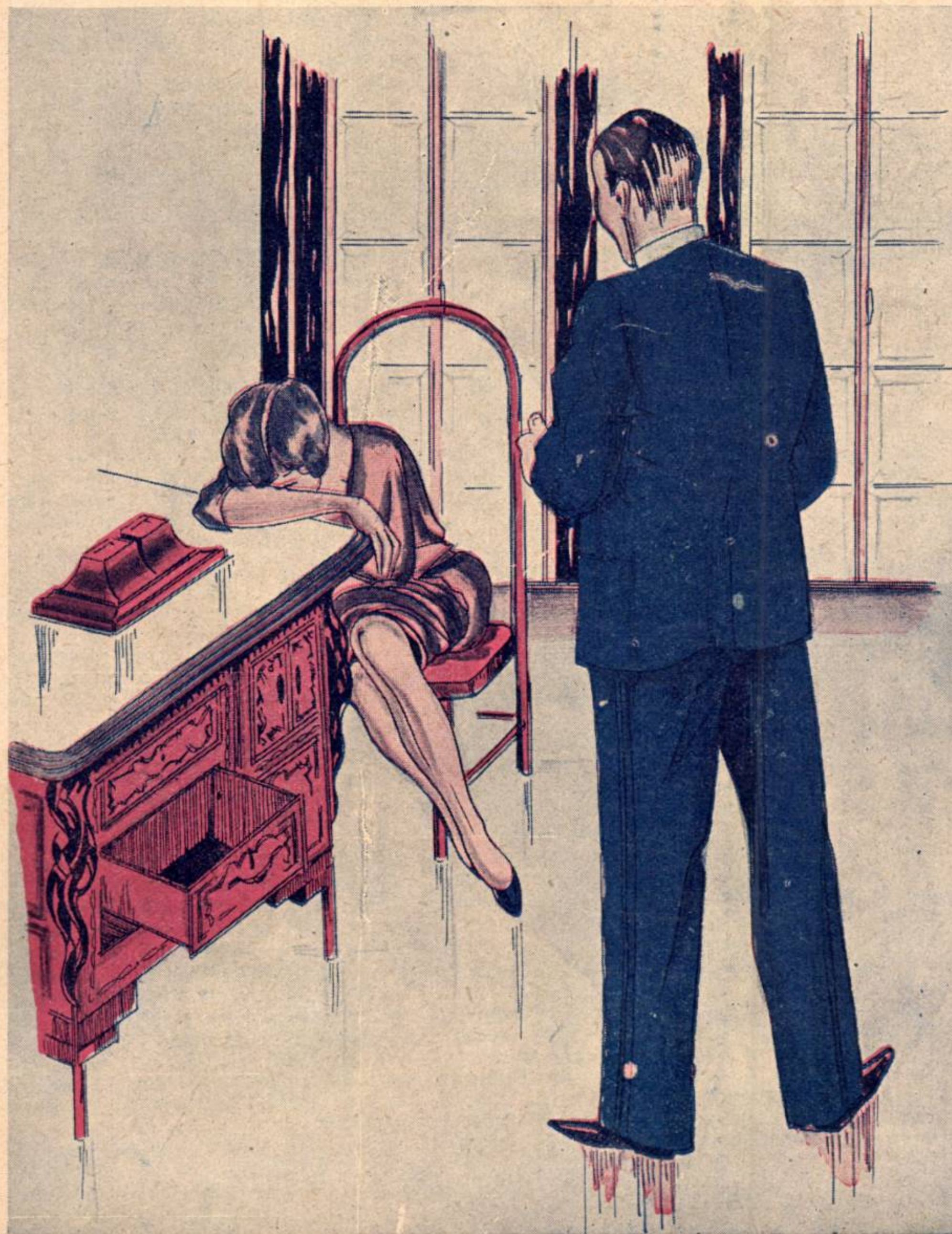
Tânărul vorbia cu uşurinţa unui om cult. Pălăria şi pardesiul le pusese pe un scaun, alături de masa de lucru a soţului ei.

— „Am onoare să vorbesc cu doamna Everett?" întrebă el.

— „Da", răspunse ea. „Ce doriţi? Cine sunteţi dv.? Unde e soţul meu?"

— „La primele două întrebări, vă voi răspunde mai târziu. In ceeace priveşte locul unde se află soţul dv. în acest moment, trebue să declar că-mi este absolut necunoscut, dar v'aş ruga să intraţi în cameră şi să închideţi uşa".

Ea simţi că în rugămintea lui era ceva poruncitor şi făcu supusă, ceeace-i ceruse el.

— „Mă tem că v'am speriat" repetă el; „nu mă aşteptam să vă înnapoiaţi atât de repede. Credeam că atât dv. cât şi d. Everett veţi rămânea astă seară mai multă vreme la balul dat de Lady Wyvern, unde ştiu că aţi fost invitaţi în mod special".

— „Trebuia într'adevăr să fim acolo.... dar.... dar..... sunteţi vre-un prieten al soţului meu? Voiţi poate să-i ceraţi socoteală? Aţi fost insultat? Sau poate că-i o glumă?"

— „Regret, doamna mea, dar în chestiuni de afaceri nu glumesc niciodată şi nici n'am avut onoarea să cunosc până acum personal pe soţul dv."

— „Dar cine sunteţi în definitiv"?

— „Sunt un om care n'a făcut niciodată rău unei femei, — afară de cazurile de forţă majoră" — răspunse el, imprimând vocei sale o nuanţă de severitate. „De-altfel, sunt un spărgător" continuă el degajat, cu uşurinţa cu care oricare altul şi-ar fi declinat profesiunea de bancher, dentist, comerciant sau funcţionar.

— „Spărgător!!!"

Ea rămase înmărmurită.

— „Da; cu venirea dv. m'aţi deranjat. Abia am avut timp să sparg scrinul dv. chinezesc. Are o broască foarte originală; dulăpiorul mi-a plăcut la început, dar şi-a pierdut interesul, când am constatat că nu conţine nimic de valoare".

Ea respiră uşurată. Aşa dar, n'a descoperit sertarul secret, în care păstra perlele pe care i le dăruise cu câteva săptămâni înainte Paul, perle foarte preţioase, după afirmaţia soţului ei şi a cunoscătorilor, cadou pe care, de-altfel, i-l promisese de mult.

— „Atunci aţi avut o seară de ghinion", observă ea ironică. Era de-acuma liniştită, ştiindu-şi colierul în siguranţă.

— „Aceasta n'aş putea s'o spun. Am avut în orice caz plăcerea să vă cunosc pe dv."

— „Cred că ați face mai bine dacă ați renunța la îndrăzneala de prost gust", răspunse ea oarecum jignită. „Știu că datoria mea ar fi să chem poliția; totuș n'o voiu face, de oarece nu pot concepe ca dv. să fiți un spărgător".

— „Obligațiunile sunt totdeauna neplăcute", spuse el. „Ar fi păcat, recunosc, căci urmarea pentru mine ar fi cinci ani de închisoare".

— „Dar n'ați putea îmbrățișa o meserie cinstită?"

— „Fără îndoială, dar nu contează la mine prea mult. Am primit o educație foarte bună și am fost crescut într'un cadru care-mi permitea să-mi satisfac toate gusturile, astfel că am obiceiuri foarte costisitoare. Dar viața este o roată și cum roata se învârtește, iată-mă căzut din înălțimea unde am fost urcat. Natural că aș fi putut fi șofeur la un parvenit, dar n'aș fi putut suferi manierele sale. De-altfel, în toate profesiunile m'aș fi lovit de acelaș inconvenient. Afară de aceasta, meseria de spărgător are și părțile ei bune, deoarece poartă în sine totdeauna multă aventură. Viața mea e în permanență în echilibru pe un tăiș de cuțit și mai curând sau mai târziu, mă voi prăbuși totuș. In această clipă, spre exemplu, nu știu precis ce să fac. Aș putea să plec de aci. Dv. n'ați fi în măsură să mă opriți, dar ați putea da alarma și nimic nu-mi este mai neplăcut decât *fuga*. Nu este de demnitatea mea".

— „Și credeți că este o probă de demnitate din partea dv., să amenințați o doamnă cu revolverul"?

— „Oh", râse el, „am și uitat de asta. Dealtfel nici nu este încărcat. Cu un revolver încărcat nu ești niciodată sigur. Nu poți să știi când îi vine gustul să se descarce, și știți că orice glonț este periculos. Călăul Londrei se plânge și așa, de prea multă inactivitate".

Ea surâse.

— „E foarte interesant că stau aci și discut la miezul nopții, în casa mea, cu un spărgător".

II

Ea avu de-odată o idee și puse mâna pe butonul soneriei.

— „Cred că ar fi momentul să alarmez personalul de serviciu".

— „Aceasta n'o veți face", răspunse el privind-o drept în ochi.

— „Și admițând că, totuș, aș face-o?"

— „Ertați-mă, dar nu mă înșel niciodată, atunci când judec instinctul femenin. După toate cele ce v'am povestit și după ce știți precis că sunt nearmat, sunt sigur că nu mă veți preda în mâinile poliției."

— „Dar aceasta e curată îndrăzneală domnule".

— „Aveți dreptate, doamnă, dar totdeauna, trag personal consecințele. Viața mea este un șir întreg de îndrăzneli."

Ea observă cât de serioasă era vocea lui, când pronunța aceste cuvinte.

— „Acuma însă trebue să plecați. N'am nici o poftă să vă predau poliției. Vă compătimesc. Ar trebui să vă apucați de muncă cinstită".

— „N'am încercat niciodată", răspunse el. „Eu, unul, nu-mi fac iluzii. Intr'o bună zi voi trece și eu Waterloo-ul meu și pentru aceasta sunt destul de pregătit. Eu doamnă, am nevoe de un venit anual de cel puțin 5.000 lire sterline și numai pe această cale mi-l pot procura. Acei pe cari îi jefuesc, pot suporta, fără nici-o grijă, paguba".

Ea se gândi la perlele ei.

— „De unde puteți ști totdeauna aceasta"?

— „Ceeace fur, este totdeauna asigurat la sume cu mult superioare valorii reale. In realitate sunt un binefăcător. Gândiți-vă numai câtă muncă antrenez eu. Poliția, agenții de asigurare, administrațiile, etc., toate acestea n'ar avea nimic de lucru dacă n'ar exista oameni ca mine".

— „Totuș, trebue să recunoașteți, că nu sunteți decât un hoț obișnuit".

— „Nici nu neg aceasta, doamnă".

— „Și dacă totuș ați încerca să deveniți om de treabă?"

— „Mi-a mai spus, odată, o femee, acelaș lucru.... și până a plecat, m'am ținut de cuvânt. La ce mi-a folosit? Dar astea sunt mofturi de care nu trebue să ne ocupăm".

— „Mi-e milă de dumneata", spuse d-na Everett. Femeea se deșteptase în ea. „Acum, te rog să pleci".

El suspină și în timp ce eșia pe ușe, ea strigă:

— „Cu bine".

El se întoarse și răspunse cu glasul stins:

— „*Cu bine;* tot așa mi-a spus și cealaltă".

Ea auzi cum se închidea ușa dela intrare și se așeză amețită pe un scaun, în așteptarea soțului.

Deodată sări în sus. Iși amintise de scrinul chinezesc. După cum putea vedea, hoțul îl spărsese, fără însă a-l strica, și trebui să recunoască fără voe, abilitatea cu care lucrase.

...Și apoi avea o figură atât de interesantă și ochi atât de negri și de pătrunzători.

. . . .

Când Paul Everett veni după jumătate de oră acasă, își găsi soția scăldată în lacrimi, în fața scrinului chinezesc.

— „Perlele mele!" striga ea ca scoasă din fire „mi-a furat perlele".

Soțul însă era de un calm desăvârșit în toate ocaziunile, astfel că primi și această comunicare cu cea mai mare seninătate și căută să-și liniștească soția.

— „Nu te îngriji de asta și nu-ți face supărări" spune el. „Iți voi cumpăra altele, deoarece afacerile încep să meargă bine 'n City. Sunt atât de mulțumit astăzi!"

Ea îi povesti în amănunțime cum se petrecuseră faptele.

— „Dar el n'avea aspectul unui hoț ordinar", adăugă ea.

— „Dar cum a pătruns în casă"?

— „Vezi, la asta nu m'am gândit. Da, chiar, cum i-a fost posibil să pătrundă? Tu ce crezi?"

Se duseră amândoi în hall și găsiră o gaură în geamul ușii dela intrare.

„Sunt mulțumit că toată afacerea s'a terminat în modul acesta" spuse el. „Preferam să-mi fure toată casa, decât să se fi atins de un fir de păr al tău. Dacă ai fi încercat să chemi poliția, poate că ar fi trecut la violențe".

— „Nu cred" răspunse ea, „nu părea a fi un om violent, dar un lucru nu pot concepe: cum a putut apela la mărinimia mea, când îmi furase de-acum perlele și le avea în buzunar. Lucrul acesta nu-mi intră în cap".

— „Eu cred că ești naivă", spuse el. „Imi închipui că perlele erau asigurate".

— „Din păcate, nu".

El ridică nepăsător din umeri.

— „Totuș asta este o chestiune cu care nu trebue să-ți bați prea mult capul".

Iși sărută drăgăstos soția și urcară încet scara la etaj.

. . . .

A doua zi la dejun, un comisionar aduse un pachețel adresat doamnei Everett. Ea îl deschise curioasă.

— „Perlele!!!" strigă ea plină de bucurie și scoase din pachețel o hârtie, care fusese pusă deasupra colierului și pe care scria:

Stimată doamnă.

După mărinimoasa dv. procedare de azi noapte, nu-mi pot permite să rețin perlele furate".

— „N'am spus eu? Nu era un spărgător ordinar. A fost un cavaler".

Dar Paul Everett ședea tăcut, deoarece la mijloc mai era o chestiune, pe care însă nu vroia s'o povestească. El știa că perlele care i le dăruise soției sale, erau foarte frumoase, dar erau totuș o *imitație* atât de perfectă după cele veritabile, că numai un specialist le-ar fi putut deosebi.

Și în timp ce-și privia soția, se gândia cu toată seriozitatea, dacă *nepoftitul* oaspe nocturn, a fost într'adevăr un *cavaler* sau *specialist*.

In românește de L. MIR.

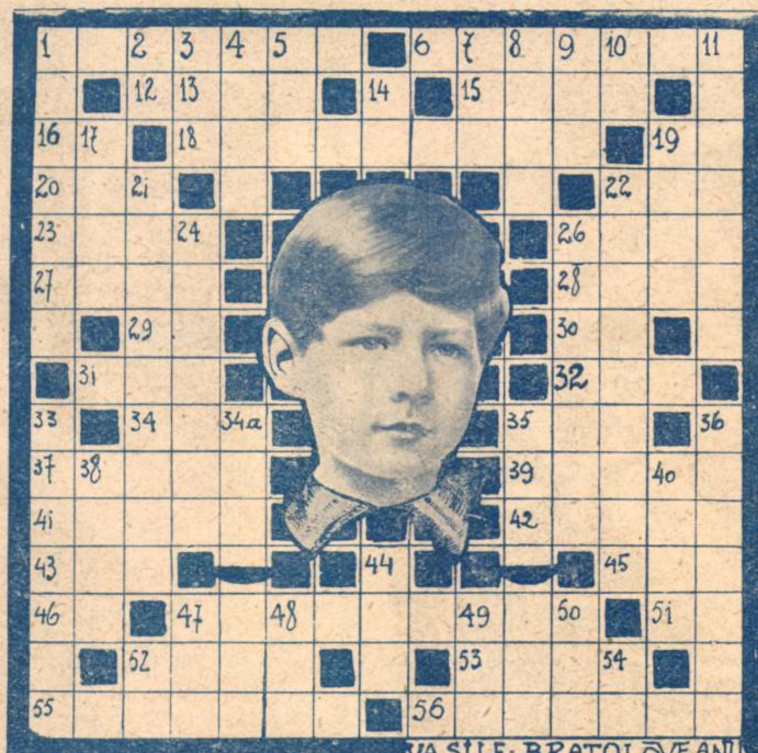
Jocurile „Realităţii Ilustrate"

Joc No. 1 (Cuvinte încrucişate)

(15 puncte)

„REGELE MIHAI I"

de **V. Bratoloveanu-Loco**

ORIZONTAL: 1) Invăţământ, 6) Provincie în Hindustan. 12) Titlul domnitorilor români. 15) Popor germanic. 16) Posed. 18) Titlu dat regilor. 19) Veche modă romană. 20) Numele persan al Damascului. 22) Sărut. 23) Scaun regesc. 26) Titlu dat regilor. 27) Apare. 28) Donaţie făcută de un Domn. 29) Pronume. 30) Vrea. 31) Locuitor de neam tracic. 32) Literă grecească. 34) Clar. 35) Posedă. 37) Regină. 39) Rege. 41) Simţi (fig.) 42) Intregită. 43) Judecător în infern. 45) Nume în titulatura Domnilor români. 46) Interjecţie. 47) Mare rege român. 51) Pronume. 52) Unul din cuvintele ce alcătuesc deviza ţării noastre. 53) Care a vieţuit. 55) Escortă. 56) Soarte.

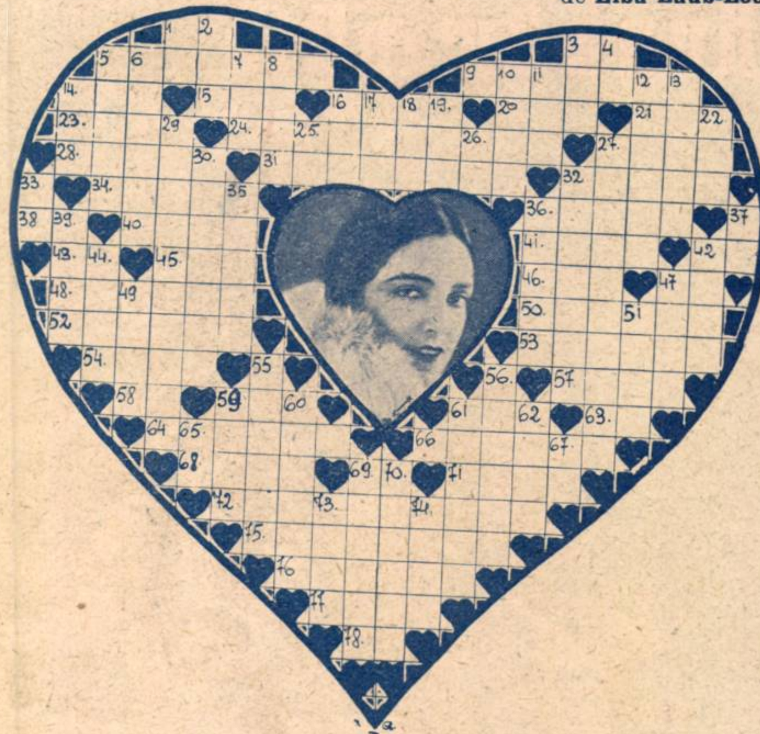
VERTICAL: 1) Sculptural. 2) Secol. 3) Lac în Italia. (fără finală). 4) Port în ţările de jos. 5) Tânăr în serviciul unui rege. 7) Comandant turc. 8) Părintele Mohabiţilor. 9) Soartă. 10) Prefix. 11) Ceeace-i datorăm regelui nostru. 14) Practică consacrată. 17) Supranume dat oamenilor celebri. 19) Polei. 21) Ereditar. 22) Stoarceri de bani (fig.) 24) Neconcentrat. 26) Investit cu autoritate supremă. 33) Putere ce cârmueşte ţara noastră. 34 a) Retez. 35) Adverb. 36) Astre. 38) Imi retrăsei ceva. 40) Rege al Greciei. 44) Succesiune. 47) Descendent. 48) Răutăcioasă. 49) Salutare (lat.) 50) Oferit. 52) Interjecţie. 54) Interjecţie.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Sept. curent. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 32, 33, 34 şi 35, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor Premiile se vor distribui la 20 Septembrie 1929.

Joc No. 1 (Cuvinte încrucişate)

(15 puncte)

de **Elba Laub-Loco**

ORIZONTAL: 1) Care exprimă durere şi suferinţă. 3) Notă muzicală. 5) Drug în care se prindeau picioarele celui bătut la tălpi. 9) Statuia lui Priap. 14) Căpetenie. 15) Curat. 16) Fluviu în Europa. 20) Arbore cu lemnul frumos. 21) Cunoşti. 23) Imperiu în Asia. 24) Artistă de cinema (2 cuv.) 27) Schimbare succesivă (fig.) 28) Distins. 31) Acţiunea de a evalua (fig.) 32) Conducător de maşini. 34) Gen de poezie. 36) Cuvânt de onoare. 38) Oraş în Chaldeea. 40) Poet spaniol. 41) Măsură de capacitate. (inv) 42) Notă muzicală. 43) Interjecţie. 45) Succesiune. 46) Popor. 47) Pronume. 48) Puţin experimentat. 50) Persoană cu renume trecător (fig.) 52) Degeaba. 53) Chema la judecată. 54) Resfrângere de unde sonore. 57) Pretinde. 58) Alifie. 59) Dragoste. 61) Primii fulgi ai paserilor. 63) Zeu Egiptean. 64) Plin de inimă. 66) Cu păr blond, aproape alb. 68) Setos. 69) Literă grecească. 71) Pe lângă bălţi. 72) Exploatator. 75) Insufleţitor. 76) Filosof grec. 77) Iau pe nedrept. 78) Vas. (mold.)

VERTICAL: 1) Articol. 2) Lucru neplăcut (fig.) 3) Palat. 4) Operă. 5) Veştmânt preoţesc. 6) Plin de bunătate. 7) Pom. 8) Unitate de măsură. 10) Scrisoarea naţională a vechilor Germani. 11) Râu în Asia centrală. 12) Loc de supliciu. 13) Numele germanic al lui Attila. 14) Calapod (mold.) 16) Oraş în Germania. 17) Monedă. 18) Trei consoane din „Berna". 19) Postav. 22) Conjuncţie. 25) Divinitate. 26) Conjuncţie. 27) Privitoare la păduri. 29) Aromitori. 39) Farmec, vino 'ncoace. 32) Referitor la o naţiune din Ardeal. 33) Aliment. 35) Zeiţă. 36) Oraş în Italia. 37) Părţi laterale la pântece. 39) Clasă socială. 42) Fruct ce servă ca termen de comparaţie pentru culoarea ochilor. 44) Jocuri naţionale. 47) Măsuri. 49) Animale domestice. 51) Oraş în Cehoslovacia. 55) Humoristă. 56) Pronume. (masc. pl.) 59) Divină. 60) Sucale. 61) Episcop. (fig.). 62) Meşter. 65) Poftim! 67) Insulă în Mediterana. 69) Nume. 70) Deciziune sentenţioasă. 73) Pentru fumători. 74) Podagră (inv.).

N. R. — Cu acest număr se termină seriile concursului nostru de jocuri originale.

In numărul viitor vom da rezultatul definitiv al concursului de cuvinte încrucişate.

REALITATEA
ilustrată

Tobogan în jgheabul morii

(Studenţi ai Seminarului de Sociologie din Bucureşti, – în călătorie de studii, sub conducerea d-lui prof. universitar GUSTI, – luându-şi baia în jgheabul unei mori din Transilvania.)

Foto „REALITATEA ILUSTRATĂ"

Atelierele „Adeverul" S. A.

ANUL III. — No. 36 — 31 AUGUST 1929. 28 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

MARION GERTH

artista germană de cinematograf, care a interpretat un rol principal în filmul „Venia o moară pe Siret", după romanul d-lui Mihail Sadoveanu

Foto „Realitatea Ilustrată" PREȚUL 8 LEI

O noapte de groază

FURTUNA se potolia; intensitatea tunetelor se transformase într'un bubuit prelung, dar foarte slab, care semăna mai mult cu un râs reținut.

Lolotte lăsă mâinile să-i cadă de-alungul corpului și privi cu frică, cerul. Când observă, însă, că nu mai cădea decât o ploaie liniștită, râse și spuse:

— „Nicolae, nu trebue să râzi de mine. Nu știu nici eu dece, dar mă tem grozav de tunete și fulgere, cu toate că, de altfel, nu sunt fricoasă de loc... sunt numai superstițioasă".

Nicolae se apropiase de tânăra fată și-i mângâia buclele negre.

— „Și acum vom lucra mai departe, nu-i așa?"

El luă paleta și pensulele și se apropie de chevalet.

— „Tabloul trebue să producă senzație, Lolotte... cine ar fi putut să rețină vreodată, cu atâta exactitate, pe o singură pânză, întregul suflet al Parisului? In tabloul meu e Parisul tot, e sufletul lui... și mai presus de toate ești tu, Lolotte".

— „Imi trebue bani, Nicolae"! șopti ea.

— „Bani... bani! Ah, Lolotte, tu știi, doar, că n'am nici zece franci. Ai răbdare, căci, peste trei zile, tabloul va fi gata și atunci vom avea și noroc și bani".

— „La ce servesc toate speranțele astea, Nicolae, când mie mi-e foame"?

Nicolae scrâșni din dinți; mâna sa tremura.

— „Dacă aș fi Pierre Campeche, care fabrică, în fiecare săptămână, două-trei tablouri, ce-i aduc câte 3000 de franci fiecare, atunci știu că ne-ar merge bine".

Lolotte, mica și supla pariziană, al cărei surâs valora cât un regat, sfărâmă o lacrimă între gene.

— „Nicolae dragă, Pierre Campeche ne oferă o mie de franci, ca să-i pozez o singură oră, ca model... permite-mi, te rog, Nicolae".

Pictorul căzu în genunchi, la picioarele fetei:

— „Tot, tot ce vrei Lolotte, numai asta nu! Tu nu-l cunoști pe Campeche; el nu urmărește în tine modelul, ci femeea... nu, nu... niciodată!..."

Tabloul lui Nicolae Jewskin era gata și era plasat în vitrina magazinului de artă Girbaud, în care se puteau găsi, într'adevăr, picturi celebre, originale, în permanență, dar foarte rar câte un client.

— „Dă-mi, te rog, un avans, Girbaud! O sută de franci, cincizeci... sau zece".

Negustorul de tablouri agită brațele.

— „Nu câștig nimic, Jewskin! dacă mi-au dat 100 de franci, aș fi un om bogat... ia cinci franci... măgar să fie acela, care-ți dă mai puțin decât are în buzunar!".

Nicolae urcă scara, spre locuința lui, cu disperarea în suflet. Intră în mansardă. Lolotte îl întâmpină cu un surâs obosit.

— „Nu fii supărat, Nicolae! Tabloul își va găsi cumpărătorul. Și între timp... am o surpriză pentru tine. Prietena mea Florence pe care am întâlnit-o astăzi, mi-a cerut să iau parte la o serată dela „Casino-ul celor 777 de plăceri", dansând în balet. Nu prea am mult de lucru și sunt plătită cu 100 franci... ei, ce zici?"

— „Lolotte, tu ești cea mai bună femee din lume. Dacă vrei să te duci la Pierre Campeche, eu unul nu te pot opri".

— „Dar Niculae", spuse râzând, „Campeche nu mă interesează de loc... și cei 100 franci avem la ce-i întrebuința".

Lolotte se uită la ceas.

— „Trebuie să plec de acum, Nicolae. Florence mă înlocuiește în locul colegii ei Jeanette, la Casino. Și ca să nu mă dau de gol, trebuie să mă instruiască dinainte și să-mi dea toate indicațiunile rolului... Nu știu când mă întorc... dar să n'ai nici-o grijă... Nicolae, eu numai pe tine te iubesc".

— *„Așa dar, veți primi premiul de 50.000 franci, dacă veți îndeplini toate condițiunile".*

* * *

Se întunecă repede, deoarece nori grei și negri veniau din apus. Și încet-încet, Parisul fu îmbrăcat de mantia întunecată a nopții.

Nicolae porni prin străzi și ulicioare, trecu piețe, traversă parcul, — în care auzia râsete discrete și șoapte de dragoste ce-i făceau rău, — și rătăci mai departe. Umbla deacum de o oră, când atenția îi fu atrasă de o lumină vie, roșie, ce ardea în fața unei clădiri de lemn, pe care putu citi *„Cel mai mare panopticum! absolut nou la Paris, nou pentru întreaga lume"*.

El mai văzu alături și un afiș, luminat de un bec verde. Se apropie de el și citi:

„Oricine poate câștiga cincizeci de mii de franci, informațiuni la direcțiunea Panopticului".

Nicolae se afla în fața unei expoziții de figuri de ceară, care sunt atât de bine organizate, în cât redau în ceară înfățișarea identică a vieții. El privi afișul cu ochii fixi.... 50 de mii de franci! In creerul lui se produse o turburare, i se părea că oamenii dansează în jurul său și luminile îi jucau pe dinnaintea ochilor... 50 de mii de franci! Viață și viitor... Sfârșitul mizeriei... și Lolotte.....

Heraldul, — omul care striga publicul în fața localului, — se apropie de el.

— „Intrați, vă rog, domnule, dacă voiți să știți ce e groaza, frica și veselia".

— „Am citit un afiș la colț, în care scrie că s'ar putea câștiga 50 de mii de franci".

Heraldul îi surâse semnificativ și răspunse:

— „Vasăzică, cei 50 de mii de franci vă interesează? Vă rog să poftiți cu mine, la direcțiune".

Directorul, un om gras, îl primi pe Nicolae Jewskin, cu un surâs larg și fericit.

— „Ah, tinere, vrei, dar, să câștigi cei 50 de mii de franci? N'ai altceva de făcut, decât să te plimbi singur, prin Panopticul meu, dela miezul nopții până la orele 3 dimineața. Natural că una din condițiuni este, ca d-voastră să nu fi vizitat niciodată, expoziția mea de figuri de ceară".

— „N'am vizitat-o, încă niciodată, casa d-voastră. Dealtfel, trec pentru prima oară prin acest cartier".

— „Bine", continuă directorul. „Veți primi un ceasornic, o cheie de control și un plic închis. Plicul îl veți deschide deabia la orele 1 noaptea și în el veți găsi indicațiuni la ce oră și la care ceasornic veți trebui să întrebuințați cheia de control. Dacă însă nu veți mai putea suporta prezența în casa mea fantastică, găsiți în fiecare încăpere câte un semnal de alarmă, lângă o lampă roșie. Nu aveți decât să apăsați pe un buton și în câteva minute veți fi eliberat".

Nicolae răspunse surâzând:

— „Și n'a încercat, încă, nimeni, să câștige cei 50 de mii de franci"?

— „Incercat? Dumneata ești al 235-lea aspirant... 220 bărbați și 14 femei au încercat'o de-acum, înaintea d-voastră, dar...."

Nicolae fixă pe director:

— „Și..."

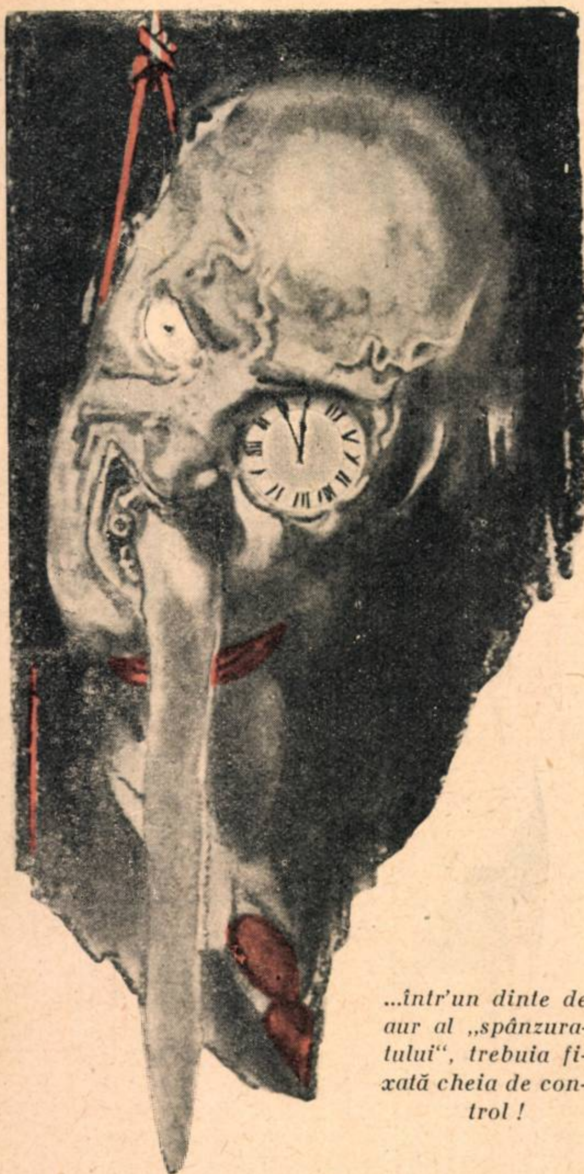
— „Câțiva au suportat aproape două ore sau mai puțin de-o oră, cei mai mulți au cerut ajutor după, numai, 10 minute".

— „Eu nu înțeleg asta", spuse Nicolae, curios.

— „Figurile mele de ceară sunt ziua moarte, iar noaptea trăesc. Este o invenție a mea,

...pe o bancă de tortură, un om lungit de macarale, al cărui corp măsura cel puțin 4 metri.

...într'un dinte de aur al „spânzuratului", trebuia fixată cheia de control!

un secret al meu. Peste 100 persoane, poi să-mi mulțumiască, pentru faptul că sunt astăzi la... casa de nebuni".

Nicolae simți o sudoare rece, prelingându-i-se de-alungul corpului.

— „Ei, vrei să mai încerci ?" întrebă jovialul director, puțin cam enervat.

Nicolae se gândi la Lolotte, care lucra, poate, greu de tot, pentru 100 franci...

— „Da, da", strigă el, tare. „Vreau să încerc".

Directorul îl conduse într'o cămăruță mică, ale cărei ferestre erau zăbrelite.

— „Desbracă-ți hainele și îmbracă acest costum".

Nicolae ascultă mecanicește; în câteva minute se transformase într'un chinez : pantalonii largi de satin, o haină lungă și largă, și o batistă de mătase, fu tot ce avea pe el.

— „Și dacă vrei să fumezi, iată, aci, țigarete și dincoace vin. Ți-e foame ?... Nu ?... Bine ! Acum sunt orele 11. Peste o oră vă voiu înmâna plicul, ceasornicul și cheia. Petrecere plăcută până atunci".

El salută prietenește pe Nicolae și-l lăsă singur. O chee se 'nvârti cu un sgomot surd în broască și Nicolae era prizonier, ca într'o celulă.

. . . .

Ce gust bun aveau țigările !! Fumul lor se ridica spre tavan, ca norii de furtună...

Ușa se deschise încet și directorul intră în mica încăpere.

— „Fumați mult, domnul meu", spuse el. „Să nu vă facă rău țigările mele".

Nicolae îl privi întrebător.

— „O să-ți vorbesc fără ocoluri ! Mie, nici prin vis nu mi-ar fi trecut, să ofer un premiu de 50.000 franci. Dar un american zăpăcit, — pe care l-a interesat foarte mult colecția mea, mi-a oferit 100.000 franci, din care jumătate sunt pentru scopul pe care-l știi, iar cealaltă jumătate îmi rămâne mie, dar numai dacă se va găsi cineva care să poată rămânea *3 ore în panopticul meu...* Cum, crezi că aș fi putut ajuta cuiva ? Imposibil !! Americanul și-a rezervat personal, controlul ceasornicelor pe care și le-a instalat în diverse locuri din local... Dece-ți povestesc acestea toate ? Sunt uituc, domnule și abia acum două ore mi-am reamintit, că azi este ultima seară, în care urmează să se mai facă încercarea, așa că dacă nici d-tale nu ți-o reuși, americanul, — care domiciliază în Paris, — va veni mâine să-și ia banii"....

— „Și asta, ar fi foarte neplăcut și în detrimentul amândurora" ?

— „Desigur !" Și aproape șoptind, urmă : „Ți-am ajutat, după cum cred c'ai observat. Țigările mele sunt un balsam pentru nervi și nici vinul nu este o simplă zeamă de struguri... Nu... nu comit o nedreptate... în definitiv, trebue să fii viclean"...

— „Vroiți, așa dar, ca mie să-mi reușiască" ?

— „Da, vreau !! Dar nu pot să vorbesc mai mult... Aci ai ceasul, scrisoarea și cheea de control... Peste un minut va fi miezul nopții... și să nu uiți, orice ai întâlni în cale: figurile mele sunt neînsuflețite, sunt de ceară. Să ți-o spui cu toată convingerea eului d-tale. Tot ce vei întâlni, nu este decât imitație. Și acum, noroc".

Un zid se dete laoparte și în acelaș moment dispăru și directorul. Cu un gest disperat, Nicolae puse mâna pe sticla de vin și o sorbi cu sete. După aceea porni înainte..... iar, în jurul lui, era întuneric...

Unde se afla ? Incet, încet, ochii săi se obișnuiră cu întunericul. Se afla într'un soi de pivniță. La dreapta și la stânga, se aflau două rânduri de cosciuge mari, deschise, în care se aflau cadavre înverzite de putregaiu, oribile la vedere.

Nicolae încercă să evite a privi în acești ochi de cadavru, dar, parcă împins de-o putere lăuntrică, se uită în ochii aceia morți, cari, la un moment dat, începură să se rotiască în orbite.

— „E numai ceară" strigă Nicolae și se sperie de tonul cavernos al vocii sale.

Se uită la ceas. Era 12 și 5 minute. O luminiță mică, roșie, se afla la dreapta lui. Da, acesta era semnalul de alarmă, care îi redete toată puterea de stăpânire. Se rezemă, râzând, de un sarcofag înalt și căută o țigare ; dar nu mai avea. Probabil că directorul îi luase țigările, fără ca să observe, temându-se, probabil, ca sa nu-i ia foc panopticul, dintr'o imprudență.

— „Până la unu aș putea dormi" își spuse el. „Abia atunci voi putea citi scrisoarea".

El nu putu gândi mai departe, căci dintr'un cosciug, se ridică un cadavru pe jumătate putrezit și-i indică un colț întunecat al pivniței, cu mâna lui oribilă.

— „E de ceară", își spuse Nicolae și urmă indicațiunea cadavrului. Ajuns în colțul întunecos, el observă o ușe care se deschise încet. Pictorul nu se mai gândi la nimic, ci coborî cele zece trepte ale scării, care îl conduse într'o cameră de tortură.

— „Un truc de panopticum" se gândi el. „Sunt curios ce am să văd. Dar, la început, nu văzu nimic și auzi numai un geamăt lung. Privind în direcția de unde venia zgomotul, se îngrozi. Pe o bancă de tortură, sta lungit un bărbat, care întins de macarale, avea peste 4 metri lungime. Nicolae trebui să se uite înlături. „E ceară", spuse Nicolae. „Căci un om viu, de mult ar fi fost rupt în două". Deodată, i se păru că vede în cel torturat, pe tatăl său, mort cu foarte mulți ani în urmă...

Timpul trecu : lei și tigri, fachiri și romani, baiadere goale, pomi cu cranii în loc de fructe, monștri și călugărițe, care-și țineau capul tăiat în mâna dreaptă, spărgători, ucigași, împărați, figuri fantastice, toate-l fixau pe Nicolae din nișele lor.

— „Totul nu e decât ceară, ceară, numai c-e-a-r-ă !" strigă Nicolae, aproape cântându-și refrenul de auto-sugestie, pe o veche melodie rusească. Se uită la ceas. Era unu.

Nicolae se cufundă într'un fotoliu „club", lângă care se afla o indiană brună și suplă. El îi zâmbi și deschise scrisoarea. Chiar în momentul când voia să înceapă să citiască, ea deschise gura și el auzi următoarele cuvinte, care păreau a veni de departe :

— „Inapoia ta, în nișa din perete, se află o sticlă cu vin, țigări și chibrituri. Fii atent, când stingi țigara".

Nicolae sări în sus și pipăi pielea brună. Era ceară.

Vin și țigări ? El căută în nișe și găsi acolo ceea ce-i anunțase indiana, cu voce aproape bărbătească. (Nu era, oare, vocea directorului ?) El bău vinul, fumă două țigări și se simți, iar, forte și vesel.

Apoi, citi primele rânduri din scrisoare :

„La orele unu și zece se va intoarce ceasul de control, care se află în craniul spânzuratului".

Unde era „spânzuratul"? Pictorul făcu o reverență indianei și porni în căutarea lui. Când își aruncă, întâmplător, ochii în nișe, sticla de vin dispăruse.

Găsi pe spânzurat, după o sobă mare. Aspectul lui nu încânta deloc, dar Nicolae urcă scara, mângâie limba lungă, care atârna din gura celui executat și pipăi craniul uscat. Găsi, în fine, controla, într'un dinte de aur, și după ce aruncă ochii asupra ceasului, fă-

(Continuare în pag. VI-a)

Pictorul coborî cu povara sa, pe scara de incendiu.

CALUL TROIAN

ERA la începutul lui Februarie. Carnaval în toi şi baluri mascate peste tot, atât în saloanele de specialitate, cât şi în cele particulare.

Lily Rămureanu, micuţa mondenă, şedea în sufragerie între soţul ei Rudy, care scotea nori de fum albaştri dintr'o pipă de spumă de mare — şi amicul lui şi al ei, Sandu Gănescu, fumând şi el o ţigaretă.

Ochii ei lunecau pe o invitaţie, pe care o primise dela d-na Săulescu, la balul mascat pe care aceasta îl dădea în vastele-i saloane din str. Conţeşti.

Trio-ul tocmai terminase masa şi era ocupat cu o problemă foarte importantă:

— „Cum să ne costumăm ?"

Problema era foarte importantă, deoarece toţi trei fugiau de banal şi ar fi vrut să apară în costume cât mai originale.

Micuţa Lily era obiectul atenţiunei celor doi prieteni, cari prin intervenţie, deveniseră tovarăşi la o vastă întreprindere.

Chiar dacă Sandu ştia câteodată că Rudy îşi mângâie soţia cu mâna lui greoaie pe obrajii catifelaţi, acesta habar n'avea că nu este singurul locatar al inimei drăgălaşei Lily.

— „Am găsit!" strigă Sandu.

— „Ce?"

— „Ştim doară cât de bine-i stă soţiei tale ca amazoană, aşa că ar fi bine să se

Infine, ideea originală fu pusă în practică.

costumeze în călăreaţă de înaltă şcoală."

— „Călăreaţă de înaltă şcoală fără cal?"

— „O să-i facem noi rost şi de cal".

— „Cum o să-i faci rost de cal? Doar n'o să intre cu el în saloane?"

— „Fără cal n'are nici un farmec."

— „E foarte simplu, dragă. Imbrăcăm noi doi o piele de cal, aşa cum fac clownii la circ şi... gata animalul!"

— „Bravo Sandule. Ai avut o idee extraordinară! Intrarea noastră la bal va avea efectul unei bombe," isbucniră amândoi.

Dar Rudy adăugă:

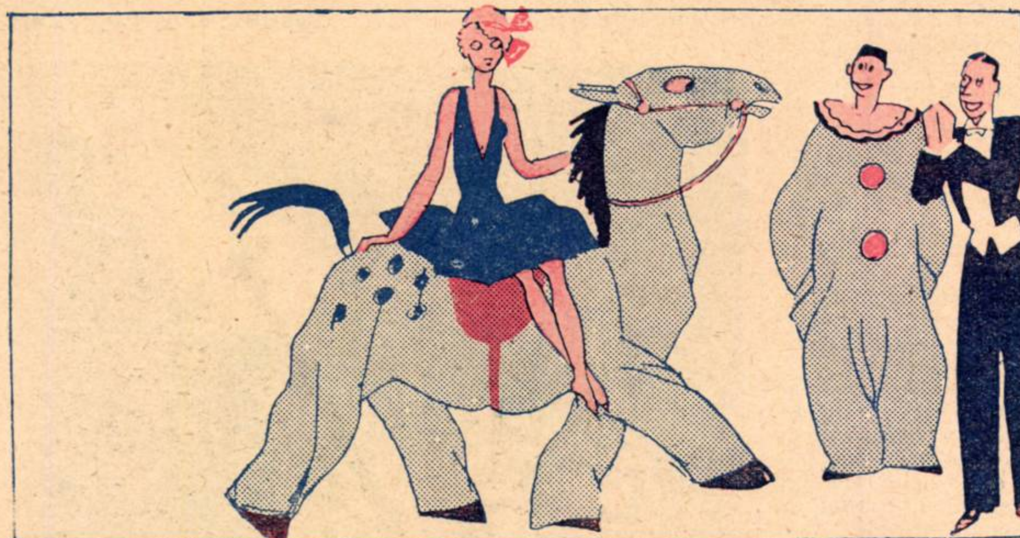
— „Aş prefera mai curând să apar şi eu într'un costum de jockeu".

— „Păi ce vrei dragă, singur nu pot să fac pe calul".

— „Nu, eu voi fi călăreaţa, iar voi doi veţi fi calul", strigă micuţa Lily şi-i îmbrăţişă pe amândoi.

— „Ei" spuse Rudy „frumoasă afacere să stai o noapte întreagă, — chiar în companie — în pielea unui cal."

(Continuare în pag. VI-a)

Intrarea călăreţei stârni senzaţie.

— „Ei, cu ce ne costumăm?"

— „Ce ar fi dacă m aş transforma într'un Don Juan" spuse ... dy lui Sandu.

— „Vai de mine, dar ... i ridicol" răspunse Lily.

— „Iar tu Sandule ... nuc" continuă Rudy.

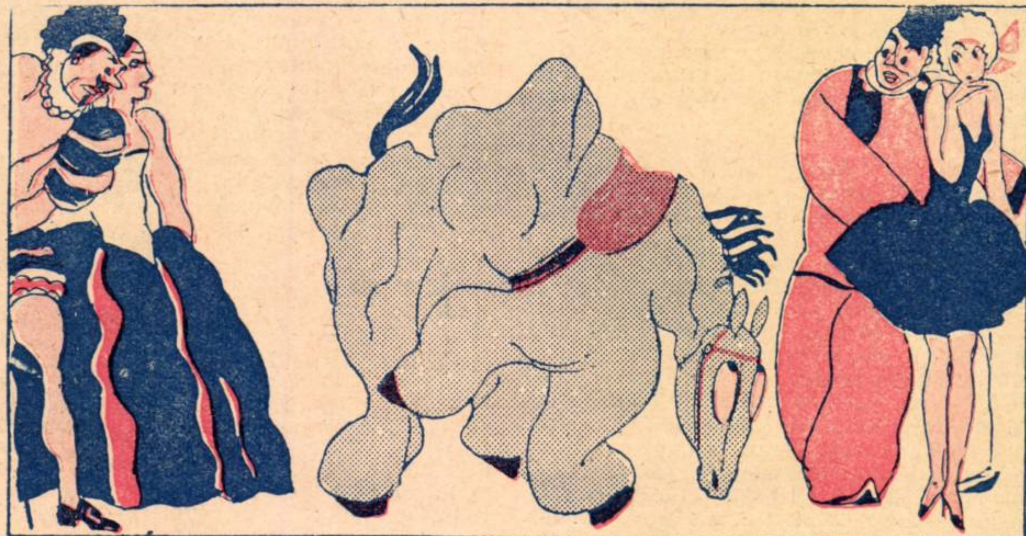
— „Fii serios dragul meu", ripostă soţia, „dar eu ce voiţi să îmbrac?"

— „Tu? La tine alegerea nu-i tocmai atât de grea. Ai putea să te costumezi în marchiză, orientală sau spaniolă. Ori care din ele te-ar prinde de minune" spuse Rudy.

— „Ei, tu eşti totdeauna foarte original!"

Trecură prin toate ţările şi prin toate secolele, epocile şi evenimentele marcante din istorie, fără, însă, a ajunge la vre'un rezultat practic.

Trio-ul s'ar fi costumat frumos în negri, dar machiajul în aceste cazuri este teribil, deoarece albii mascaţi ca negri, devin la orele 3 mulatri, iar, la orele 5, pur şi simplu oameni murdari.

.....un match de box original, între picioarele dinnainte şi dinnapoi ale calului.

Cea mai frumoasă fată din lume a sosit în România

DE BUNĂ SEAMĂ că printre oameni există și dintre acei cu sentimente josnice. A generaliza și a spune că toți oamenii sunt răi, e o greșală. Mai cu seamă frumosul îmblânzește și înalță pe om, îl face bun și generos.

Aceste reflexe mi-au fost sugerate de primirea care s'a făcut în gara Sinaia d-rei Lisl Goldarbeiter („Miss Universe") Vineri, când a sosit cu acceleratul la Viena.

La gară, o lume imensă, cu primarul orașului în frunte.

Au venit mai ales doamne și domnișoare. Mamele și-au adus copiii, să vadă și ei pe cea mai frumoasă fată din lume.

Domnișoara *Magda Demetrescu* („Miss România") a ieșit în întâmpinarea prietenei ei dela Galveston.

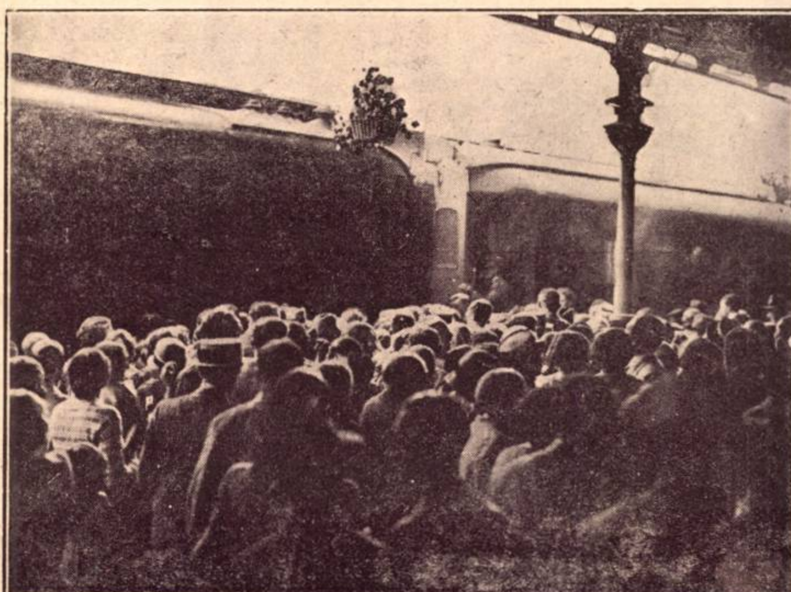
D-ra Lisl Goldarbeiter *„MISS UNIVERSE" (dreapta) și D-ra* Magda Demetrescu *„MISS ROMANIA" (stânga) fotografiate în balconul hotelului „Palace" din Sinaia, unde au fost găzduite.*

„MISS UNIVERSE" și „MISS ROMANIA", coboară urmate de public, scările la Cazinoul din Sinaia.

Publicul urmează pe cele două frumuseți, la eșirea din gara Sinaia.

Extraordinara afluență a publicului, care a năvălit pur și simplu pe peronul gării Sinaia.

Pentrucă îmbulzeala de pe peron e extraordinară, d-ra *Demetrescu* pleacă în automobil în întâmpinarea trenului, pe care-l întâlneşte în apropiere de Buşteni. Cele două prietene se zăresc:

— „*Lisl!*"

— „*Puio!*" şi râd de fericire şi bucurie. Ele îşi fac semne de simpatie şi-şi continuă drumul: una în vagon-lits, cealaltă în automobil, privindu-se dela ferestre.

Ajunse în gara Sinaia, una trece pe peron, în vreme ce cealaltă încearcă să coboare pe peron.

— „Uite-o"!

— „Uite-o"!

— „Ce frumoasă e!"

— „Dar şi a noastră, ce-i lipseşte?"

Şi lumea se înghesuie şi fiecare vrea să fie în rândul întâi şi să le vadă mai de-aproape.

Cele două premiate la concursul din Galveston se îmbrăţişează cu multă tandreţă. D-na *Demetrescu* şi d-na *Goldarbeiter* sunt şi ele bucuroase de revedere. Celor două frumoase li se oferă braţe de flori. O mamă îşi înalţă copilul să dea o sărutare fetei cu chip de madonă, care e domnişoara *Goldarbeiter*.

O altă fotografie a celor două frumuseţi pe scara principală a palatului regal din Sinaia.

Cu extremă greutate „*Miss Universe*" şi „*Miss România*" îşi pot croi drum afară, la automobilele care le aşteaptă.

In aplauzele şi uralele mulţimii, ele pleacă, în sfârşit, spre hotelul „*Palace*", unde li s'a rezervat un apartament.

Vineri după amiază, domnişoara *Goldarbeiter* şi mama ei, conduse de „*Miss România*" şi d-na Demetrescu, au vizitat Sinaia şi cazinoul.

Seara a avut loc un banchet în onoarea lor, dat la cazinoul din Sinaia.

„Miss Universe" pare extrem de mulţumită de primirea care i s'a făcut.

Ce spune „Miss Universe"

DOMNIŞOARA Goldarbeiter („*Miss Universe*") imediat după sosirea ei în ţară a făcut următoarele declaraţiuni reprezentantului revistei noastre:

„*In primul rând trebuie să felicit şi să mulţumesc revistei „Realitatea Ilustrată" care, organizând, în România, primul concurs de frumuseţe pentru a trimite o reprezentantă a ţării dv. la Galveston, mi-a dat mie prilejul să-mi fac o prietenă cum e Magda Demetrescu şi să vizitez ţinuturi atât de minunate. Deşi am fost la Monte Carlo, la Nissa, la Miami, la Galveston, la Havana, la Vichy şi în multe alte locuri, mărturisesc că Valea Prahovei — atât cât am văzut-o în trecere — şi acest cuib minunat care e Sinaia, mi-au plăcut nespus.*

Munţii, susurul pârâului care curge şi se frământă printre copacii sălbatici, pădurile de brad şi toată poezia locului acestuia îmi încântă ochii şi sufletul.

Românii sunt — după cum am constatat — oamenii cei mai politicoşi, cei mai entuziaşti şi mai primitori.

Mărturisesc că numai la Viena am avut o primire atât de frumoasă. Dacă n'aş fi austriacă, aş vrea să fiu română.

Vă rog să transmiteţi prin răspândita dv. publicaţie, un salut afabil poporului românesc.

Conferința dela Haga

D. MIHAI POPOVICI, ministrul de finanțe care la conferința reparațiunilor dela Haga, a apărat cu activitatea-i luminată și prin câteva discursuri documentate, drepturile României și ale statelor din Mica Antantă.

Toate ziarele străine, au reprodus fragmente din discursurile d-sale, aducând mari elogii eruditului financiar care este ministrul nostru de finanțe.

Fotografia noastră, reprezintă unul din momentele conferinței, când cei trei „ași" europeni, (dela st. la dr.) BRIAND, primul ministru francez; STRESEMANN, delegatul Germaniei și SNOWDEN, ministrul de finanțe al Angliei, sunt într'o discuție aprinsă.

LA HAGA, capitala Olandei, se ține o mare adunare a delegațiilor statelor care au luat parte la marele războiu.

Această adunare are drept scop o înțelegere pentru împărțirea datoriilor cuvenite statelor învingătoare, dela cele învinse.

Statele-Unite ale Americii au propus statelor europene o împărțire după planul unui mare financiar, **Young**, prin care se arăta partea ce are de primit fiecare stat din partea Germaniei și a aliatelor ei din timpul războiului.

Statele interesate s'au întrunit la Haga spre a discuta planul american.

Ca de-obiceiu, în asemenea ocaziuni, statele mari au căutat să tragă cel mai mare profit, în paguba statelor mici învingătoare, printre care se numără și România.

A fost și un început de ceartă între Anglia și Franța pe chestia plăților care li se cuvin și pentru termenul de plată, — care s'a fixat apoi la 58 ani, — dar în cele din urmă incidentul s'a aplanat.

România este reprezentată cu cinste la această conferință, printr'o delegație, formată din d-nii: **N. Titulescu**, ministrul țării la Londra, **Mihai Popovici,** ministrul de finanțe și **G. G. Mironescu,** ministrul de externe.

Serbările navale dela Constanța

M. S. REGINA MARIA, primind programul serbărilor

Botezul unui cuter

O NOAPTE DE GROAZĂ

(Continuare din pag. III-a)

cu controlul cu cheea. Un geamăt surd se ridică din pieptul spânzuratului...

* * *

Până la două jumătate, Nicolae controlă peste 30 de ceasornice, ascunse în diferite locuri. Incet, încet se obişnui cu figurile de ceară, făcu reverenţe în faţa unui papă, dădu cu tifla lui Napoleon şi aşa mai departe. Se uită din nou în scrisoare :

„La 2.35 te vei urca pe scara, unde păzeşte Moartea"

Moartea îi indică drumul cu braţele-i subţiri. Nicolae închise ochii şi se repezi pe scară. La un moment dat, i se păru că a atins înălţimea norilor. Se afla într'o încăpere, la o mare înălţime, într'un fel de turn, care avea o singura fereastră. Furtuna mugia, fulgerele sclipiau şi tunetele se rostogoliau, cutremurând pereţii încăperii. Furtuna !...

La lumina fulgerelor, văzu departe turnul Eiffel, în apropierea căruia se afla „Cabaretul celor 777 de plăceri, unde, poate, Lolotte a lui se chinuia pentru 100 de franci. Şi tot la lumina fulgerelor, citi în scrisoare, că va găsi pe fereastră, o comunicare. El ridică o hartie depe pervazul geamului şi citi:

„Călător prin necunoscut, Ai trecut greutăţi până acum, ai îndurat mult şi ai fost curagios. Ceeace mai ai de făcut, nu este îngrozitor, ci este aproape o răsplată. Totuş, să te ţii tare : să nu iubeşti o figură de ceară. Dacă, însă, o vei atinge, toată munca ta a fost zadarnică. Treci în camera alăturată".

El se află, deodată, într'o cameră rotundă, luminată slab de o lampă verde. Prin fereastră străluciau fulgere. Pe un divan jos, şedea întinsă o femee tânără minunat de frumoasă, care-şi vârîse capul între perne ; o rochiţă transparentă, violetă, îi învelia corpul, care se părea că mişcă şi pictorului i se păru, chiar, că aude un geamăt surd. Fata parcă semăna cu Lolotte.

Ce frumoasă era ! Voi să pună mâna pe ea, dar, deodată, auzi trei lovituri puternice de clopot. Era ora trei.

Un trăznet grozav îl orbi şi auzi, deodată, o pârâitură surdă şi simţi un miros de fum. Ardea. Pictorul eşi la treptele pe care venise dar flăcările prinseră în jocul lor fantastic treptele uscate de lemn. Inapoindu-se în cameră, se repezi la fereastră şi văzu că se afla în încăperea din centrul turnului, iar din acoperişul dedesubtul lui, se ridicau limbi de foc uriaşe. Se uită la păpuşe.

— „Tu n'ai să arzi aci", zise el. „Dacă eu mă voiu prăpădi, te voiu salva pe tine, căci eşti frumoasa ca Lolotte". El se plecă la urechea ei şi-i spuse : „Casa arde, vino, te voiu lua cu mine".

Deodata, păpuşa sări în sus; în ochii ei se citia un început de nebunie, când strigă :

— „Nicolae" ! la care el răspunse uimit :

— „Lolotte"!!! El o îmbrăţişă fără s'o mai întrebe ceva. Deschise fereastra şi se uită în adâncime. Auzi zgomotul automobilelor pompierilor. Fumul se ridica în valuri .

— „Imbrăţişează-mă strâns, Lolotte ! Voi încerca să ne salvăm".

Turnul are peste 20 de metri înălţime. Nicolae vede cum flăcările acoperişului sunt gata să înghită turnul de lemn. Dar, deodată, se porneşte o ploaie, de parcă oceane de apă s'ar fi revărsat din nori. Focul dă înapoi, ca un animal sălbatic, dar apa este înghiţită de flăcări.

Nicolae iese cu fata pe fereastră şi se lasă pe sârma paratrăznetului. Mii de oameni privesc focul din piaţă; se aud strigăte :

— „Un bărbat !! Un bărbat cu o păpuşă de ceară !! Un nebun"!!! Directorul îşi şterge sudoarea depe frunte. Aşa dar, fata este luată drept o păpuşă de ceară. E foarte iritat.

Nicolae a ajuns la marginea acoperişului şi coboară repede cu povara sa, pe scara de incendiu a pompierilor. Ajuns la pământ, se prăbuşeşte leşinat; directorul înfăşoară figura femeească într'un şal şi dispare cu ea.

Flăcările se ridică din nou şi înghit turnul. In faţa lui stă directorul şi un domn care, după aparenţă, pare a fi american.

— „Ai rezolvat chestiunea. E drept că aparatele de control au fost distruse, dar, deoarece ai ieşit cu păpuşa de ceară din camera turnului, la cinci minute după ora trei, sunt convins că ai trecut cu succes şi celelalte greutăţi. Pe cuvânt : Când ai atins păpuşa ?... Era după trei ? Bine... aci aveţi 50 de mii de franci şi vă rog să-mi semnaţi chitanţa de primire".

Nicolae înţelese numai pe jumătate, ceeace îi spunea americanul. Semnă în mod automat.

— „Am citit bine"? întrebă americanul. „D-ta eşti Nicolae Jewskin"?

— „Da".

— „D-ta ai expus un tabolu cu titlul „Paris" la Girbaud" ?

— „Da".

— „Am cumpărat astăseară, tabloul cu 20 de mii de franci. Girbaud te-a căutat, dar n'ai fost de găsit. Vei găsi, mâine, banii la el".

Capul pictorului era ca o morişcă; era prea mult...

— „Şi Lo...".

Directorul îl privi rugător, ducând degetul la buze. Nicolae nu înţelese, totuş tăcu...

— „Aci aveţi adresa mea" spuse americanul. „Vizitaţi-mă mâine la hotel; am de lucru pentru d-voastră... Voţi să-mi pictaţi vila din Florida ? Da ? All right !" Salută şi plecă.

Din camera alăturată, intră, zâmbind, Lolotte. Ea sări de gâtul pictorului şi-l sărută:

— „Tu nu înţelegi, Nicolae. Iţi voi explica. După ce am făcut proba cu Florence şi ne pregătiam să plecăm la Casino, a venit Jeanette, — în locul căreea trebuia să joc — şi mi-a spus că, deoarece prietenul ei o părăsise, va trebui să joace ea în astăseară, ca să nu-şi piardă angajamentul. Aşa că, necăjită de pierderea celor 100 de franci, am nimerit — după o lungă rătăcire prin Paris, — în faţa panopticului, unde....".

Directorul îi întrerupse :

— „Da, gândeşte-te, tocmai aseară mi s'a spart păpuşa din turn, cel mai senzaţional număr. Când am văzut-o pe d-şoara, i-am oferit 1000 de franci, ca să petreacă o noapte în camera din turn. Acum cunoşti legătura? Nu poţi spune că nu m'am purtat conştiincios cu d-ta. Cu tot controlul pe care l-am avut, ţi-am trimes vin şi ţigări, vorbindu-ţi prin gura indianei ? Că a intervenit trăznetul, ei, dar astea sunt mofturi".

— „Dar panopticul d-tale, care a ars" ?

— „Sunt foarte bine asigurat, domnul meu, foarte bine".

* * *

— „Te-am recunoscut, abia când mi-ai şoptit la ureche. Dar semănai... şi semeni şi acum cu un chinez".

Pictorul o sărută râzând.

— „Da, dar un chinez care are 50 de mii de franci în mână şi care va mai încasa mâine 20 de mii. Un chinez care va pleca în curând cu Lolotte a lui în paradisul pământesc, în Florida. In fine un chinez, care afirmă că...".

— „...Că nu e logic să te sperii de furtună".

In româneşte de LIVIU MIRON

Două săptămâni de călătorie preţuiesc mai mult decât doi ani de învăţătură.

Oexcursie interesantă în Spania

Pe la sfârşitul lunei Septembrie va avea loc o excursie foarte avantagioasă pentru intelectualii la *Expoziţia Mondială din Barcelona,* prin Venezia, Milano, Geneva, Marsilia şi Riviera franceza. Trecerea Mediteranei în 24 ore cu Vaporul Sud-America-Express. Expoziţia din Barcelona a fost construită cu o desfăşurare gigantică de fonduri (cca 150 milioane de pesetas) şi este cea mai importantă, cea mai frumoasă dela războі până azi.

Inscrierile până la 5 Septembrie 1929.

Numărul participanţilor este limitat la 33. Informaţiuni şi programe detailate la Signor A. B. Borgos, pe adr. D-l Ing. Erdés, Bucureşti, Calea Victoriei 168.

CALUL TROIAN

(Continuare din pag. IV-a)

— „Egoistule" îi răspunse soţia sa „nu trebue doară să rămâneţi toată noaptea în pielea calului. După intrare şi după câteva tururi şi scene comice prin saloane, o veţi desbrăca".

— „Bine. Atunci să pornim repede, ca să îngrijim de cele necesare".

* * *

Intrarea trio-ului printre Arlequini, pierrot-ese, colombine, spaniole şi marchize a fost pur şi simplu senzaţională.

Mica Lily Rămureanu, cu cravaşa în mâna dreaptă, era o călăreaţă de înaltă şcoală, fără cusur, iar soţul şi prietenul ei dansau cu brio în pas de arenă, acoperiţi de pielea de cal, împrumutată dela Circul Sidoli.

Soţul, ca mai voinic, juca rolul picioarelor dinnapoi, iar Sandu pe al celor dinainte. Desigur că înainte de a se ajunge la această hotărîre a fost o discuţie destul de enervantă, dar, însfârşit, s'au decis în modul acesta, cu condiţiunea ca, din timp în timp să mai schimbe rolurile.

Numărul avu un succes enorm şi aplauze uriaşe răsplătiră ingenioasa idee. Lily primia zâmbind felicitările.

Insfârşit gazda veni foarte afabil şi conduse pe tânăra femee la bufet.

Calul aştepta melancolic, sprijinit de bufet.

— „Mor de sete" spuseră picioarele dinainte.

— „Aş fuma o ţigară", ziseră cele din dărăt.

Totuş, soţul şi prietenul aşteptară răbdători sub pielea calului, până ce Lily se întoarse.

In momentul acela o „Sapho" şi o „Spaniolă" se aşezară pe două scaune în imediata apropiere a „calului".

— „Ii stă bine lui Lily în costum de călăreaţă".

— „Da, e foarte drăgălaşă, păcat că e soţia lui Rudy, un om atât de nemanierat".

Picioarele dinapoi începură să se mişte.

— „Da, dar, spre norocul ei, îl înşeală".

Picioarele dinainte tuşiră foarte semnificativ.

— „Cu cine ?"

Picioarele dindărăt se apropiară de cele două femei.

— „De multă vreme, cu Sandu G..."

— „Ştii precis ?"

— „Desigur dragă ! Au garçoniera chiar în casa în care locuesc eu".

— „Ia priveşte dragă, ce dracu are calul !"

Picioarele dinapoi începuseră să alerge pe cele dinainte, care căutau să fugă, şi când călăreaţa îşi îndreptă ochii spre animal, văzu cu cea mai mare uimire, că într'un mare cerc de oaspeţi, se încinsese un match de box în toată regula, între picioarele dinainte şi cele de dinnapoi ale calului el...

In româneşte de L. MIR.

ÎNTRE CHINA ȘI SOVIETE

Ca să prevadă cineva conflicte în Manciuria este tot atât de simplu, cum în totdeauna se prevedeau conflicte în Balcani. Există însă o oarecare diferență. Manciuria nu este o colecție de state minore, mândre, cu vecinice dorințe de cuceriri și răzbunări. Cu deosebire de Balcani, Manciuria este, sau mai bine zis a fost până acum câțiva ani, o țară aproape nelocuită, o țară cu aspect foarte atrăgător, întinsă pe mii de kilometri pătrați; cu pământ fertil, cu considerabile zăcăminte minerale și cu un sistem de navigație fluvială foarte important. Provinciile manciuriene sunt ca întindere, cam de două ori cât Franța, bucurându-se de o climă numai cu puțin mai severă decât acea a Europei.

Această întinsă țară, capabilă să adăpostiască și să hrăniască zeci de milioane de oameni, e așezată într'o naturală direcție de expansiune a trei mari imperii. La sud se găsește China, cu o nesăturată poftă de pământ și hrană. La răsărit, Japonia, ahtiată după material brut și surse minerale. La apus și la Nord se găsește brațul întins al Siberiei, al Rusiei roșii, cu pământuri și minerale în abundență, dar cu o nevoe vitală de a ajunge la mările calde. Nici unul din aceste trei imperii nu poate însă să se bucure în voie de avantagiile pe care le caută, fără ca să loviască unul în ambițiile celuilalt. Cu alte cuvinte, Manciuria reprezintă mărul discordiei între aceste trei mari state.

O ISTORIE CURIOASA

O istorie curioasă a făcut de fapt ca **Manciuria să devină chineză. China n'a cucerit** niciodată aceste provincii, ci dimpotrivă, *Manchus* a fost acela care a cucerit China. Prințul lor a ocupat tronul chinez în anul 1644, domnind, împreună prin descendenții săi peste imperiul soarelui, cât și peste Manciuria, până la 1911. Când China și-a detronat dinastia, constituindu-se republică, ea și-a adăogat Manciuria între frontierele sale. Cu oarecari rezerve din partea Japoniei și a Rusiei, lumea a acceptat acest aranjament.

Dorințele Rusiei și ale Japoniei, de a obținea pentru dânșii bogatele teritorii ale Manciuriei, n'au încetat, totuș, să existe, chiar în timpul monarhiei. In prima linie se găsia Rusia. Către sfârșitul ultimului secol, Rușii au început să schimbe visurile în realitate. Prin diplomație fără scrupule, au obținut dela oficialitatea conruptă a Pekingului, dreptul de a construi o cale ferată spre Vladiwostok, trecând prin inima Manciuriei. Astfel, Rusia își făcu drum spre un port din arhipelagul Japoniei, care îi era deschis tot timpul anului. Dreptul de a face poliția dealungul acestei căi ferate cu trupe rusești, a deschis, Rusiei noui pofte imperialiste. Făcând uz de pretextul unei revolte izbucnite în 1900, Rusia procedă la un control efectiv al Manciuriei.

INTRE RUSIA ȘI JAPONIA

Japonia, care era de veghe, interveni însă și reuși să-i scoată pe Ruși din atotputernicia lor asupra Manciuriei. Prin tratatul dela Portsmouth, Japonia preluă controlul —din mâinile Rusiei — asupra sudului Manciuriei și a liniei ferate până la *Chiangchun*, aproape vre-o sută cinci zeci de mile la sud de Charbin.

Succesul acesta a inspirat curaj Japoniei, ca să-și asume o atitudine agresivă. In anul 1910, după ce a ocupat Koreea, conducătorii armatei sale plănuiră să anexeze Manciuria. Isbucnirea războiului mondial și apoi a revoluției bolșevice, paraliză puterea de control a Rusiei în Extremul Orient. Atât Siberia cât și Manciuria, intrară sub controlul Japoniei. Dorințele imperialiste ale Japoniei întâmpinară însă o grea ostilitate din partea opiniei publice mondiale. Către sfârșitul anului 1912 Siberia reintră în posesiunea Rusiei, iar ocupațiunea japoneză în Manciuria se limitează numai la actualul ei teritoriu, în jurul Dorien-ului, care a întrecut chiar Port Arthur-ul în importanță. Toate acestea se datorau acțiunei energice a aliaților.

CHINA SE DEȘTEAPTA

In tot timpul acestor frământări, China se mărginia să protesteze destul de slab împotriva activității celor doi vecini puternici ai ei. Conducătorii bolșevici, cu iluzia că revoluția mondială trebue să sosiască neapărat, **au căutat să-i arunce sămânța în China. Bolșevicii au făcut ceremonioase declarațiuni** că sunt gata să renunțe la toate avantagiile Rusiei țariste asupra Chinei. Când veni însă vorba de fapte, s'a văzut că nu prea se arată dispuși a preda linia ferată transmanciuriană. Insfârșit, Moscova și Pecking-ul semnară o înțelegere, în anul 1924, prin care se stabilia proprietatea și conducerea amândurora asupra liniei ferate în chestiune. Moscova a avut prevederea să insereze în tratat ca directorul căii ferate să fie un rus.

După potolirea luptelor interne și stabilirea atotputerniciei lui Ciang-So-Lin la Nanking, acesta își întoarse privirile și spre Manciuria. Rușii, cerându-i ratificarea tratatului încheiat la 1924, Ciang-So-Lin refuză net. Nu se mulțumi, însă, numai cu atât, ci procedă de îndată la restabilirea situațiunei așa precum o crede dânsul normală. Mai întâiu confiscă vasele care circulau pe fluviul Amur, în jurul liniei ferate, declarând că titlul succesiunei de cale ferată acordat Rusiei, nu însemnează și un control al căilor de navigație. Apoi găsi de cuviință că Rușii n'au dreptul și nici autoritatea să facă vânzări de terenuri în jurul aceleaș căi ferate.

A doua acțiune a fost aceea de a confisca fondurile pe care calea ferată le-a destinat pentru școli, în zonele pe unde trecea. Ciang găsi de cuviință că educația școlară este o funcțiune suverană, care aparține guvernului manciurian. Moscova a protestat cu energie și directorul căilor ferate, *Ivanoff*, refuză traficul trupelor chineze pe acest drum de fier. **Ciang reacționă, arestând pe Ivanoff.**

La Moscova, au avut loc mari demonstrații antichineze, la care au participat zeci de mii de oameni, cu placarde conținând în demnuri la război

Comuniștii din Moscova, încercând să atace consulatul chinez.

Mongol, din nordul Chinei călărind pe un ren.

Generalul Ciang-Kai-Sheck, comandantul forțelor militare chineze

Moscova continuă să trateze, în vreme ce Ciang-So-Lin persista în atitudinea sa. Conflictul căpătă totuș o soluționare pacinică.

Survenira și alți doi factori, cari să pue din nou pe tapet chestiunea complicată a Manciuriei. Mai întâi creșterea extraordinarei imigrații chineze în Manciuria. Și aceasta când Manciuria a devenit o parte a republicei chineze. La întrebarea dacă această

Asistența copiilor în Rusia

provincie trebue să fie rusească sau japoneză, se născu un singur răspuns: Că Manciuria trebue să rămâe chineză.

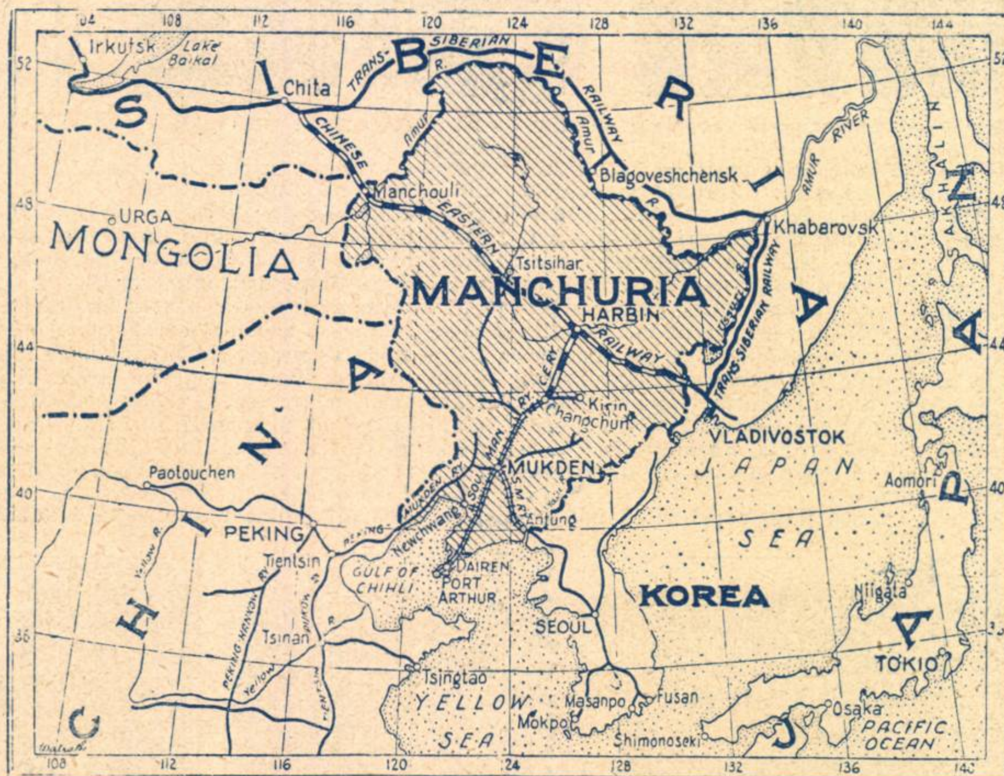
Populația Manciuriei, aproape neglijată în anul 1911, cuprinde astăzi vre-o 25.000.000 suflete, iar imigranții din China vin în fiecare an în număr de aproape 1.500.000.

Al doilea factor de mare importanță este trezirea conștiinței naționale la chinezi. Suc-

Vânzător de orez pe străzile Pekingului

cesul naționaliștilor, prin aceia că au reușit să stabiliască un guvern unitar la Nanking, cu toate că puterea acestuia este, încă, departe de a fi completă, a adus totuș o considerabilă schimbare în fizionomia Chinei.

Harta teritoriului unde ar putea avea loc operațiunile militare dintre China și Rusia

ACȚIUNEA LUI CHANG HSUEH-LIANG

După moartea lui Ciang-So-Lin, fiul său Chang Hsueh-liang luă succesiunea. Ideile naționaliste ale acestuia erau bine cunoscute și ca să nu le desmintă porni de îndată la o acțiune care să prefacă Manciuria în

Un birou de înregistrare a căsătorilor la Moscova

teritoriu chinez, într'un sens mult mai real decât doria chiar precedentul conducător. Conducătorii din Nanking căutară mai întâi să-și asigure o aprobare a opiniei publice mondiale și aceasta cu atât mai mult, cu cât China se găsia în nevoia absolută de a contracta un împrumut pe piețile străine. Imprumutul putea să vie numai dela New-York, Londra sau Tokio. Renunță deci la o acțiune precipitată, care ar fi putut atinge întrucâtva drepturile deținute de aceste trei puteri, pe teritoriul chinez.

Cu Rusia, situația era cu totul alta. La Nanking, Moscova nu se bucura de simpatii, căci dacă acțiunea subversivă a Moscovei reușia, alții ar fi fost acum conducători ai Chinei.

Negustor ambulant lângă „prăvălia" lui în piața din Shangai

Rusia se făcuse de fapt vinovată și de o altă agresiune importantă împotriva Chinei. Rușii au încurajat Mongolia ca să-și stabiliască un guvern sovietic și să se atașeze Rusiei bolșevice. Și pe deasupra tuturora, Rusia continua să mânuiască linia ferată care traversa Manciuria recucerită de Chinezi. Existau desigur unele tratate, acestea

nu erau însă semnate de către conducătorii Chinei de azi. Tratatele erau semnate cu 5 ani în urmă. Şi apoi tratatele în genere suferă în China nouă de o totală depreciere. Dar pe lângă asta, n'au violat oare ruşii suveranitatea Chinei, prin răspândirea propagandei comuniste în zona căii ferate?

de altă parte, un mare număr de divizii va trebui menţinut în interiorul Rusiei, ca să poată sta de veghe la graniţele europene, atât de ameninţătoare pentru a sparge dictatura bolşevică.

Puterea militară chineză este, fără îndoială, mult mai mare decât a fost altădată.

socotiască posibilităţile nu numai de război ci şi de apărare. Apărarea însă, poate şi dânsa fi văzută printr'o prizmă realistă. Ca să se războiască, Rusia trebue să invadeze Manciuria, având drept principal obiectiv, reocuparea liniei ferate. Dacă forţele ruseşti vor respinge pe cele chineze, vor avansa

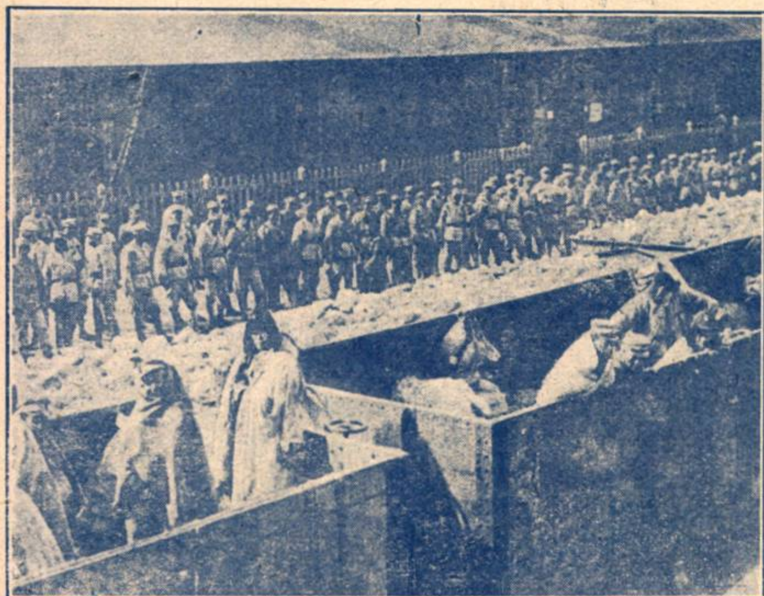
(stânga): **Trupe sovietice la graniţa Chinei**; mijloc: **o stradă din Charbin**; (dreapta): **soldaţi chinezi, echipaţi pentru războiu.**

China putea să fie încredinţată că orice mişcare împotriva sovietelor ar fi privită cu simpatie de către marile puteri. Percheziţia făcută cu câteva luni în urmă, la Consulatul rus din Charbin, a furnizat material suficient care să dovediască existenţa propagandei comuniste.

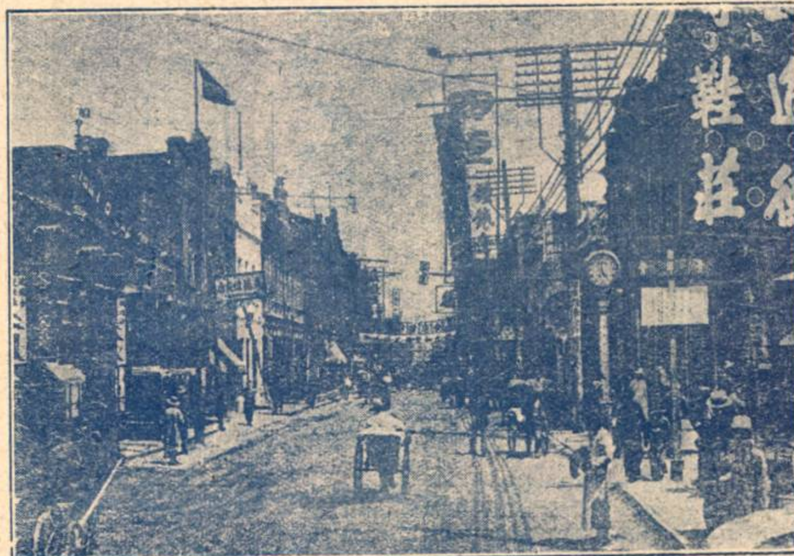
Au fost desigur multe războaie civile, în care vreme armata chineză s'a cam desorganizat. In aceste lupte interminabile, însă, atât ofiţerii cât şi trupele şi-au însuşit o experienţă de preţ. O invazie a ruşilor în Manciuria ar fi un prilej destul de puternic pentru ca toate aceste armate să se uniască

desigur până la sud de Changchun. Ajungând aci se vor găsi în faţa diviziilor japoneze, de o putere mult superioară.

Iată dece asistăm la prefaceri istorice de o deosebită importanţă şi pentru noi europenii. Se găsesc faţă în faţă, nu numai două mari naţiuni, ci în joc este principiul na-

Trupe chineze călătorind spre graniţă

O stradă din Mukden

Analizând chestiunea din toate punctele de vedere, în urma unei consfătuiri secrete între *Chang-Kai-shek*, *Chang-Hsueh-liang* şi *Yen Hsi-shan*, care a avut loc la Peking, s'a purces la o acţiune decisivă.

In ziua de 10 Iulie a. c. chinezii au ocupat mai întâi oficiile telefonice şi telegrafice ale căilor ferate trans-manciuriene, tăind astfel complet legătura cu Rusia. Apoi au ridicat pe toţi conducătorii ruşi, deportându-i, în siguranţă, spre frontiera Siberiei. De atunci linia ferată este condusă numai de chinezi, considerând-o instituţie naţională.

POSIBILITATEA UNUI RAZBOI RUSO-CHINEZ

Din cele de mai sus se poate vedea geneza conflictului de astăzi, care, după ultimile ştiri primite, ameninţă să îmbrace o formă dintre cele mai grave. Se cuvine deci, să analizăm pe scurt şi posibilităţile unui eventual război ruso-chinez.

Rusia posedă la frontiera Siberiei numai cinci divizii militare. Intăriri şi ajutoare, ar trebui să-i vie dela o bază depărtată de circa cinci mii de mile, trebuind să fie transportate numai pe cale ferată. Majoritatea căilor ferate, inclusiv punctele strategice nu posedă însă decât câte o singură linie. Iată dar o chestiune de mare importanţă: Greutatea de a-şi transporta trupele pe noul front. Pe

şi să coopereze la alungarea duşmanului. Cam acestea sunt consideraţiunile de ordin militar, pentru care China crede că Ruşii nu se vor hazarda la un război.

Desigur însă, că Nanking-ul ar trebui să

ţionalist al unei ţări, doritoare să rămână la forma conservatoare a Europei, faţă de primejdia comunistă.

N. L. R.

Curiozităţi ştiinţifice

PLOAIE ARTIFICIALĂ

Există un mijloc de a provoca o ploaie artificială, deocamdată însă numai în laborator.

Intr'adevăr, dacă luăm un recipient, cuprinzând aer saturat cu vapori de apă şi micşorăm presiunea aerului în recipient, se formează un soi de ceaţă. Suflând apoi un curent de praf sau de fum în recipient, această ceaţă se transformă în picături de apă.

Procedeul indicat poate sugera o cale pentru a atrage la nevoe o ploae în atmosferă. Astfel, dacă într'o regiune în care e nevoe de ploaie, aerul este saturat cu vapori de apă, ar fi suficient să „afumăm“ bine regiunea, pentru a determina căderea unei ploi.

CUM SIMT CÂINII URMA OAMENILOR

Până acum se presupunea că ceeace conduce pe câinii poliţişti, în căutarea unei anumite urme, ar fi mirosul individual al omului, miros caracteristic şi variabil dela o persoană la alta. Noile cercetări întreprinse în această direcţie de specialistul K. Most, sunt de natură să producă oarecare îndoială în privinţa exactităţii acestei ipoteze.

Intr'adevăr, „urma“ omului, care a trecut într'o anumită regiune, dă naştere la o mulţime de mirosuri variate. Sub pasul omenesc atât terenul cât şi plantele apăsate şi călcate degajă mirosuri deosebite. La acestea se mai adaugă şi mirosurile pielei şi a celorlalte materiale din care e confecţionată gheata care a păşit, precum şi acel al cremei de ghete, etc. Insfârşit, peste toate aceste diferite mirosuri se suprapune şi mirosul specific omenesc şi personal şi acel provenit din modul particular de a păşi al persoanei. Most a constatat, însă, că, chiar dacă unul din aceste mirosuri elementare constituind în ansamblul lor „urma omului“ ar fi realizat în mod artificial, fără prezenţa omului, câinele poliţist îl „simte“ şi îl urmăreşte exact ca pe o urmă omenească. Dacă se retrage acum şi elementul specific omenesc, mirosul individual, din acest ansamblu de mirosuri variate, câinele va continua totuş nestânjenit, urmărirea sa.

Rezultă din aceste experienţe şi consideraţiuni că ceeace trădează urma unui om pentru un câine, nu este numai mirosul lui propriu, ci o întreagă serie de alte mirosuri, care se adaugă la acesta şi rezultând din elemente din afara lui.

CUM POT AUZI SURZII RADIO

Se ştie că ceeace caracterizează un haut-parleur sau vorbitor de radio, spre deosebire de o simplă cască de recepţie, este o amplificare considerabilă a sunetelor primite, care în cască se aud, în general, numai aplicând receptorul pe ureche, iar în haut-parleur sunt auzibile puternic, în tot spaţiul liber înconjurător.

Acest efect acustic se datoreşte, pe de o parte mecanismului electric în haut-parleur, iar pe de altă parte existenţei în cazul haut-parleurului a unei camere de rezonanţă, constituită deobicei dintr'un pavilion în formă de pâlnie sau con. O experienţă

extrem de simplă ne arată cum putem folosi cerul gurii, bolta palatului, ca o cameră de rezonanţă pentru haut-parleur.

E suficient pentru aceasta să unim în mod rigid membrana vibrantă a unui receptor telefonic legat la un aparat de radio, cu o sârmă scurtă pe care o ţinem între dinţi. Rezultatul este că auzim sunetele recepţionate cu tăria de reproducere a unui haut-parleur, deşi, evident cei din jurul nostru nu aud nimic. Fenomentul se datoreşte vibraţiilor sonore ale membranei telefonice, vibraţii care se transmit prin intermediul dinţilor la oasele capului, pentru a impresiona nervul acustic.

In acest fenomen nu intervin, după cum se vede, urechea şi timpanul, transmisiunea având loc independent de funcţiunea acestui organ. Rezultă deci că, graţie procedeului indicat, *surzii pot asculta radio.*

LACRĂMILE SUNT CEL MAI BUN ANTISEPTIC

Dr. *Alexandru Fleming* a descoperit în lacrămile ochiului omenesc o anumită substanţă, care exercită o puternică acţiune contra microbilor.

Astfel, disolvând o linguriţă din această substanţă, pe care a denumit-o „Lyzocima“ în 100 litri apă sărată, se obţine un admirabil antiseptic împotriva diferitelor bacterii ale ochiului. Aceeaş substanţă antiseptică a fost găsită şi în globulele albe ale sângelui, care, după cum se stie, au rolul de a duce lupta cu germenii boalelor ce ameninţă corpul omului.

Deasemenea s'a descoperit lyzocima în execreţiunile nasului şi ale unor glande, în albumină, în morcovi şi în alte plante, precum şi la unele specii de peşti şi în lacrămile animalelor. Efectele ei antiseptice sunt confirmate de-altfel şi prin faptul că în cazurile când secreţiunea lacrămilor nu se poate produce din anumite motive, în mod normal apar unele boale de ochi, întrucât în acest caz agenţii patogeni ai boalelor se pot desvolta nestânjeniţi.

Dr. Fleming este de părere că lyzocima ar putea fi extrasă în cantitate mare din albumină şi utilizată ca mijloc antiseptic.

Din toată lumea

Un costum de preţ

COSTUMELE de scenă ale diferitelor stele artistice din Europa, au devenit o întrecere de eleganţă şi preţiozitate.

Aflăm din Viena că o cunoscută cântăreaţă de operă *Ritta Georg* a apărut de curând într'o operetă, purtând un costum de scenă atât de costisitor, cum nu s'a mai văzut până acum în Europa.

E vorba de o minunată rochie de hermină, cu bogate broderii din perle veritabile, care rivalizează în bogăţie şi splendoare cu rochiile oricărei regine europene. Pre-

Cântăreaţa Ritta Georg, **în preţiosu-i costum de scenă.**

ţul exact al acestei rochii nu este cunoscut, se spune însă că ar valora zeci de milioane de lei.

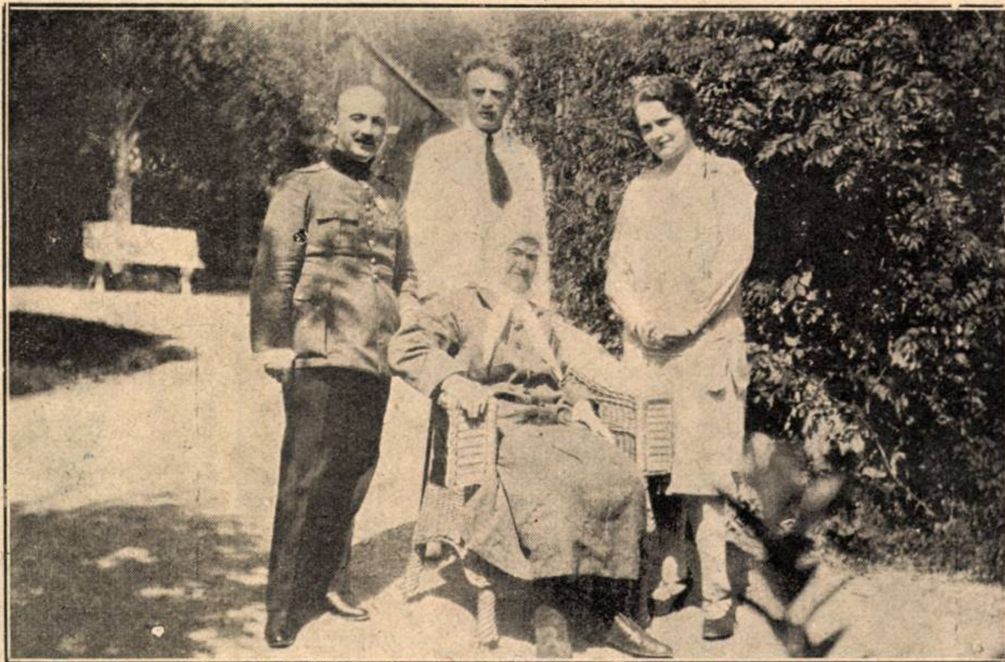
Rochia de hermină a domnişoarei Ritta Georg eclipsează cu totul splendoarea costumului celebrei dansatoare spaniole Seniorita *Kaja Marquita*. Rochia senioritei, deasemeni încrustată cu perle şi alte bijuterii, a fost evaluată la frumoasa sumă de 4 milioane lei. Până la apariţia costumului de hermină al cântăreţei vieneze, rochia senioritei deţinea recordul printre costumele de preţ, apărute, până atunci, pe scenă.

Inainte de aceasta, recordul era de ţinut de M-elle *Edmonde Guy* cu costumul ei în întregime lucrat din pene. Valoarea era calculată la suma de 1 milion de lei.

Prodigiozitatea rochiilor de scenă de astăzi este desigur inspirată de montarea marilor reviste americane, unde o cât mai strălucită desfăşurare de costume, constitue punctul principal de atracţie.

Publicăm aci fotografia cântăreţei Ritta Georg în costumul de preţ despre care am vorbit mai sus.

ULTIMA FOTOGRAFIE

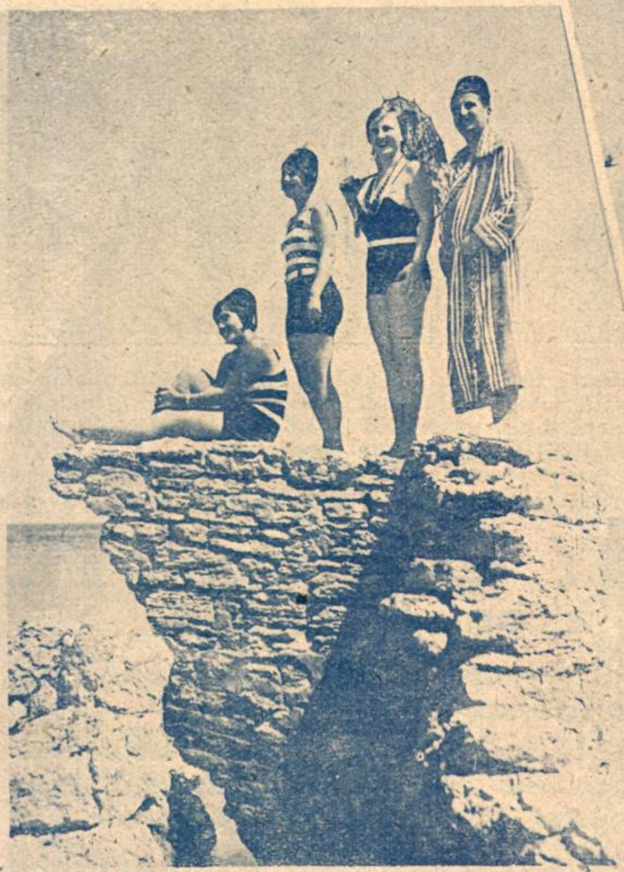

Fotografia de mai sus, reprezintă pe decedata doamnă CLARA MANIU, mama primului ministru d. IULIU MANIU, fotografiată anul trecut la Bădăcini, înainte de a se îmbolnăvi. In jurul d-sale sunt d-nii: general BURILEANU, ROMULUS BOILĂ şi d-na BOILĂ, strănepoata decedatei.

Valurile mării care se frân...
pă altele și se ajung pe nis...
ruitor își imparte razele ult...
nătate. Scăpați de constrânger...
oamenii sunt aci mai libe...
ne decât sute de fraze, se po...
tografii pe care o prezentăm...
sănătate și bună dispoziție, a...

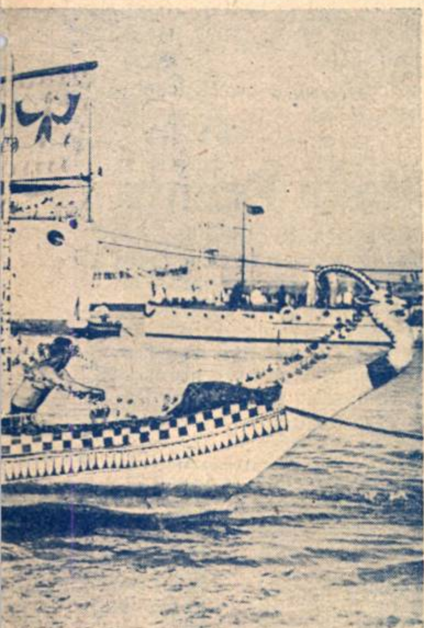
Fotografii luate la Constanța

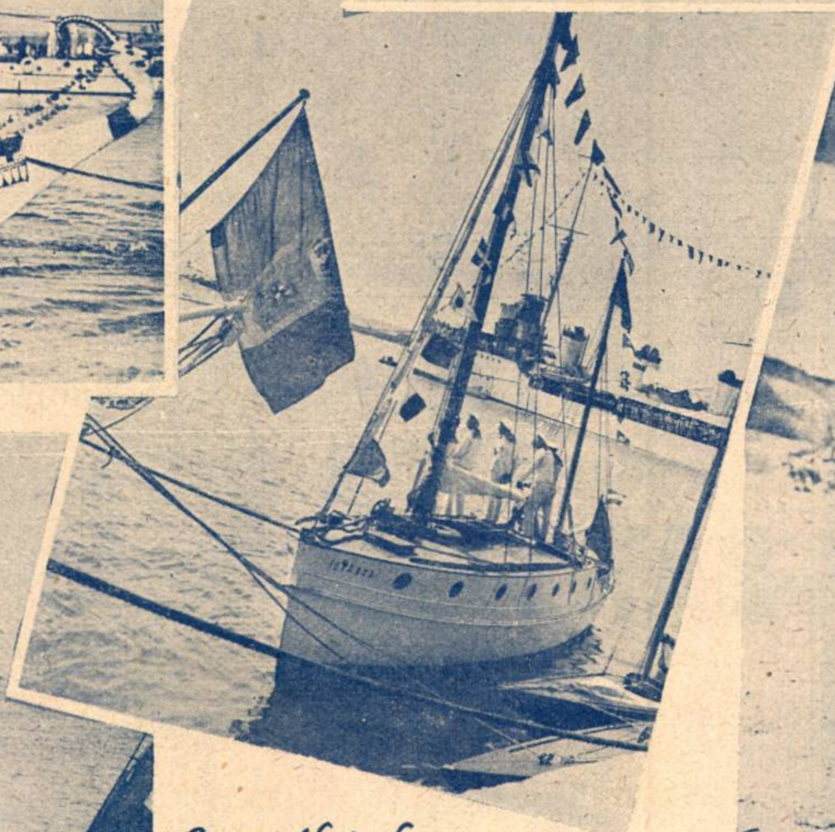

...mânță, aleargă unele du-
...ripul plajei, soarele bi-
...raviolete, dătătoare de să-
...rea hainelor de toată ziua,
...ri, vioi și întineriți. Mai bi-
...ate vedea în gruparea de fo-
... cititorilor, câtă voioșenie,
...u oamenii la plajă sau ștrand.

Cu prilejul serbărilor navale.

Poşta Laurei

MIHAELA. — Veţi unge pielea găinei cu Butyr cacao 40 g. glicerină 20 g. apă de roze 10. gr. Pentru mâini le veţi spăla cu făină de migdale, săpun şi apă caldă. Le veţi unge cu glicerolat de amidon şi veţi purta noaptea mănuşi.

D. C. PLOEŞTI. — Ce fel de umflături aveţi şi cum se prezintă ele? Staţi mult în picioare? Toate preparaţiile străine pentru slăbit nu ajută fără cură. Ce fel de cură aţi ţinut?

HELEN-IAŞI. — Nu e de competinţa mea. O cremă de obraz cu plăcere imediat.

RIA-RAI. — Trebuie să vă arătaţi unui medic, e singurul competinte să vă dea un sfat.

H. BUGULESCU. — Utilizaţi crema mea, vă va fi de mult folos.

DORIS. — Utilizaţi: Hidrochinonă 2 gr., Alcool Camforat 50 g. glicerină 10 g. Pentru ten laptele de migdale sau crema mea.

IDNAGAR BOGUR. — Pilocarpină 0,20, apă de roze 20 gr. Ulei de ricin 50 gr. pentru gene şi sprâncene. Crema Tokalon cred că da. Pudra Coty. Pentru ultima întrebare: Doctor Virgil Ionescu, str. Uranus de urgenţă.

LENUŞ. — Crema mea vă e de folos.

O ADEPTA A D-NEI LAURA. — Toate sunt eficace nu aveţi teamă. Pentru noduri consultaţi un medic că nu mă pricep.

CRINUL GALBEN. — Pentru pistrui receta lui Doris. —Pentru pori dilataţi soluţia Sabouraud de 2 ori pe săptămână. Depinde de fard. — Pentru stomac un medic.

EGO. — Dacă nu vă prieşte postul şi aţi încercat şi preparate străine atunci ce e de făcut? Cum aţi făcut acel post?

LYDANA. — Roujul Leichner în cutii albe de porcelan. — Pudra Coty sau Tokalon.

MARY S. — Adresaţi-vă d-lui Bălănescu la „Cartea Românească" pentru a afla adresele dorite. — Ce fel de negi sunt?

JALMA. — Mâncaţi feculente, dulciuri, castane, nuci. — Fricţiuni zilnice cu alcool şi soutiene. Duşuri foarte reci chiar local.— Ciorapi de cauciuc şi noaptea comprese cu alcool cu apă şi bandaje.

DUICA. — Pentru mâini ca la Michaela din revistă. — Pentru lapte de migdale, contra roşeţei din obraz necazuri şi decepţii multe. Pentru dinţi în No. viitor.

M. ANDREESCU. — Numai Electroliza le ar veni de hac. Crema mea o veţi utiliza seara la culcare.

RUSOAICA F. V. — Vaselină americană şi apă caldă sbârcesc cu vremea obrazul. — Utilizaţi ca apă de tirbletă: 250 gr. vin alb bun, zeama dela o lămâie şi un litru apă te ploaie. — Cu această apă veţi curăţa obrazul seara de fard. — Apoi crema mea. C. nodurilor nu cunosc remediul, un doctor e de folos.

MALUŞA. — Sunt foarte încurcată căci răspund la revistă. Pentru bobiţele acelea Unt de cacao 40 gr. Glicerină 30 gr. Apă de roze 20 de gr. seara la culcare. Pentru slăbit: Mişcare, multă gimnastică, un ceai cu lămâie multă dimineaţa, seara la fel fără altă mâncare. O singură masă pe zi la prânz cu pesmeţi de Karlsbad.

PYA MARICI. — Da se fac astfel de operaţii. Adresaţi-vă d-lui Doctor Verea, strada Matei Milo. Bucureşti.

ANUŢA T. B. — Veţi face 2 băi locale pe zi cu 20 gr. Na boracic şi un litru de apă caldă. Apoi pudrare cu Talc.

BILY P. — Utilizaţi Rapid Barasch chataine sau negru. Pentru ten crema mea. Nu pricep cum se face obrazul cu târîţe când daţi cu cremă ?

KEN MAYNARD. — Ca la Anuţa T. B. din revistă.

O VIENEZA TRISTA. — Utilizaţi apă de toilletă de la Rusoaica F. V. din revistă. Şi soluţia Sabouraud: Mentol 1 gr., eter 10 gr., alcool 100 gr., apă de roze 20 gr. de 2 ori pe săptămână.

LILLY DAMITA. — Aţi încercat ondulaţiile cu apă la un bun coifeur ? Nu există nici o apă sau pomadă să facă părul ondulat din lins. Sunt prodecee artificiale, destule la coifeuri.

CAMELIA GALATZI. — La orice farmacie dar numai cu o prescripţie semnată de un medic.

TANŢA. In toamna aceasta voi scoate o carte : „Cum să ne îngrijim frumuseţea" care va interesa mult pe drăgălaşele mele cititoare. Comprese ferbinţi cu apă de roze şi pudrare cu tâlc.

STELLY. — Ulei de vaselină 50 gr. Ceară albă 10 gr. Spermancet 15. T-ra de benzoiu 5 gr.

Seara la culcare veţi debarasa tenul de fard şi pudră cu apa de toilettă următoare: Vin alb bun 250 gr. Apă de ploaie un litru şi suc de lămâie dela un fruct întreg. Apoi veţi unge uşor cu crema.

G. D. O. F. — Incă puţin şi terminăm alfabetul.

Din 4 întrebări aleg 2: deci, sorţii au decis pentru.

Părul il veţi peria seara cu o perie moale. Il veţi spăla cu lemn de panama. Pentru mătreaţă o infuzie de Foi de Jaborandi e excelentă. Pentru mâini glicerină cu lămâie sau glicerolat de amidon.

DRAGOSTE NENOROCITĂ. — Ramon Novarro nu este peste Ocean cum credeţi ci în Germania unde va debuta la iarnă în opera de Stat. Probabil că aveţi 16 ani căci debutaţi în amor cu Ramon Novarro. Cât despre portretul meu va apare în toamnă o carte cu portretul autoarei.

LOISSA III. — Să ştiţi că ce vi s'a recomandat nu e eficace şi pentru coşurile de pe obraz. E basm. Un autovaccin v'ar fi de folos. Pentru păr îl veţi spăla regulat cu Coji de China rubrum 50 gr. Apă de ploaie 1 litru. Na bicarb 5 gr. fierte bine o jumătate oră. Veţi filtra şi adăoga 20 gr. Ulei de recin. Părul se va închide.

KUKA II. — Incercaţi receta cu Hidrochinonă din revistă.

LAURA.

Lily Damita în Franţa

Lily Damita, celebra stea de cinema, a debarcat în Franţa. Primele cuvinte ce a rostit reporterilor cari au sosit în întâmpinarea ei, au fost ca să desmintă svonurile referitoare la căsătoria cu nepotul ex-Kaiser-ului.

Graţioasa artistă vine în Franţa să se odihniască de oboselile unei munci neîntrerupte de zece luni, în studio-ul de la Hollywood şi să-şi facă o provizie suficientă de ciorapi de mătase „Trei Coroane".

MODA

Pălărie de tafta neagră, în mare vogă la Paris, Berlin şi Londra, supranumită „Casino-Turban".

(stânga) Costum de golf cu rochie plisată, bluză de lână cu guler lat şi sweatter-vestă. (dreapta) Tailleur de călătorie din stofă englezească, cu guler de catifea şi bluză de lână cu cravată

(stânga) Mantou pentru după amiază cu pelerină de crêpe-de-Chine imprimat, cu guler de blană. (dreapta) Mantou de seară cu pelerină imprimată şi guler şi mâneci de blană.

Un mantou interesant pentru după amiază, lucrat în întregime din „marocain negru".

Băile de abur, sunt unul din elementele cele mai eficace pentru menţinerea supleţei şi siluetei feminine

Cupon pentru jocuri

No. 36

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

De vorbă cu Marion Gerth

Ca s'o poţi găsi şi să stai de vorbă cu *Marion Gerth* îţi trebue o dublă doză de răbdare şi noroc. M'am convins de acest lucru când abia după 3 zile am găsit-o în camera pe care, — cu toate că o ocupa de puţin timp, — o transformase şi o înfrumuseţase, dându-i cu totul alt aspect decât cel al unei banale camere de hotel. *Marion Gerth*, copila cu părul blond şi ochii negri, e veselă pentrucă a reuşit să joace o farsă unui coleg. Venirea mea pare că o inoportunează; se căzneşte să-şi ia o figură serioasă şi la rugămintea mea de a-mi spune ceva despre dânsa, îmi răspunde, ca o elevă cuminte, la un „examen":

— *„Sunt născută în 4 Septembrie 1911 la Viena. Am rămas orfană de mică şi am fost crescută de o mătuşă a mea, pe care o consider ca şi pe o mamă. Am urmat liceul la Viena. In 1927, înconjurată, fiind, că reuşisem la un concurs de frumuseţe dela strandul vienez şi de insistenţele prietenelor mele, m'am înscris la concursul pentru „Miss Austria". Am reuşit a doua. Eram fericită, totuş acest lucru nu m'a făcut să-mi schimb părerile mele despre viaţă, ci m'am hotărît să plec la Berlin, la nişte rude ale mele; pentru a-mi continua studiile"*.

— „Dar când aţi filmat prima dată?"

— *„La concursul de frumuseţe dela strandul vienez, unde am fost premiată. Am fost remarcată de* Olga Tschechova *care îmi propuse să filmez, lucru la care însă nici nu mă gândiam. Ca să n'o refuz, i-am spus că vreau să termin liceul şi apoi voiu vedea. La Berlin, tentaţia ecranului, însă, a fost prea mare şi am căzut in mrejele cinematografiei"*.

— „Care a fost primul dvs. film?"

— *„Cu Olga Tschechova în „Diana". Critica berlineză a fost unanim elogioasă şi m'au supranumit „*Lilian Gish *a Germaniei"*.

— „In ce filme aţi mai jucat?"

— *„A! să nu credeţi că activitatea mea cinematografică e atât de vastă. Am mai jucat intr'un film, însă fără prea multă importanţă; acum joc în filmul* românesc „Venia o moară pe Siret".

— „Vă place viaţa aceasta nouă pe care aţi început-o?"

— *„Mult, foarte mult chiar; de-altfel e şi puţin timp de când o cunosc. Sunt totuş nedumerită, că marii artişti spun că ar fi o viaţă grea"*.

— „Care artist vă place mai mult?"

— „Chaplin *şi* Lars Hanson. *Am o adevărată oroare de artiştii cu o frumuseţe feminină, de exemplu* Jaques Catelain, Ramon Novarro *sau toţi ceilalţi în acest gen"*.

— „Dintre artiste?"

— „Lilian Gish. *Visul meu e să îndreptăţesc porecla pe care mi-au dat-o ziarele germane. Şi relativ la acest lucru, să vă povestesc ceva. Se monta un film în care era vorba de o sărmană fată, pe care valurile vieţii o aruncaseră în grupul nenorocitelor care-şi vând trupul. Un rol foarte frumos, şi-l doriam din toată inima. Ca să-l joc, am întrebuinţat tot ce mi-a stat în putinţă: plâns, rugăminţi şi altele, dar totul a fost în zadar, căci în momentul când eram aproape gata să-mi ating ţinta, m'am îmbolnăvit. Am plâns mult după acel rol, pe care şi astăzi îl regret"*.

— „Unde plecaţi de aci?"

— *„Intâiu la Viena, căci n'am văzut-o de un an şi ceva. Am atâtea amintiri care mă leagă de ea, şi m'aş folosi de prima ocazie ca să mă întorc în oraşul meu natal"*.

— „Povestiţi-mi, — dacă voiţi, — una din acele amintiri".

— *„O, nu cred să vă intereseze; sunt amintiri din şcoală, nebuniile pe care le făceam odată împreună cu prietenele mele..."*

— „Totuş..."

Marion Gerth se gândeşte o clipă şi apoi începe:

— *„Intr'o Duminică, clasa noastră condusă de bătrânul şi pedantul profesor Gebauer, plecase în excursie la Rosenthügel, lângă Viena. Era o vreme minunată şi cum primăvara mai mult ca oricând ne predispunea la farse, ne hotărîrăm imediat să facem o poznă, alegând drept victimă pe bătrânul Gebauer. Una din bunele mele prietene, Martha, avea o pungă plină cu bomboane rotunde albe. Am luat una şi cu rujul pe care-l aveam ascuns în poşetă, i-am schimbat imediat înfăţişarea, apoi m'am dus şi i-am spus profesorului:*

— *„E singura bomboană roşie care a mai rămas şi fiindcă această culoare are un înţeles semnificativ, vă rog s'o luaţi dvs., domnule profesor.*

Foarte măgulit, Gebauer o luă, însă imediat ce o puse în gură, începu să se strâmbe atât de caraghios, încât leşinam de râs..."

Şi însoţi ultimile cuvinte cu un hohot de râs cristalin, ca un ropot de ploaie, limpede, de primăvară.

— „România vă place?"

— *„Da, e o ţară frumoasă, cu oraşe în care ritmul vieţii pulsează viol, dar... e atât de cald aici, şi apoi mie nu-mi place să stau prea mult într'un loc. Imi place să călătoresc mereu, să văd lucruri noi din ce în ce mai frumoase. Argumentul decisiv, care m'a făcut să abordez această carieră e şi faptul că mi s'a spus, că voi călători foarte mult"*.

— „Vă place *„Miss Austria"* din acest an, actuala *„Miss Universe"*?

— *„O cunosc pe* Lisl, *e frumoasă, chiar foarte frumoasă, dar e o frumuseţe rece, ca aceea a unui tablou, a unei statui sau cum vreţi să-i spuneţi. Mi-aţi arătat fotografia Miss României. Cu toate că în calitatea de compatrioată ar trebui să spun contrariu, totuş vă mărturisesc că mie îmi place mai mult Miss România: Nu numai că e frumoasă, dar e plină de viaţă. Ochii ei vorbesc"*.

— „Primiţi multe scrisori dela admiratorii dvs.?"

— *„Primesc multe, dar majoritatea sunt atât de comune, încât par'că toţi admiratorii mei ar fi scris după acelaş şablon. Una singură m'a amuzat mai mult. Ştiţi ce-mi scria? Să-i trimet 100 de mărci pe motivul că frumuseţea mi-a fost oferită gratuit dela natură; el însă nu poate fi un admirator gratuit, din cauza crizei. Am râs mult şi i-am trimis banii"*.

Convorbirea mi-a fost întreruptă de domnul *Berger*, care o chema ca să turneze. Cum maşina aştepta jos, am fost nevoit, spre marele meu regret, să mă despart de frumoasa Marion. Mi-a dat la plecare o fotografie pentru cetitorii şi cetitoarele „REALITĂŢII ILUSTRATE" ca mărturie a simpatiei ce o are pentru ei.

S. B. FLOREA

Cum am suferit de frig în Sahara

Special pentru „REALITATEA ILUSTRATĂ", de **NICOLAS COLINE**

„Sahara!..
Soare orbitor!..
Călduri insuportabile!.."

Acestea sunt asociaţiile de idei normale ale celor cari niciodată n'au fost prin Africa.

Aşa îmi închipuiam şi eu pe vremea când nu cunoşteam continentul negru decât din auzite sau din manualul de geografie al geografului rus Sokolov...

Din prima zi însă, când am descins în continentul african, m'am putut uşor convinge că realitatea-i cu totul alta. Domnia un frig destul de simţitor, bizar şi capricios, par'că anume făcut ca să te indispuie...

De când am sosit aci vremea se menţine rece şi întunecată. Cerul e aproape în permanenţă înnourat şi miroase a ploaie.

In fiece dimineaţă patruzeci şi două de capete scrutează mecanic tăriile cerului, care nu vrea să se mai însenineze.

S'au scurs optsprezece zile decând regizorul, ajutorii, directorul, pictorul decorator, mulţi arabi tocmiţi pentru figuraţie, o cireadă întreagă de cămile precum şi subsemnatul actor, sluga dv. plecată, nu mai ştim cum să ne omorim timpul...

Ne-am stabilit în Habes, un orăşel murdar, situat în extremitatea apuseană a Tunisului, unde la apariţia hoardei noastre cinematografice, trebue să mărturisesc că nu mică a fost supriza indigenilor...

Habes e un orăşel care n'are nici teatru, nici cinematograf, nici restaurant, nici cafenea...

Toată vremea ne-am petrecut-o într'un soiu de hrubă, de-o construcţie primitivă, cu pereţii crăpaţi şi numai funingine de fumul narghilelelor, în mijlocul căreea trona, ca un catafalc bizar, un biliard jerpelit şi şchiop.

Din prima zi când am pus piciorul în acest local lângă biliard se frământau, cu tacurile'n mână, doi jucători. Unul purta veston şi şapcă studenţească, celălalt o haină încheiată până sub bărbie, împodobită cu cusături la guler şi la mâneci.

Dacă o anumită expresie n'ar fi sguduit bolta hrubei, urmată de veselia de circumstanţă, poate nici n'aş fi bănuit că jucătorii erau ruşi.

Slavă Domnului — gândii plăcut surprins — nu mă aşteptam că până şi în Habes voi da de compatrioţi.

Unul era şofer de meserie şi conducea autocarul unui grup de excursionişti americani. Celălalt era ghid. Dar ce fel de ghid, e uşor de dedus. Era un ghid „sui generis", par'că anume creat spre a satisface curiozitatea chiaburilor escursionişti americani, cărora, de pildă, fără cel mai mic pericol li se putea oricând afirma că hruba în care ne găsiam e construită de însăş mâna lui... Mahomed.

* * *

Insfârşit, abia în a nouăsprezecea zi, cerul se însenină. Soarele tropicelor îşi făcu maestos apariţia. Munca filmării începu.

La ora şase dimineaţa automobilele înţesate de personal tehnic, de actori, de aparate şi de tot felul de bagaje porniră spre locul filmării, situat la vreo douăzeci de kilometri de Habes, în zona de unde începe să se profileze nesfârşitul deşertului.

Călătorim în automobile descoperite. Dinspre Mare bate un vânt rece, care te pătrunde pân'la oase...

M'am îmbrăcat într'un palton călduros, capul mi l-am îmbrobodit într'o basma groasă, totuş mi-e... frig, tremur şi-mi simt dinţii clănţănind...

Ceilalţi, chiar dacă nu manifestă atâta sensibilitate la răceală, totuş nu se poate afirma că frigul nu i-a pătruns şi pe ei. Asta se vede pe feţele învineţite, pe urechile de culoarea sfeclei.

Dar iată c'am ajuns la destinaţie.

Incepe supliciul cu figuraţia. Cel mai neînsemnat gest trebue repetat cel puţin de douăzeci de ori, pentrucă să se poată întipări în mintea greoaie a figuranţilor arabi. Din cauza asta, aproape o jumătate de zi ne-am pierdut-o de pomană. Căci arabul, în treacăt fie zis, n'are numai mintea greoaie, dar mai suferă şi de alte metehne: e încăpăţânat, murdar încât duhneşte dela o poştă. e un pierdevară în înţelesul clasic al cuvântului, lipsit de scrupule, hoţ, nepăsător, leneş, tiran recunoscut al cămilelor cât şi al nevestelor sale...

NICOLAS COLINE

Ca să se urnească un tripied dintr'un loc într'altul, regisorul fu nevoit să-şi spargă de-o sută de ori pieptul, să facă tot felul de gesturi disperate, să se enerveze, pentruca la urmă, ca la comandă, toţi arabii să dea buzna asupra tripiedului şi în loc de-o treabă cumsecade, să-i frângă picioarele...

...Insfârşit, cu chiu cu vai, lucrurile au fost puse la punct.

. . . .

— *„Prin pustiu trece un oarecare Ali. In urma lui s'aude tropot. Ali se întoarce şi deodată rămâne încremenit. Sunt urmăritorii*

Coline în Sahara, în faţa obiectivului

lui; un pâlc de briganzi ai deşertului mânaţi de porunca puternicului şi neînduplecatului şeic şi cari gonesc pe sirepi iuţi ca vântul".

Conveniţi că e o scenă periculoasă, că nu e tocmai plăcut — chiar când e vorba de film — să te vezi urmărit de-o ceată de sălbatici, gonind nebuneşte, în dezordine, gata să deie iureş peste tine şi să te facă praf, sub copitele armăsarilor...

Aşa ceva, pur şi simplu te bagă în răcori...

De aceea, la rândul meu, fugiam şi eu cât mă ţineau picioarele...

„Oare m'au ajuns sau nu?" abia îmi străbătu prin minte, întrebarea asta îngrijorătoare şi mă şi simţii smicit de mâna stângă. Smicitura a fost atât de violentă, încât avui impresia că mâna mi s'a frânt din urmăr. Abia când m'am trezit la pământ, cu gura plină de nisip, mi-am putut da seama că nemernicii arabi nu reuşiseră să mă prindă din... fuga cailor.

. . . .

Alta: *„Un călăreţ îmbrânceşte pe nefericitul Ali. Ali, legat, rămâne trântit la pământ. Pâlcul de arabi călări trece în goană, peste corpul lui".*

Cu scena asta vă spun drept că n'am vrut să mă împac deloc. Auzi d-ta? Aceştia şi-au pus în gând, cu tot dinadinsul, să mă strivească. Zadarnic mi s'au dat asigurări, în special din partea arabilor, cari începură să-mi laude inteligenţa cailor lor, că scena nu prezintă nici un pericol, că-i imposibil să fiu strivit şi a. m. d.

Totuş n'am cedat nici în ruptul capului, ci am cerut ca mai întâiu să se facă o repetiţie c'un manechin.

Zis şi făcut.

Arabii călări formară un grup, apoi se năpustiră în goană spre locul unde zăcea manechinul.

Şi ce credeţi că s'a întâmplat? Intr'un timp şi două mişcări manechinul fu prefăcut în *bucăţi* sub copitele cailor..

Poftim să te mai încrezi în arabi şi să nu le porţi pică...

. . . .

Cu alt prilej am fost nevoit să încalec pe-o cămilă. Dela început am observat trei lucruri: Intâiu, animalele acestea rar se încumetă să asculte de ordinele unui străin; al doilea, că pe cocoaşa lor e aproape imposibil să te menţii călare şi al treilea că habar n'aveam cum se conduce o cămilă.

Incălecai.

Dar, Doamne — mă întrebai — ce-o mai fi însemnând şi asta? Cămila începu s'o ia la trap. Făcea nişte paşi gigantici, sălta şi se cutremura nemaipomenit din tot trupul, încât mă făcu să-mi muşc limba 'n gură de vre-o câteva ori.

Presimţiam că toate sforţările mele supraomeneşti, de a-mi menţine echilibrul, între cocoaşele cămilei, vor fi zadarnice.

Nu m'am înşelat. Cămila mai făcu vre-o doi paşi iar eu deodată, de pe înălţimea ei, mă prăbuşii la pământ. Căzătura a fost atât de puternică, încât mânerul umbrelei mele, destul de rezistent, se frânse'n două.

In ceeace mă priveşte, abia după un leşin de douăzeci de minute am putut fi readus în simţiri, de către cei de faţă.

. . . .

Alta, tot din scenar:

„Două mii de supuşi ai puternicului şeic privesc, de pe mal, cum Ali se plimbă în largul Mării, călare pe spinarea unui hipopotam".

Regisorul dă ordine.

Ajutorii aleargă.

Mulţimea se frământă cu ochii spre Mare. Dar jur că dintre cei două mii de supuşi ai puternicului şeic, nici-unul n'a remarcat cum bietul Ali lunecând de pe spinarea hipopotamului, a căzut în Mare.

A înghiţit suficientă apă sărată. Şi dacă întâmplarea nu făcea să fie tras la timp de păr, de nişte escursionişti, cari se plimbau cu bărcile prin apropiere, apoi nu lipsia mult şi era să plutiască, cu burta'n sus...

— Iartă-mă Nicolaie Feodorovici, iartă-mă frate Coline — isbucni regisorul impresionat de halul, în care mă găsiam.

— Te iert, te iert — i-am răspuns eu, clănţănindu-mi dinţii în gură de frig...

Astfel, simpatici cititori ai *„Realităţii Ilustrate"* mi-am petrecut, eu, vara asta, încotoşmonit în palton, cu capul îmbrobodit în basma şi tremurând de... frig şi frică, sub soarele arzător al Saharei...

Paris, Iulie 1929. **N. COLINE**

Jocurile „Realității Ilustrate"

Rezultatul definitiv al concursului de cuvinte încrucișate

Conform condițiunilor stipulate, am primit până la 10 August voturile la concursul nostru de cuvinte încrucișate.

Despuierea scrutinului a dat un rezultat favorabil concurentului care făcuse jocul cel mai spiritual.

Intr'adevăr, cei 91 de votanți, s'au exprimat în modul următor:

1) 36 voturi pentru d. *Silvio Theos*, Loco.

2) 30 voturi pentru d. *Sică Pisosky*, Craiova.

3) 19 voturi pentru d. *Cazil N. Vasile*, Galați.

4) 6 voturi pentru d. *Moscovici Albert*, București.

In fața acestui rezultat, redacția noastră decerne titlul de „CEL MAI SPIRITUAL AUTOR DE CUVINTE INCRUCIȘATE" domnului *Silvio Theos*, București.

Laureatul nostru este rugat să-și indice exact adresa, pentru a i se expedia premiul.

Atragem atențiunea că acest concurs n'a avut caracterul oficial de *campionat*, cum s'au grăbit să creadă unii deslegători.

El a fost pur și simplu un concurs menit să dea noui directive în genul acesta de jocuri, stimulând activitatea celor experimentați în acest domeniu.

Pentru ca să justificăm această clasificare, facem împărțirea pe categorii, după cum concurentul respectiv votat a fost clasificat întâiul, al doilea, etc.

Din cauza lipsei de spațiu, suntem siliți să publicăm numai numele votanților, deși la premiere au participat și ceilalți deslegători, cari au avut mult de cincizeci de puncte, dar cari nu și-au dat votul.

Dăm mai jos numele votanților:

Categoria I (Cei cari au votat pe d. *Sylvio Theos*, București).

Arad: Is. M. Corner, Nic. Munteanu; Felicia Dragoș; *Azuga:* Petre Naumescu; *Bălți:* M. Babin, Silvia Mateescu, G. Ianculescu; *București:* Const. Salconti, Iulius Weiner, Paul Adrian Georgescu, Victor Dinculescu, G. Voinescu, Puica Georgescu, Th. Theodoreanu, Radu Popescu, Virgil Mihăilescu, Carol Goldștein, Elbi Laub, A. M. Kendler, Sandu Florescu, Ch. D. Marinescu, Mitică Vasilescu, Georgette Chirescu; *Buzău:* Ionel Stănescu, Diana Herz; *Chișinău:* I. Mentz, Dorel Peretz; *Constanța:* Elvira Naumescu, Jean Marinescu, Didy Grăjdeanu; *Daia-română:* Emil Bozdog; *Galați:* M. Leibovici; *Ploești:* Mircea C. Iliescu; *R.-Vâlcea:* Gore Bordea, Titus Zorzon, Oct. Tucu; *Tutova:* Mișu Paraschivescu.

Cateogria II-a: (Cei cari au votat pe *Bică Pisosky*, Craiova.

Bacău: George Caiserliu; *Bârlad:* Chicos Constantin; *Botoșani:* Albert Pross; *Brăila:* Teodor Stamate, S. Christofor și A. Dumitrescu; *București:* Victoria Genoveanu; *Buzău:* Trăinel Gh. Roman; *Câmpina:* Nicu C. Slavu, Jojy Wagner; *Craiova:* Minel Văduvescu, Emanuel Liebermann, Fănel Cruce, Corneliu Puțureanu, Mihail Ciocâlteu, Doru Martin, Ilarion Simionescu, Tita Stoiculescu, Mady și Jeana Rocoș; *Galați:* Eugen Bălănescu, Gh. Mihail; *Giurgiu:* Virgil Grigoriu; *Iași:* Fănel Untu, Hellmann Louis; *Ploești:* Diamanda Pomescu; *Silistra:* Mișu Popescu; *Tutova:* Ovidius Idriceanu; *Vulcana de sus:* Gogu Popescu, Vasile V. Șerban; Y. X. Marius și Geta Popescu, C. Botez.

Categoria III: (Cei cari au votat pe d. *Cazil N. Vasile*, Galați).

Brașov: Ivon N. Alexandru; *Botoșani:* Altărescu Victor; *București:* Vasile P. Costescu; *Budești:* Costel St. Popa; *Buzău:* *(Padina):* George V. Țițeica; *Buzău* (Cândești) Iurelle B. Basilescu; *Focșani:* Herman Aurel, Ionel N. Rădulescu, Bibica și Ionel Vlădescu; *Galați:* Niță Cotârlici, Florian Grig., St. E. Gheorghiu; *Hârlău:* Aurel G. Teodorescu; *Iași:* A. Kogălniceanu; ***Pecica:*** **Florica și Dimitrie Ardeleanu;** ***Ploești:*** **Săvulescu Nic.** ***Tulcea:*** **Theodor** Sfeștarov, Andrei M Sandu; *Turnu-Severin:* Grigore Timoftescu.

Categoria IV: (Cei cari au votat pe d. *Moscovici Albert*, Loco.

Bălți: Samson Cruți, Bernard Sveid: *Brăila:* Isac Iosefsohn; *București:* A. M. și Lolla Moscovici; *Craiova:* Bretonel și Bébé Suștacu; *Galați:* Emanuel Rosenblatt.

* * *

Prin tragere la sorți au câștigat premii:

Lei 1000. — A. Radu Popescu-București.

Lei 500. — D-șoara Elvira Naumescu-Constanța.

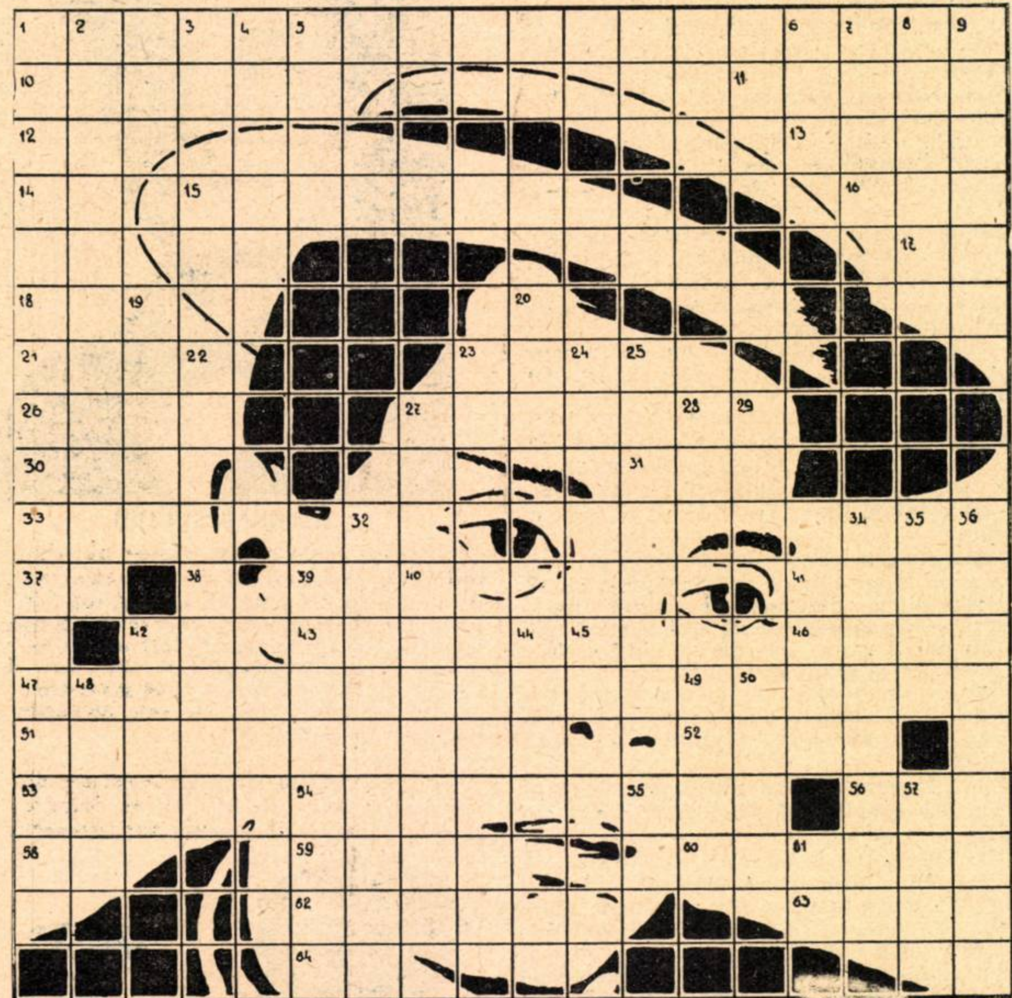
Lei 300. — D. S. Cristofor-Brăila.

Volumele au fost câștigate de d-nii:
Ch. D. Marinescu-București.
Const. Chicoș-Bârlad.
Aurel Gh. Theodorescu-Hârlău.
Mișu Popescu-Silistra.
Nicu C. Slavu-Câmpina.
Isac M. Corner-Arad.
Albert Pross-Botoșani.

Câștigătorii de mai sus, sunt rugați a-și trimite de urgență adresele, spre a li se expedia premiile.

Joc No. 1 (Cuvinte Încrucișate) „BUSTER KEATON"

(20 PUNCTE) de *CONST. COJAN-FOCȘANI*

Orizontal: 1) Mitropolitul Myrelor, a scris în Târgoviște o cronică rimată. 10) Cel ce lucrează cu măestrie. 11) Adverb. 12) Pronume. 13) Ceată de ostași pământeni. 14) Două consoane. 15) Chitanță. 16) Usturoi (mold). 17) Pronume. 18) Artist de cinema. 21) Necredincios. 23) Șindrilă. 26) Spațiu de teren lung și îngust. 27) Tremurătoare (trans.). 30) Foae de pânză (tr.). 31) Baltă (mold.) 33) Specie de papagal. 34) Palat. 37) Pronume. 39) Trei litere din „Jaffa". 41) Un fel de gumă mirosit.oare. 42) Apucă. 43) Adverb. 46) Imbrăcăminte. 47) Starea celui ce garantează ceva (pl). 51) Comunicarea unei boale contagioase prin introducerea virusului în corp. 52) Eșarfă. 53) Fluviu în Siberia. 54) Atât. 55) Zece parale. 56) Port pe canalul de Nord. 58) Pronume. 59) Deslușită. 60) Liniștiau. 62) Măsură. 63) Patru litere din „Buche". 64) Fluviu în Europa. 65) Pronume.

Vertical: 1) Trafic, (mold. pl.) 2) care asvârle (fem.) 3) Interjecție. 4) Sunt. 5) Notă muzicală. 6) Personaj mitologic. 7) Vechea Ptolemaida. 8) Totalitatea locuitorilor dintr'o țară. 9) Rege al Vizigoților. 15) Notă muzicală. 19) Incerca. 20) Flagelul țarinilor. 22) Interjecție. 23) Conjucție. 24) Pronume. 25) Mare greutate de a respira. 27) Fluviu în Europa. 28) Ascultă. 29) Ba. 32) Aplicaseră medicamente pe o rană. 34) Laudă exagerată. 35) Lac în Asia. 36) Gradul cel mai înalt al unei decorații. 38) Acoperământ. 39) Țară în Europa. 40) Atârnată. 41) Bani dați pentru a conrupe. 42) Semn în psaltichie. 44) Nume femenin. 45) Vals. 48) Erou antic. 49) Infierez. 50) Măestrie. 57) Corabie mică, ușoară și elegantă. 61) Pronume.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Sărindar 7 Etg. II
TELEFON 306/67
Director redacțional, NIC. CONSTANTIN
PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 350**
Pe o jumătate de an	**„ 180**
Pe trei luni	**„ 95**
Pentru străinătate	**„ 400**

RUDYARD MULLTON

Crimele omului mecanic —

Cea mai senzațională aventură a celebrului detectiv GEX TREVOR

REZULTATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Savantul Asaph ar fi reușit să dea viață unui om de metal, pe care l'a numit Ugli. Omul de metal reușește să fure avionul cu care Dick Randall a trecut Oceanul. El terorizează Europa, dă o proclamație prin care se intitulează Stăpânul Lumii și face pe Trevor Gex prizonier, pe un Yacht. Inconjurat de vase de război, Ugli le scufundă printr'un proector ce emite o rază explosivă.

Incercând să strice mașinăriile Omului mecanic, Gex este asvârlit în mare de către Ugli. Yahtul misterios își continuă drumul, iar în insulele Baleare, Ugli și Khan trec Oceanul în avionul lui Randall.

* * *

Oceanul! strigă pilotul.

Dar nu se vedeau decât oceanele suprapuse de nori, — un cer cu mai multe etaje, în care norii se alungau, se sfâșiau și se dau în lături ca o cortină, ca să se intrezărească jos, la o adâncime spăimântătoare, scânteierile valurilor Oceanului Atlantic.

Trecură de insulele Azore, mici și verzi, cu plantațiuni de livezi și ficuși, cu coaste abrupte.

— Pe-aicea trece, strigă pilotul Fergusson Hogg prin tubul acustic, linia transatlanticului spre Vera-Cruz și Havana...

Desigur că avionul încerca să treacă Oceanul, spre America. Dar ce voiau oare banditii să facă cu Omul mecanic, în lumea nouă? Oare misteriosul *W 562*, care era desigur șeful acestei bande ce opera în dosul paravanului numit Ugli, se află în America?

O nouă furtună se deslănțui brusc. Cei trei pasageri simțiră o izbitură puternică. Era șocul uraganului, în avion. Pe geamuri, se vedeau nori groși asaltând pasărea fantastică. In clipa următoare, aeroplanul fu zvârlit până aproape de luciul negru al Oceanului, apoi aruncat în sus ca un fulg luat de vânt. Avionul se află un moment în poziție verticală.

Apoi, furtuna se potoli, dar apropierea nopții aduse o vagă neliniște în sufletele bizarilor pasageri.

Igor Khan înlocui pe pilot, care trecu în cabină, lângă Ugli.

— Ce vești din Europa? îl întrebă Omul mecanic.

— Intregul continent așteaptă cu înfrigurare și teamă porunca ta, Stăpâne!

Ugli părea un monarch, ce se duce cu avionul, să dea o lovitură de stat în stil modern.

— In America? adăogă Ugli.

— Ziarele europene au înregistrat cu nedumirire, faptul că *City Bank* din New-York a concentrat 50.000 de lucrători la Ferrah. Se comentează de asemeni dispariția celor patru savanți din diferite țări, și mai ales decapitarea celorlalți... După cum vedeți, transporturile peste ocean, până la *City Bank*, s'au făcut în mod normal...

In curând, pilotul adormi... Spre ziuă, Igor Khan, care pilota, anunță triumfător:

— Țărmul!...

Se zăria, în revărsatul zorilor, țărmul american, ceeace învioră pe Fergusson Hogg. Un fir orizontal, violet, în depărtare, zgrunțuros ca o lamă subțire de ferestrău... Țărmul Statelor Unite...

Coasta Atlanticului se preciză foarte neregulată spre Nord. Profilul ei se accentuă treptat:

— Munții Allegani, zise pilotul.

Avionul plutia la mare înălțime, deasupra New-Yorkului; dedesubt se vedea portul. Inaintau spre statuia Libertății, având în față cele trei cartiere ale Metropolei: Jersey-City, Manhattan și Brooklyn. In linie dreaptă, luară direcția spre Broadway, artera comercială a orașului.

Pasagerii fură impresionați de luminozitatea acestui oraș, și de mișcarea accelerată, de furnicar, la care contribuiau tramvaele și metropolitanul aerian. Jos, orașul, în răsăritul soarelui, părea pavoazat în purpură.

A III-a Avenue, vastă arteră, părea un fluviu de umanitate neagră, ce curgea printre două șiruri de zgârie-nori, până la orizont, pierzându-se în ceața depărtării, de un violet-cenușiu.

După oceanul de valuri, misteriosul avion trecea peste oceanul de acoperișe, din care zgârie norii și marile monumente, eșiau ca un arhipelag cubist.

Din formidabilele masse arhitectonice, se desprindeau palatul ziarului „New-York Tribune", Post-Ofice, „New-York Herald"... Biserica Trinității, înălța clopotnița ei roșie. Hudsonul scânteia în cele dintâi raze solare pe ape, ca o centură de aur în jurul orașului. Jersey-City se vedea ca un amfiteatru de coline, pierdute în ceață; la țărm, mii de vaporașe stopau, din sirenele cărora se vedea aburul țâșnind, dar nu li se auzia țipătul.

Brooklynul rămase departe, cu casele lui roșii și obloanele verzi...

O pădurice... Un luminiș... Avionul aterizā...

XVI
UGLI ESE DIN RACLĂ...

Un automobil aștepta nu departe de locul unde aterizase avionul. Ugli și Igor Khan se suiră în mașină, în timp ce pilotul făcu să decoleze avionul, care se înălță, luând direcția aerodromului Lakehurst.

Mașina trecu prin câteva avenue și „ralantisă", în fața unui vast monument unghiular, un zgârie-nori formidabil, care purta o firmă cu literele cât un om de mare: *City-Bank of New-York.*

Dar Ugli și tătarul, nu intrară prin monumentala scară principală, ci stopând mașina într'un gang, pătrunseră în clădirea băncii, printr'o ușe de serviciu, ce da direct într'un ascensor. Suiră astfel vre-o zece etaje, și se aflară într'un holl alb, fără mobilier, fără ferestre, luminat cu electricitate, de becuri invizibile.

Intr'un colț se afla un fel de gheretă strâmtă ca de santinelă, o raclă verticală, în care Khan conduse pe Omul mecanic și închise capacul sicriului în urma lui. Apoi, tătarul eși pe o ușe mascată, ce se deschise din zid.

Dar nu trecură zece secunde, și Ugli, Omul mecanic, împinse încet capacul raclei, care rezistă. Atunci, cu o smucitură din umăr, rupse broasca și eși la lumină. Apoi cu infinite precauții, deschise ușa pe care dispăruse Ighor Khan...

* * *

Omul mecanic se afla într'un coridor lung. La capătul celălalt al coridorului, zări pe Igor Khan, care împingea o ușe, dispărând în încăperea vecină. Ugli îl urmări și împinse ușor ușa, ca să vadă unde se duce Khan. Tătarul fusese oprit într'un holl de marmură, de către un negru, care păzia o ușe de bronz, deasupra căreea, pe o tăbliță, scria: *Sala de Consiliu*. Și Ugli auzi următorul dialog:

— Trebue să văd îndată pe d. director, spunea Igor Khan.

— Nu se poate; e în conferință.

— Bestie, s'a întâmplat ceva grozav; trebue să-l văd!

— Nu e voe! rezistă negrul.

— Unde e secretarul? întrebă Khan înfrigurat.

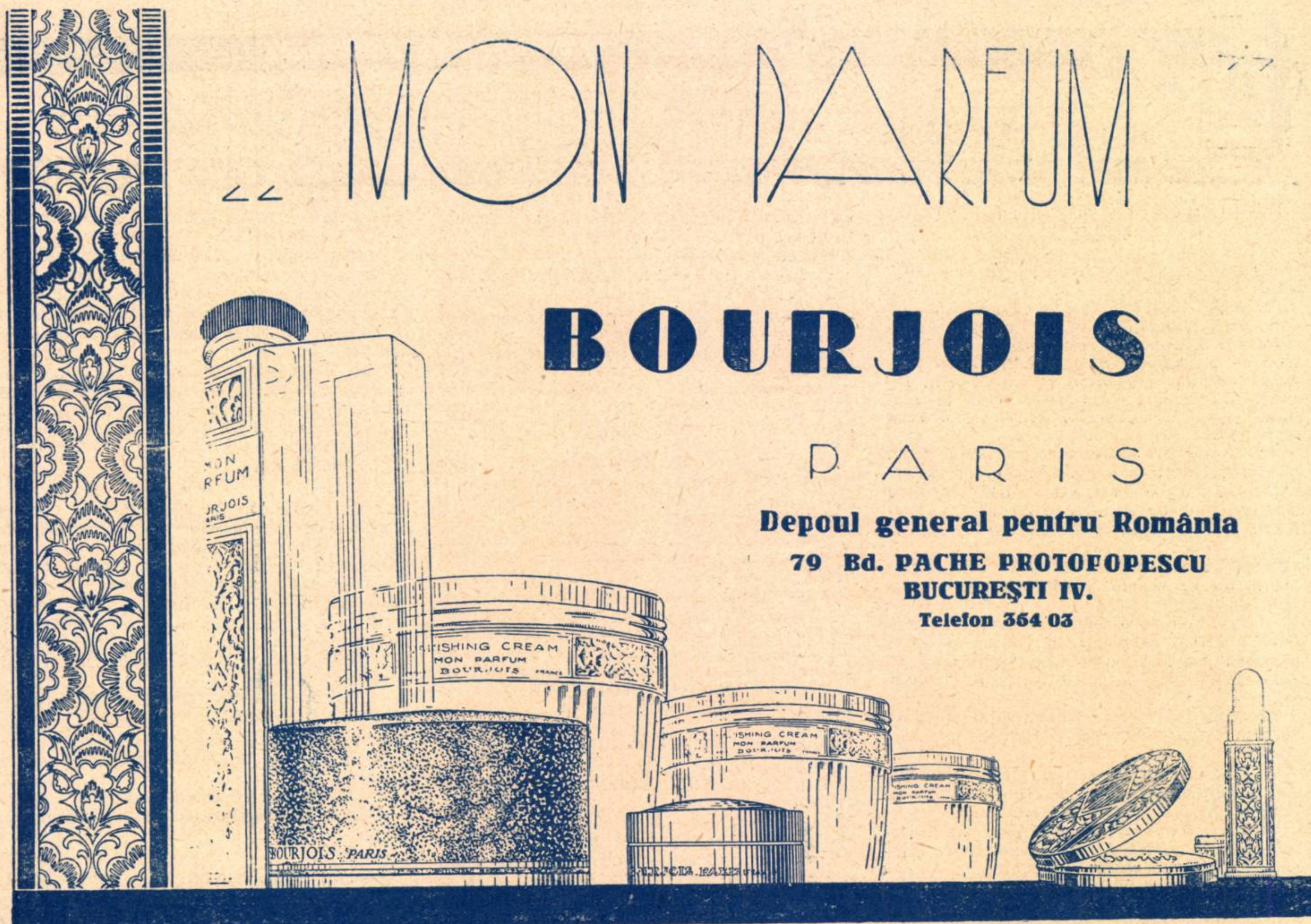
— Jos.

Tătarul se asvârli într'un ascensor și dispăru.

Atunci Ugli, omul mecanic, împinse ușa în dosul căreea stătuse ascuns, și se află față în față cu negrul ce păzia ușa de bronz. Teroarea negrului când zări figura de oțel a omului mecanic, fu de nedescris. Ochii i se holbară, albi cât două ouă, dinții îi clănțăniau ca de friguri. Voi să fugă, dar spaima îl paraliză. Căzu pe spate, leșinat, în brațele de fer ale lui Ugli. Acesta îl târî după o canapea și reveni la ușa de bronz, pe care o deschise încet.

Dinăuntru se auziau voci de bărbați.

Ugli se strecură pe ușă. Se afla acum as-

cuns după draperiile roşii ce mascau existenţa uşii.

* * *

Din ascunzătoarea sa, Omul mecanic desfăcu uşor draperiile de catifea şi privi. Văzu o sală vastă cu pereţii de marmură albă. La mijloc, o masă lungă, de marmură ca de autopsie. In jurul mesei se aflau un fel de fotolii de sticlă şi nikel, formate la partea de jos din ciudate încolăciri de tuburi şi rotiţe, de supape şi angrenaje, prin care circula un lichid roşu.

Iar la partea de sus, pe un suport al spetezei, înfipt în capătul unor tuburi de sticlă, *se afla câte un cap tăiat, de om!*

Şi capetele acestea — 12 la număr—trăiau, vorbiau, unele zâmbiau sinistru!

In fruntea mesei, se afla un om întreg, care prezida această conferinţă macabră, de capete tăiate. Omul acela sta cu spatele spre draperiile, de după care Ugli pândia...

XVII
CONSILIUL CAPETELOR TĂIATE

Prezidentul bizarului Consiliu de capete tăiate, spunea:

— ...visul lui Paracelse, Van Helmont, Raymond Lulle, este azi o realitate: omul artificial există. Alchimistul modern care l-a creeat, a fost Richards. Dar lipsia la inceput omului mecanic, cuvântul. Savantul S. Russell, în 1929, printr'un microfon şi un haut-parleur ascuns în omul mecanic, îl făcu să vorbiască. Alţi inventatori perfecţionară omul mecanic, care fu apoi mişcat prin telemecanică. Cunoaşteţi desigur principiul telemecanicei: motoarele ce formează sistemul de mişcare al Omului mecanic, funcţionează, unul câte unul, sub influenţa unei serii de semnale emise la rând, de către un post de emisiune depărtat. Combinând semnalele, se pot obţinea o serie de mişcări, datorite punerii în mişcare combinată a motoarelor.

In fine, domnilor, urmă preşedintele sinistrei adunări, vine omul mecanic al profesorului Asaph; pe savantul Asaph am onoarea să vi-l prezint...

Şi prezidentul arătă spre unul din capetele tăiate.

— Canalie!... rânji capul lui Asaph...

* * *

— Domnilor savanţi, urmă prezidentul, fapt cert e că Ugli, omul mecanic al doctorului Asaph, într'o bună zi şi-a ucis creatorul şi şi-a luat independenţa de acţiune. Doctore Asaph, cutezi să spui că Omul mecanic nu are viaţă proprie? Cutezi să afirmi aci, că ai minţit Academia, după cum te-a învinuit profesorul Bonier al cărui cap se află aci prezent?

— Domnilor, zise capul lui Asaph, omul meu mecanic se bazează pe fenomenul de tele-energie, problemă căreea i-am găsit în cazul Ugli, o soluţiune practică. Iluzia că Ugli are viaţă proprie, e atât de mare, încât voiam ca însăş Academia să se lase o clipă cucerită de această iluzie, şi apoi să îmi dau pe faţă secretul invenţiunei mele. Acest bandit mi-a furat desigur planurile şi a instalat aci, în localul acestei bănci, un laborator electro-magnetic, un post special de emisiune energetică, de unde conduce pe Ugli. Printr'un sistem de teviziune, banditul din laborator, conduce şi vede prin ochii lui Ugli, tot ceeace se petrece în punctul în care se află omul mecanic. Pretenţia acestui bandit că Ugli are viaţă proprie, — problemă a cărei soluţionare am urmărit-o de asemeni, dar fără rezultate practice suficiente, — pretenţia acestui cinic bandit că Ugli, dotat de puteri supranaturale, ar fi un fel de Mesia, este o minciună, şi vă rog să nu-i daţi concursul, la cea mai monstruoasă fărădelege, ce s'a comis vreodată în omenire. Mai bine să ne sinucidem, muşcându-ne limbile!

— Minte! zise capul lui Sicardo-Sind. Omul mecanic e viu!

— Domnilor, zise prezidentul, savantul Asaph neagă viaţa proprie a creaţiunei sale, ca să se răzbune pe propria sa creaţie, care a preferat să colaboreze cu mine şi nu cu el. Dv. nu trebue să vedeţi în faptul că Ugli v'a redus la creere cugetătoare, un act de ostilitate faţă de dv.

— Mai bine ne ucidea complet! zise unul din cei 12 savanţi.

— Odată omul artificial inventat, trebue să admiteţi că superioritatea lui, care-l face un adevărat stăpân al lumei, are dreptul să impună o selecţiune umană: celor mai de seamă 12 savanţi ai omenirei actuale, aplicându-le aşa zisa **„experienţă a capului tăiat“**, le-a prelungit poate la infinit durata vieţii şi i-a scutit de cerinţele trupeşti, ca să-i facă să se consacre exclusiv operei lor de gândire. Asigurându-vă circulaţia unui sânge curat, ideal, prin creer, sporim intensitatea dv. de gândire. Gândiţi...

Am făcut astfel, împreună cu dv., — cu creerele dv. mai bine zis, —Marele Consiliu al regenerării omenirei. Voi veţi da marile directive ale Mântuirii moderne a oamenilor, iar puterea supra-omenească a Omului Artificial, va asigura executarea. Trăiţi, deci, ca să putem emite împreună acest plan. La Ferrah, am concentrat 50 de mii de lucrători, cărora, dacă se vor opune executării planurilor noastre, le vom reduce la zero puterea intelectuală şi de iniţiativă, prin razele de astralium, ce se degajează din ochii lui Ugli. Trupurile lor vânjoase, dar lipsite de intelectualitate, vor forma, conduse de creerile dv. superioare, cea mai disciplinată şi mai bine comandată dintre armate, vor forma o omenire perfectă.

(Va urma)

De vorbă cu Assolant

GĂSESC pe cei trei eroi ai traversării Atlanticului, în holl-ul hotelului. Nu știu pe cine să interviewez. Ca să stau de vorbă cu toți, nu am timpul necesar, pentru că trebuiau să plece la banchet. M'am hotărît atunci să vorbesc cu sufletul expediției, pilotul avionului, d-l *Assolant*. Blond, cu ochii albaștri, tânăr, foarte gentil dar și foarte obosit, mi-a răspuns cu multă amabilitate la toate întrebările pe care i le-am pus.

— „Când ați intrat în aviație" ?

— *„Sufletește eram de mult al aerului. Frații, verii mei, tatăl meu, toți sunt aviatori și era fatal ca dragostea de aviație s'o am și eu și astfel am intrat ca elev pilot la școala militară acum 4 ani"*.

— „Care a fost primul d-voastră mare raid" ?

— *„Turul Franței, pe care l-am făcut împreună cu Lefèvre când eram încă amândoi militari. Am parcurs 4.000 km. în 20 ore pe un aparat de război. Apoi am făcut turul Europei orientale, împreună cu comandantul Weiss, când am parcurs 8.000 km. în 7 zile"*.

— „Dar raidul transatlantic" ?

— *„Tocmai acum venia și el la rând"*.

— „Dacă sunteți bun, povestiți-mi impresile d-voastră din acel raid".

— *„Plănuiam de mult împreună cu Lefèvre și Lotti să facem un astfel de raid. Făcusem toate pregătirile, când guvernul francez dădu ordin că interzice oricărui aviator de a pleca de pe teritoriul francez pentru un raid transatlantic. Ne-am hotărît atunci să îmbarcăm avionul pe un vapor și să traversăm Atlanticul din America spre Europa. La New-York am lucrat 4 zile pentru remontarea avionului, ne-am odihnit apoi o zi și a șasea zi la ora 10 fără 10 (ora americană) am pornit. Nu trecuse nici 5 minute după decolare și observ că la toate sforțările mele de a ridica avionul, acesta continuă să scoboare. La început credeam că motorul e defect, însă funcționa de minune. Am început să controlez toate manetele de control, barele de comandă — toate în perfectă ordine, iar avionul cobora din ce în ce mai jos! Deodată când privirea îmi alunecă la capetele de jos a barelor de comandă, zăresc un picior omenesc. Era al americanului Schreiber, despre care cred că ați auzit. Pentru noi a fost un moment de stupoare, iar el văzându-se descoperit, cu toate că-i era rău, fiindcă efectua primul sbor în viața lui, totuș încercă să ne zâmbiască. După o scurtă consfătuire ne-am hotărît, — deoarece după calculele noastre aveam un surplus destul de însemnat de benzină, — să aruncăm o cantitate echivalentă cu greutatea nepoftitului pasager.*

Voiajul a continuat în condițiuni favorabile.

Un ajutor extrem de prețios a fost Lotti, *care lucra la postul de radio.*

Către orele 11 noaptea am intrat într'o zonă cu furtună. Aparatul se clătina și părea că la un moment stopează în aer; am strâns cu putere bara de comandă. Intunericul era profund. Vântul bătea furios, jos mugiau înfiorător valurile spumegânde. Am luptat astfel până spre orele 2.30 noaptea, când a fost un moment de groază. Eram siguri că nu ne vom mai vedea familiile și că vom pieri cu siguranță în valuri. Avionul era în voia vântului și nu mai eram stăpân pe el. Un gol imens de aer ne-a mărit desnădejdea și nu știu ce s'ar fi întâmplat, dacă Lotti *nu-mi transmitea un bilet, prin care-mi spunea că e în comunicație de radio cu stațiunile meteorologice de pe țărm și că i se anunță că intrăm într'o zonă mai liniștită. Acest lucru mi-a dat curaj și cred că ne-a salvat!*

Am reluat lupta cu forțele naturii, mai dârz, dar de astă dată mai convins că vom duce la bun sfârșit întreprinderea noastră. Spre dimineață m'am schimbat cu Lefèvre și am observat că indicatorul de benzină ne arăta că mai putem sbura cel mult o oră. Poziția noastră exactă nu o cunoșteam din cauza furtunii și cum întunericul nu se risipise încă, eram iarăș sigur că vom avea soarta sărmanilor tovarăși Nungesser *și* Coli. *Când s'a luminat, am văzut c'am trecut printr'o zonă de ceață grozavă, căci era ziuă de mult și la o distanță de câțiva kilometri, am văzut țărm și plaje. Eram salvați! In sbor planat, — căci benzină nu mai aveam, — am aterizat pe plaja din Commillas (Spania), la ora 9 fără un sfert (ora spaniolă)"*.

— „Cum s'a comportat *Schreiber* în timpul furtunei" ?

— *„Admirabil și tocmai din această cauză am pentru el o adevărată simpatie. Ii era atât de rău din cauza legănării aparatului, încât era nu palid ci la lumina slabă a becului, era vânăt aproape și totuș încerca să ne zâmbiască pentru ca să ne încurajeze, dar aceste zâmbete erau adevărate strâmbături"*.

— „Vi s'a făcut o primire frumoasă la Paris" ?

— *„Frumoasă nu, ci extra-ordinară. Noi francezii suntem expansivi din fire, dar la sosirea noastră publicul era într'un adevărat delir. Când am coborît din avion și tatăl meu, — colonel în aviație, — m'a luat în brațe și m'a sărutat plângând, un tunet de strigăte, pălării asvârlite în sus... însfârșit, era o nebunie. Cea mai mare satisfacție a mea însă, a fost când puțin mai târziu, pe aerodromul Le Bourget, tatăl meu mi-a înmânat „Legiunea de Onoare", cu care am fost decorat. Stam drepți unul în fața celuilalt și după ce mi-a prins medalia și ne-am salutat, am văzut două lacrimi picurându-i pe obraz. Aceste două lacrimi erau răsplata întregei mele munci"*.

— „Când ați început actualul raid și dece" ?

— *„Acest raid este o vizită de curtoazie prin capitalele Europei. Am plecat în ziua de 8 August din Paris. Până în prezent am fost la Madrid, Lisabona, ne-am reîntors la Madrid ca să ne alimentăm avionul, am plecat apoi la Marsilia, Roma, Athena, Constantinopol și apoi aci"*.

— „Și unde plecați mai departe" ?

— *„La Belgrad, apoi Viena, Praga, Varșovia, Moscova, Riga, Berlin, Bruxelles, Valencienne, Paris. Stăm mai puțin în fiecare oraș decât plănuiam, pentru că am fost invitați și trebue să fim la 1 Septembrie la Valencienne, orașul natal al lui* Nungesser, *la inaugurarea monumentului său"*.

— „Ce proecte aveți pentru viitor"?

— *Nici un proect. Vreau să mă odihnesc. De doi ani nu știu ce-i odihna, căci fiind pilot la Societatea „Franco-Română", făceam cursa Paris-Strassburg"*.

Obosit, *Assolant* se uită la mine. Vedeam în ochii lui dorința de a fi singur și i-am îndeplinit-o, mulțumindu-i pentru interesantele lucruri pe care mi le-a spus.

SANDU B. FLOREA

Aviatorii ASSOLANT, LEFÈVRE și LOTI, în fața avionului „Oiseau Canari", la aerodromul Băneasa.

MISS FRANCE

e din nou invitată în America

DOMNIȘOARA Germaine Laborde, „Miss France 1929", care a fost una dintre cele mai frumoase concurente la Galveston, pe lângă calitățile fizice pe care le întrunește are și o admirabilă voce de so-

D-ra GERMAINE LABORDE „Miss France"

prană. A studiat canto și a debutat, cu un repertoriu ales, pe o scenă franceză.

Inapoiată din America, „Miss France" se pregătea să reinceapă să cânte, când directorul operei din New-York, — care se afla

Par l'intermédiaire de Réalitatea Ilustrată Miss France 1929 est heureuse d'envoyer son sourire à la Roumanie et de lui dire toute sa sympathie.

Germaine Laborde

Autograf special pentru „Realitatea Ilustrată".

la Paris, — i-a făcut oferta unui angajament pentru continentul de peste Ocean.

Domnișoara Laborde se codește: o atrage aurul american, dar iubește mult mai mult Europa, unde se simte acasă, decât Statele-Unite, atât de depărtate. Nu știm cine va invinge în cele din urmă: dorința de îmbogățire, sau sentimentul care o reține în vechiul continent.

In acest din urmă caz, este probabil că „Miss France" va fi invitată să cânte și pe una din scenele românești.

Olimpiada cercetășească

IN BOGATUL ținut Jamboree din Anglia, în mijlocul unei naturi luxuriante, s'au sărbătorit între 30 Iulie și 22 August crt., 21 ani dela înființarea cercetășiei.

„Boy-Scouts"-ii Angliei, au dat primul semnal pentru deșteptarea tineretului, sub conducerea lordului Robert Baden Powell.

Pe lângă rolul educativ pe care-l are cercetășia, — regenerând trupurile tinere și inobilând sufletele, întrucât ea se practică numai în aer liber, — a adus mari și însemnate servicii tuturor statelor care au înțeles să dea acestei instituțiuni adevărata însemnătate, pe care o are. Sunt, încă, recente, în mințile tuturor, sacrificiile făcute de cercetași în decursul războiului, — când au luptat vitejește cot la cot cu soldații pe toate fronturile sau au îndeplinit funcțiuni civile și militare, ajutând prin aceasta statele combatante în operațiunile lor, — iar în timpul marilor greve din occident, cercetașii au fost aceia cari au asigurat circulația și funcționarea fabricilor și uzinelor de primă necesitate.

La Jamboree s'au adunat anul acesta peste 50 mii de cercetași din întreaga lume, — participând și delegațiuni din China, Japonia și Havay — și adunarea a fost onorată de vizitele membrilor familiei regale engleze, precum și a multor miniștri.

Printre puținele țări care n'au trimis delegațiuni de cercetași la această olimpiadă, se numără și România, care a trimis numai o delegațiune de comandanți ai cercetășiei noastre.

Fotografia de mai sus reprezintă pe lordul Robert Baden Powell întemeietorul cercetășiei și șeful suprem al cercetașilor din lumea întreagă, — în mijlocul delegației trimise să reprezinte România.

In rândul întâiu dela dreapta spre stânga sunt: Locot.-colonel Ulise Sâmboteanu, directorul cercetășiei și șeful delegației, lordul Baden Powell, d-l profesor Const. Nedelcu, atașat pe lângă delegația oficială.

In rândul al doilea, dela dreapta spre stânga: Căpitan Ioan Dimăncescu, comandantul cohortei I București; d-l profesor Goia, comandantul cohortei Cluj și d-l Alex. Daia, comandantul cohortei III București, — toți membrii oficiali ai delegației.

Cecul pătat de Sânge

ÎNTREAGA ţinută a lui Roger exprima o mare încordare în momentul când, terminând de scris cele câteva rânduri ale scrisoarei, le uscă cu o sugătoare şi scoase un plic din sertarul biroului, muie, apoi, peniţa în călimară şi se opri.

Se făcuse deodată frig în odaie.

Herrick îşi roti privirea în camera elegant aranjată.

Cărbunii erau încă încinşi în căminul deschis şi perdelele grele de stofă bine trase peste cele trei ferestre înalte. Ridicând din umeri, el începu să scrie adresa pe plic.

Se făcuse, într'adevăr, frig de-abinelea. Desigur că gerul de afară crescuse îngrozitor.

...completă, cu mâna tremurândă, cekul.

Pentru ca acest frig s'ajungă până la dânsul, care era atât de bine apărat din toate părţile, trebuia să fie grozav de rece vremea.

Poate că, astăzi, în special, fiind extrem de obosit, devenise mai sensibil ca altădată la aceste variaţii de temperatură. Era, de-altfel, ceasul trei de dimineaţă, oră când forţele vitale ating starea lor cea mai adâncă. De câteva ceasuri, sta aşezat pe acelaş loc, tot gândind şi chibzuind.

Acum voia să rezolve în mod definitiv chestiunea, care-l ţinuse atâta vreme treaz. După aceea, avea să-şi mai încălziască o băutură tare şi apoi se va duce să se culce în patul moale şi cald.

Dintr'un saltar din stânga, el scoase un carnet de cekuri. Expresia feţei îi deveni mai serioasă şi mai amară, în momentul când se hotărî să completeze şi cotorul. In urmă îndeplini ceeace hotărîse, o faptă ce-i fusese ursită cea din urmă şi până la un punct cea mai nefolositoare din toată viaţa sa:

Plătiţi la ordinul Arnold Humber
5.000 lire.
R. Herrick.

Desfăcu cekul de cotorul său, se rezemă din nou pe fotoliu şi-l examină gânditor. Banii nu jucau la el nici un rol.

Atunci când îi cheltuia, nu simţia nici bucurie, nici părere de rău. Totuş oarecum obosit, îşi puse întrebarea, dacă a lucrat cuminte şi dacă demersul său, făcut în amintirea unei femei, care-i fusese odată aproape, dar moartă acum de multă vreme, era nimerit.

Intr'adevăr, el a trebuit să se convingă în cele din urmă că Arnold Humber, fiul acestei femei era un om, care nu mai putea fi ajutat cu nimic.

Deodată, îl trecu un fior rece şi se uită nerăbdător împrejur. Dacă n'ar fi observat pe servitorul său Barmes, examinând zăvoarele ferestrei, cu câteva ceasuri mai înainte şi trăgând perdelele, ar fi putut jura că una din ferestre nu era închisă în ordine. Şi... desigur Barmes a fost totuş neglijent! Perdelele ferestrei din mijloc se mişcaseră!

Foarte puţin, ca şi cum ar fi fost suflate de o adiere.

Herrick se ridică. Afurisitul de Barmes! Poate că servitorul ăsta devenise acum prea bătrân pentru îndatoririle lui atât de numeroase!

Din nou fâlfâi perdeaua dublă, — dar de astădată nu mai putea fi vorba de o suflare a vântului. Perdeaua era desfăcută în două — da desfăcută, fără îndoială! Incă puţin de tot şi între cele două părţi ale perdelei, apăru ceva care sclipia.

„Cine este?" strigă Herrik, căutând în acelaş timp cu mâna butonul de sonerie de pe biroul său.

Mişcarea i-a fost repede; dar glonţul sbură mai repede. Un ţipăt scurt, o răsuflare adâncă şi căzu prăbuşit, pe biroul său.

Ar fi greu de spus, ce vârstă avea omul, care intrase acum în odaie. Figura sa lucie şi palidă era aceea a unui tip degenerat. El lăsă să-i cadă pistolul în buzunarul hainei, strânse din nou cu grijă perdeaua, se strecură tiptil pe covorul gros în spre uşă, întoarse cheia în broască şi trase cu urechea. La drept vorbind nu avusese nici o teamă că va fi deranjat. Cunoştea destul de bine ce se petrecea în casă, pentru a şti că bătrânul Barmes cu nevasta lui şi ceilalţi servitori locuiau într'un colţ îndepărtat al acestui vast imobil. Şi că şoferul avea odaia lui deasupra garajului din curte.

Totuş, nu se aşteptase să găsiască pe stăpânul casei veghiând, încă, la această oră, în biroul său, cu toate că ştia că Robert Herrick lucra uneori până târziu noaptea. In orice caz se pregătise pentru toate eventualităţile, deoarece găsia de prisos să rişte oricât de puţin.

Stinse toate lămpile, afară de aceea cu abajorul verde, care era aşezată pe masă. Apoi privi pe cel, pe care-l împuşcase. Acesta nu mai dădea nici un semn de viaţă.

Dar... îşi scoase din buzunar un cuţit cu un tăiş subţire şi ascuţit: pentru orice caz!

Işi dădu seamă că transpirase puternic. Sudoarea îi curgea în ochi. Işi şterse faţa şi fruntea.

Ceasornicul de pe cămin bătea liniştit. Un cărbune căzu pe podea; tresări şi din nou îşi şterse iar fruntea. Nu prevăzuse o asemenea surescitare a nervilor săi.

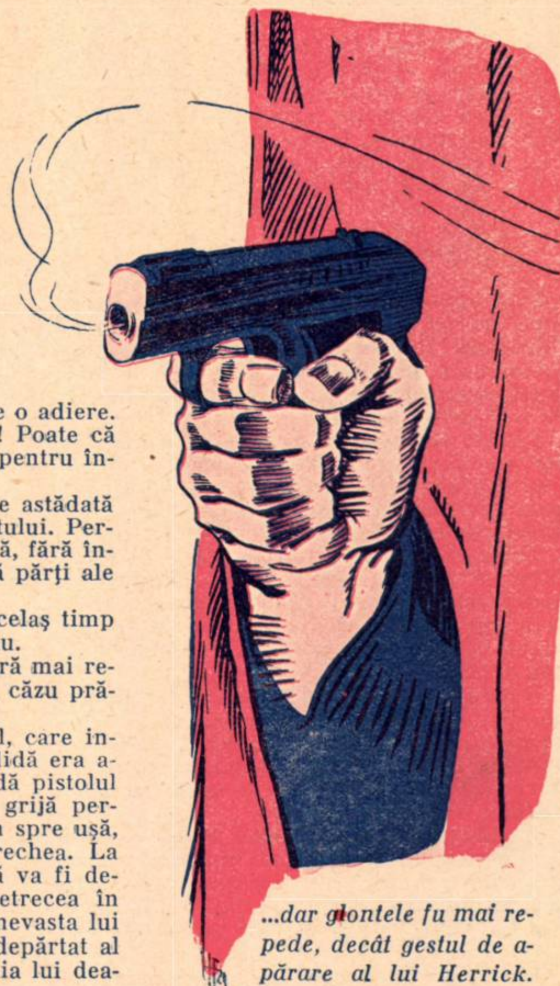
Insfârşit se apropie de birou. Privi câteva momente mai de aproape pe victima sa. Herrik era într'adevăr mort? Cum ar putea oare dobândi o siguranţă în această direcţie?

Se aplecă şi rosti cu un glas răguşit:

„Mister Herrick!" Repetă de trei ori această chemare, făcând pauze lungi între cele trei apeluri.

Ridică mâna mortului, care atingea aproape butonul de sonerie şi o lăsă liberă.

Mâna căzu înapoi pe birou ca o piatră grea.

...dar glontele fu mai repede, decât gestul de apărare al lui Herrick.

Işi lipi apoi capul de spatele lui Herrick şi ascultă, cu răsuflarea întreruptă. Nimic! nici un suflu de viaţă. Işi puse cuţitul la loc în buzunar. Herrick era mort... nu mai putu a-vea nici o îndoială în această privinţă. Şi totuş...

Scrâşnind din dinţi, el ridică capul lui Herrick.

Ah! sânge! Nu prea mult. Şi hârtia sugătoare îl absorbia. Dar cu o rană de felul acesta, omul trebuia să fie neapărat mort.

In această clipă, privirea-i căzu pe scrisoare şi pe plicul ce purta numele său. Capul lui Herrick căzu înapoi cu un sgomot înăbuşit. Nu imediat, ci abia după ce trecu vârtejul de ameţeală ce-l cuprinsese deodată, ucigaşul luă în mână scrisoarea şi citi rândurile scrise desluşit:

...strigă de trei ori pe Herrick şi-i scutură cadavrul...

Arnold Humber,

După o chibzuinţă îndelungată şi serioasă, am hotărît să fac ceeace-ţi refuzasem în convorbirea noastră de astăzi după amiază. Totuş, să nu-ţi închipui, că am fost influenţat de vre-una din absurdele dumitale ameninţări. Ceeace fac, nu o fac nicidecum din vre-o consideraţie pentru dumneata.

Vreau, însă, să mai încerc, încă odată, de dragul şi în amintirea unei alte persoane, să-ţi ajut, în speranţa că dumneata, odată ce vei fi scăpat de datorii, te vei strădui în mod serios să începi o viaţă cinstită şi nouă în toate privinţele. Deaceea îţi alătu-rez un cek de 5.000 de lire. Nu aştept, nici nu doresc o confirmare din partea d-tale.

R. HERRICK

Deşi tonul scrisoarei era cam aspru, putea totuş face o impresie asupra aceluia care îl împuşcase într'un acces de mânie nebună. Lui Arnold Humber însă nu-i trezi decât o singură întrebare: „L-am ucis oare înainte de a fi scris cekul?”

Lăsând să-i cadă scrisoarea din mână, răscoli enervat toate hârtiile împrăştiate pe birou. Afurisit să fie încăodată! — In sfârşit, avea să-şi execute numai primul său plan, luând cheile din buzunarul mortului pentru a prăda conţinutul casei de bani. Şi totuş, cekul ar fi fost nepreţuit, ca dovadă de nevinovăţia lui. Căci nimănui nu i-ar trece prin cap să bănuiască tocmai pe un om, căruia îi făcuse cu un moment mai înainte un dar de 5.000 de lire.

Humber îşi trecu mâna pe fruntea îmbrobonită de sudoare rece şi încercă să-şi strângă gândurile. Desigur cekul trebuia să fie aci undeva! Din ascunzătoarea lui, îl văzuse pe Herrick scoţând carnetul de cekuri şi completând o foaie.

Intrebarea era dacă cekul fusese semnat de Herrick. In această privinţă Humber nu ştia nimic. Atunci nu-l interesa completarea cekului. Nu se gândise nici o clipă la aceasta. Totuş, cekul trebuia să se găsiască aci.

Din nou ridică capul mortului ; de astă dată nu-l mai înspăimânta sângele. Aha! Iată şi cekul! Complectat şi iscălit. Da, iscălit! Doamne, Dumnezeule! Ce aproape se afla de fâşia cea roşie de sânge, fâşie care se tot prelungia, în timp ce el sta cu privirea pironită asupra cekului. Atât de aproape şi totuş ca prin minune a scăpat nepătat.

Cu multă precauţiune el apucă bucăţica de hârtie galbenă şi o puse în siguranţă. Capul căzu din nou pe masă cu un sgomot înăbuşit.

Ţinând acest document important între degetul arătător şi cel mare şi răsuflând obosit, Humber se clătină pe un scaun şi privi înţepenit, ca printr'un văl, cuvintele şi cifrele, care nu însemnau pentru dânsul nimic altceva decât o viaţă nepăsătoare, uşuratecă şi fuga de la o muncă cinstită. Pentru omul, căruia-i luase viaţa, nu încerca nici cel mai uşor sentiment de milă; din potrivă, ura contra acestuia îi crescuse. Căci, dacă Herrick ar fi scris cekul cu 12 ore mai de vreme, atunci desigur el, Humber n'ar fi fost nevoit să săvârşiască o faptă urmărită cu pedeapsă şi care ameninţa să-i ruineze cu desăvârşire nervii bolnavi. Acesta era felul cu care privia Humber întreaga întâmplare: vina era de partea lui Herrick.

Ceasornicul bătu sfertul de oră. Humber sări în sus, tremurând. Ce nerod era să zăboviască aci, chiar şi o secundă mai mult decât era nevoie. Trebuia să chibzuiască, să se gândiască ! Indoi cekul şi-l vârî în buzunar.

Cekul trebuia prezentat şi încasat încă înainte ca Banca să fie avizată de moartea lui Herrick.

Dealtfel, era absolut exclus ca să apară vreo ştire în această privinţă în ziarele de dimineaţă. Presupunând chiar că asasinatul ar fi fost descoperit pe la orele 7, ar fi venit imediat un medic şi un poliţist, probabil şi avocatul lui Herrick.

In cazul când avocatul ar sosi imediat la faţa locului, înştiinţa, desigur, în acelaş moment Banca, probabil prin telefon.

Şi atunci totul ar putea să fie pierdut pentru el. Banca va trebui atunci să amâe achitarea cekului, chiar dacă nu i-ar discuta dreptul la suma în chestiune. Humber regretă mult că nu cunoştea legea în această privinţă.

O amânare a plăţii nu putea fi în nici un caz de dorit.

Totuş, încercarea trebuia făcută. Va sosi la Bancă, câteva minute după deschiderea ghişeului, se va prezenta cu îndrăzneală, va semna numele său în dosul cekului şi-l va strecura apoi cu un aer liniştit şi neştiutor sub grătarul ghişeului, spre a-l înmâna casierului.

Odată cu banii în buzunar, nu mai avea să-i pese nici de întrebările avocatului, nici de cele ale poliţiei. Bietul Mister Herrick fusese cu adevărat darnic şi se purtase extrem de generos faţă de fiul vechei lui cunoştinţe, care ajunsese fără vina lui, într'o mare strâmtoare materială!

Abia ieri după amiază, îi dăduse Herrick, cekul cu cele mai prieteneşti cuvinte de încurajare. (Şi-aduse aminte cu recunoştinţă că acest Herrick, extrem de pedant, îşi avea numele înscris în lista oaspeţilor clubului). Abia ieri... şi astăzi bunul şi darnicul prieten nu se mai găsia printre cei vii!... Da! Cu banii în buzunar el ar fi putut privi deplin liniştit pe toată lumea!

Dar unde se găsia oare? A! Da. Intr'adevăr! Scrisoarea! Trebuia s'o ardă — căci ea era desigur cea mai potrivită mărturie pentru sărăcia lui nevinovată!

Şi tot astfel şi plicul. Aşa. Acum lucrul era consumat şi nu mai avea ce căuta aci.

Se mai gândi un moment să jefuiască totuş casa de fer; dar pentru a ajunge la chei, ar fi trebuit să se atingă din nou de mort, ceeace-l înspăimânta.

Inspectă diferitele lucruri pe birou, ca să fie absolut sigur că nu a lăsat nici o urmă a persoanei lui; frecă cu batista locurile pe care din întâmplare le-ar fi putut atinge cu degetele şi acordă şi uşei aceeaş atenţie şi îngrijire. Mai aruncă încă o privire în odaie, temător şi evitând aspectul cadavrului. Se convinse că cekul se găsia în deplină siguranţă în buzunarul său şi părăsi casa pe aceeaş cale pe care intrase, având grija să închidă în urma lui ferestrele şi să tragă perdelele. Apoi pătrunse în afară, în noaptea aceea de iarnă rece şi întunecoasă.

Avea de făcut un drum lung, căci i se părea prea riscant să ia un taximetru, chiar dacă ar fi găsit la această oră unul în acest cartier îndepărtat şi izolat al Londrei.

După ce străbătu o bună bucată de drum, îi veni în minte gândul că ar fi trebuit să se uite şi în carnetul de cekuri al lui Herrick, pentru a vedea dacă acesta completase şi cotorul de control. De-altfel, spera că Herrick o făcuse. Intr'adevăr, un cotor gol, fără cekul corespunzător, ar fi atras în aceste împrejurări, bănuiala poliţiei. In orice caz însă faptul nu prezenta o importanţă deosebită. Cekul avea să fie achitat cu mult înaintea controlării carnetului de cekuri, aşa încât n'avea nici un motiv de îngrijorare. Inghiţi câteva pastile, care produseră imediat un efect liniştitor asupra nervilor săi.

Intre timp carnetul de cekuri atârna de muchia biroului, ţinut de pieptul mortului, pătat de sângele ce picura şi se prelingea

...iar după ce citi scrisoarea, examină în amănunţime cekul.

încă încet pe pupitrul înclinat al biroului. sugătoarea, fiind, de mult, complet consumată. Desigur, acest carnet sta gata să cadă pe podea, îndată ce s'ar fi ridicat cadavrul, atrăgând astfel atenţia generală asupra lui şi indicând ultima acţiune a mortului. Totul era făcut să aţâţe curiozitatea asupra întrebării: *„Unde şi în ce mână se găseşte cekul?”...*

Ajuns în locuinţa sa, Humber se culcă imediat, căci se simţia aproape leşinat. Nu putu

să doarmă și ceasurile i se păreau că trec chinuitor de încet, până la ivirea zorilor.

Gândurile i se învârtiau mereu în jurul aceluiaș punct: în ce mod să-și transforme suma? In câte hârtii de cinci, zeci și sute de lire. In ce chip ar pare mai puțin suspect? Oare cunosc casierii unei bănci toate numerele bancnotelor ce le-au împărțit? Pot fi schimbate pe continent fără greutate hârtii de sute?... Cu astfel de întrebări și alte asemănătoare își frământa creerul în aceste ceasuri groaznice de neactivitate. Dar cea mai afurisită era ora din urmă când se ridicase și se îmbrăcase. Işi trecu timpul fumând țigări, pentru a se încredința că cekul se afla încă în buzunarul vestei. Dintr'un motiv nedeslușit, nu se mai uitase la acest cek de când îl vârîse în buzunar, în biroul mortului. Nu simția nici o căință, dar lucru ciudat! îl înspăimânta mai mult semnătura mortului decât mortul însuș.

..apoi escaladă fereastra și sări cu atențiune în curtea pustie.

In sfârșit sosise momentul. Luă o doză mai mare de pastile calmante, ceeace-i dădu din nou oarecare putere.

Ora de sosire în fața Băncii fusese atât de ingenios socotită, încât după cum plănuise, alte câteva persoane urmau să treacă la ghișeu, înainte ca să-i vie lui rândul. Văzuse un om pe treptele ce duceau la clădire, care era însă adânc cufundat în citirea unor documente. Pe un altul îl observă apărând tocmai în momentul când pășia prima treaptă pregătindu-se să intre înăuntru; fixă cu neîncredere pe un al treilea care ședea în anticamera din interior, având aerul că așteaptă pe cineva. Dar nici unul din aceștia nu părea să ia în seamă prezența lui Humber.

Humber se adresă funcționarilor dela ghișeul de Cassa cu o „Bună dimineață" rostită prietenește; scoase apoi cekul din buzunar, îl așează cu textul pe hârtia sugătoare și așternu pe dos, cu o mână cam nesigură, semnătura numelui său.

Il întoarse apoi, uscă semnătura și vârî hârtia sub grătarul ghișeului, dar o smulse aproape în aceeaș clipă înapoi.

Palid și tremurând, se îndreptă clătinându-se spre afară. Ajuns în stradă, fu nevoit să-și strângă toate puterile ca să poată merge drept; era însă palid ca un cadavru; căci ceeace vedea înaintea lui era o ruină rece și necruțătoare. Ruină ? Nu ! Naufragiul ! Pieirea !

Cekul trebuia nimicit, fără îndoială, imediat și în mod neobservat. Dar unde putea s'o facă în această stradă însuflețită ? Desnădăjduit, el intră într'o cafenea și pătrunse în fumoirul din fund, de la etaj.

Pe jumătate inconștient de teamă, Humber înaintă spre o masă așezată în colțul cel mai îndepărtat și prăbușit, căzu pe un scaun din fața mesei.

Luând apoi o cutie de chibrituri din buzunarul paltonului, el scoase cu degetele tremurătoare din buzunarul vestei o bucată mototolită de hârtie galbenă. Desigur că aceasta ascundea ceva fascinant, căci în clipa următoare, rămase înțepenit, văzând deasupra semnăturei lui Herrick, o urmă neobicinuit de clară a unui deget, urma sângeroasă a propriului său deget.

Aproape plângând, Humber aprinse în sfârșit un chibrit și ținu cekul deasupra acestei flăcări slabe, roș-gălbuie. In aceeaș clipă, o mână puternică se abătu peste umărul său drept, punând cekul în siguranță, în timp ce o altă mână se lăsă grea pe umărul lui stâng...

...iar altă mână se lăsă cu greutate pe umărul său. Era arestat...

REALITATEA
ilustrată

DOI PRIETENI

ANUL III. — No. 37. — 7 SEPTEMBRIE 1929. 28 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

„Miss Universe" și „Miss România" la Castelul Peleș

D-rele Lisl Goldarbeiter (dreapta) și Magda Demetrescu (stânga) fotografiate la palatul regal din Sinaia

PREȚUL 8 LEI

Când dispare idealul...

CÂND ANETA se măritase cu Lucien Miroitier, avea unele iluzii în privința averei prezente și viitoare a soțului ei. După ce trecuse numai o lună, nu-i mai rămăsese nici una. Singura avuție pe care Lucien o stăpânia pe pământ, era un optimism de neînvins, care se exprima prin fraza :

— „O s'o scoatem la capăt".

Și se pare că **această frază** ascundea într'însa o vrajă tainică, căci perechea o scotea totdeauna la capăt. Dar cu câte și câte osteneli și supărări !

In realitate, nu trecea nici o săptămână, în care Lucien să nu se întoarcă acasă cu o mutră fiartă și nevinovată ca aceea a unui cățeluș, care a spart ceva. Aneta, palidă, aștepta știrea nenorocită.

— „Fetița mea, încă o desamăgire, dar să nu te necăjești, o s'o scoatem noi la capăt. Inchipuie-ți că directorul... m'a dat afară!"

— „O Lucien! Iarăș. Ce ne facem acum?"

— „Tot acelaș lucru ce-am făcut și luna trecută. Nu-i așa că n'ai murit ? Și nici eu. O să ne ajutăm. Locuința asta e prea scumpă. Trebue să căutăm o alta. Cine este bucuroasă că ne stabilim în alt cartier și în altă locuință ? Aneta mea ! Cine e încântată că scapă odată de rabla asta de ceasornic ? Aneta mea. Și cine mă iubește cu toate acestea ?"

— „Tot Aneta ta", continuă ea, lăsându-se în brațele adorabilului nebun.

Ea făcu o tiflă ceasornicului învechit, împachetă și se mută din cartierul Muette în Montmartre, apoi din Montmartre în Vaugirard și așa mai departe. In acelaș timp, Lucien, întocmai ca un fluture, sbura de la meseria de electrician la branșa alimentară, dela aceasta la ziaristică, dela ziaristică la secretariat, de la secretariat la negustorie și așa mai departe.

Intre acestea existau firește și intervale în care era lipsit de ocupație, epoci chinuitoare pentru Aneta, dar care oferiau lui Lucien prilejul de a sărbători orgii în perspectivă.

Este ușor de înțeles că Lucien nu putea copleși cu daruri pe Aneta lui, aceasta abia ajungând să ție casa cu multă trudă. El înlocui această lipsă prin puterea lui de închipuire.

— „Aneta mea, astăzi este ziua ta onomastică. Uite, ține deocamdată un buchețel de viorele de un leu. Are numai trei viorele, căci astăzi, din nenorocire, viorelele se vând ca altă dată, ouăle. Dar în afară de acest buchețel, dragă Aneta, îți mai dăruiesc un briliant pe care l-am văzut ieri în Rue de la Paix. Bijutierul mi-l păstrează până il plătesc, dar poți să-l socotești de acum ca al tău. Cine e fericit că are un buchet de viorele și un diamant mare ?"

— „Aneta ta !"

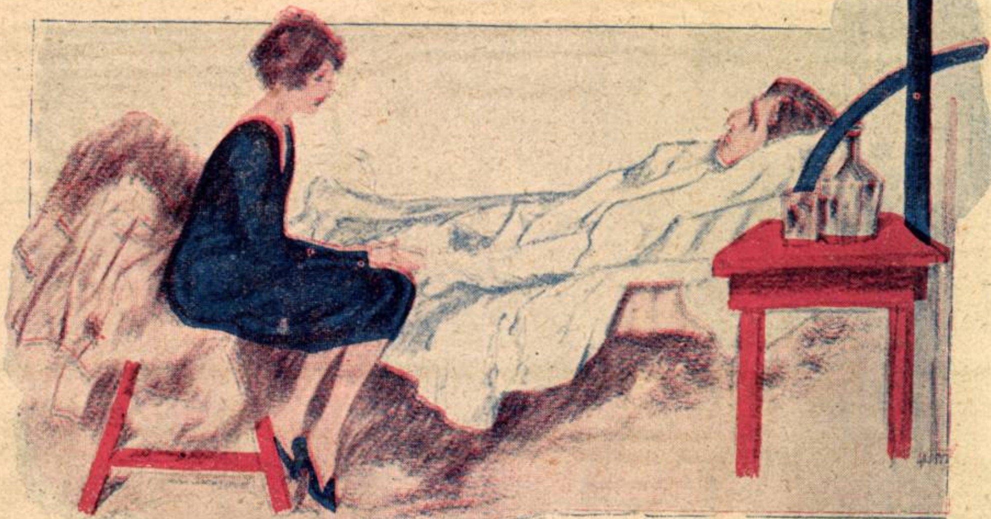
Altă dată îi spuse:

— „Draga mea, cât p'aci să uit de onomastica ta. Noroc că m'am uitat în calendar. Uite, niște bomboane de gumă. Dar am hotărît să-ți dăruiesc un palton de blană. Până ți-l furnizează, dă-ți la reparat paltonul vechi, e mai prudent. Nu-i așa că te simți fericită. Acum ești aproape acoperită în blănuri !"

Pornind dela acest principiu, el îi dăruia mereu brățări cu rubine, pe care ea nu le vedea niciodată, coliere de perle, ce rămâneau la bijutier și un automobil, care n'a ieșit niciodată din fabrică și un vechiu castel... pe o carte poștală. Aiurită, bătută de soartă, când înfrântă, când plină de speranță, apoi din nou mâniată, neavând nici odată un gologan în buzunar, nevoită să-și schimbe culcușul în fiecare lună, ne mai știind ce însemnează liniștea, siguranța și viața regulată, sguduită de valurile agitate ale vieții și veșnic îngrijorată, Aneta simția cum oboseala îi înăbușia, încetul cu încetul, răbdarea și dragostea. Incepu să sufere tot mai cumplit de lipsa unui adăpost și a unei pozițiuni sigure, de faptul că n'avea rochii și bijuterii, când deodată un accident veni să curme viața lui Lucien.

Intr'o zi, întorcându-se grăbit acasă, având în mână un mic ou de Paște, din zahăr, pe care voia să-l dăruiască „Anetei lui" cu ocazia aniversării a cinci ani de la nunta lor, fu răsturnat de un autobuz. Adus la spital, mai avea încă puterea să vorbiască.

— „Oul s'a spart, dar am de gând să-ți fac cadou și un yacht. In orice caz, cine va putea duce o viață liniștită și să se mărite

— *„Oul s'a spart, Anette, dar gândurile mele sunt tot la tine și ca să vezi că nu te uit, înnainte de moarte îți voiu cumpăra un yacht, cu care vei pluti pe apele albastre ale Mediteranei".*

cu un bărbat bogat și așezat, în loc de a trăi cu un nătâng ca mine ? Desigur, Aneta mea !"

Acestea fură ultimele lui cuvinte și poate că din cauza lor, Aneta după doi ani, plictisită de văduvie și sâcâită de starea ei sărăcăcioasă, ca funcționară de birou, se mărită cu șeful ei Domnul Ecolard. Ecolard era un om așezat, serios și echilibrat. El conduse pe Aneta, în călătoria de nunta, pe la mai multe țesătorii din nord și la înapoiere îi ținu următoarea cuvântare:

— „Iubita mea Aneta, îți fac cunoscut că intenționez să clădesc pentru noi un mic palat. In chipul acesta vom avea un cămin sigur și permanent. In fiecare vară, în timpul vacanței, ne vom duce la Compiègne la unchiul meu Edgard.

In fiecare iarnă vom petrece 2 zile la Beaulieu. In fiecare an îți voi dărui de ziua ta o perlă frumoasă. Oridecâteori îmi vor permite veniturile, voi cumpăra o nouă mașină de o marcă din ce în ce mai bună. Astfel, îți vei duce viața în lux și belșug și n'ai să te temi de nimic, Ane! Și acum îmbrățișează-mă".

Il îmbrățișă. Dar, rămasă singură, se îngrozi văzând, deodată, în chip deslușit, viața ce-i stă în față, întinsă ca șoselele drepte, monotone și fără umbră din La Beauce. Se înfioră la gândul că va locui veșnic în aceleași case și va vedea mereu acelaș colț din cer. Se înfioră, știind că va stăpâni de acum toate cele ce-și dorise cu atâta pasiune, pe când era soția lui Lucien. Se înfioră văzând, cu o singură privire în trecut că timp de cinci ani, acest băiat o îmbogățise cu tot farmecul neprevăzutului, cu toate bucuriile nebunatice, cu atâta voioșie, lipsă de griji, nebunii și tinerețe. Când domnul Ecolard se întoarse seara, acasă, dela fabrică, își găsi soția stând într'un fotoliu și ținându-și în mâini obrazul plin de lacrămi.

— „Dar ce însemnează asta ?" o întrebă el cu o figură nemulțumită. „Ești bolnavă? Nu. Iți lipsește ceva ? Nu. A fost cineva nepoliticos cu tine ? Nu. Ți-am făcut eu ceva? Nu. Atunci cine este nesocotită ?"

Ea își îndreptă asupră-i privirea tristă și răspunse — dar, putea, oare, el, să înțeleagă aceste cuvinte: — „Aneta lui?"

Când am fost în America...

ODATĂ PE AN, omul trebue să plece din cuptorul încins de soare, care se numește București, și pentru că dacă ai încerca să pleci într'o stațiune balneo-climaterică din țară, te-ai înapoia fără o bună parte din piele, te duci la prefectura poliției, înarmat cu actele necesare și cu o petiție timbrată în regulă, și într'o zi, o săptămână sau o lună, obții un pașaport. Vizele sunt la rândul lor o chestiune foarte delicată, căci reprezentanții statelor străine în România, — recte secretarii de legații sau consulate, — îndeplinesc și oficiul de agenți ai siguranțelor respective. Completezi anumite chestionare și după ce ai plătit taxele de rigoare, obții niște ștampile foarte variate ca limbă și format.

Eu personal, am călătorit foarte mult. E de ajuns să arăt c'am mâncat bucătărie spaniolă la Focșani, am băut schwartz la **Romanisches Café** din Berlin, am asistat la cursele dela Longchamps, am mâncat macaroane la Venezzia și roșii în strălucitoarea Spanie.

Dar, să nu credeți că am fost un moștenitor bogat sau cine știe ce om de afaceri, — având în vedere că asemenea călătorii necesită mari cheltueli; — mi-a ajutat, însă D-zeu, să fiu, numit de guvernele trecute, în diferite delegații, ale căror rost și misiune în străinătate, nu le-am înțeles nici până azi.

Aveam însă și un unchiu, care începuse în ultimul timp să practice spiritismul. Ca orice spiritist, era foarte avar și primul care suferia de pe urma acestei metehne, — numită „economie" — eram eu. In tinerețea lui, — până după războiu, — fusese ofițer de administrație, și se mândria cu titlul de „mare organizator", pe care i-l conferise unul din șefii săi.

Intr'o zi primesc o scrisoare dela el, prin care mă roagă să viu de urgență, având să-mi comunice câteva lucruri importante. In calitate de unic moștenitor, m'am grăbit să-l vizitez, și unchiul m'a primit cu o mutră atât de gravă, de mi s'a părut la început că i s'ar fi cerut cel puțin concursul la o formațiune guvernamentală de concentrare.

— „Nepoate dragă, regret foarte mult dar o să trebue să părăsesc pământul în foarte scurtă vreme".

— „Vai de mine unchiule, dar cum, la vârsta asta ai început să te gândești la moarte?"

— „Știu că sunt încă tânăr, dar am o mare misiune de îndeplinit pe lumea cea-

M'am echipat cu un costum complet american...

laltă".

A înebunit, oare, unchiul? Ce o fi cu el?

— „Anume ce misiune?"

— „Uite ce e băete dragă: alaltă-seară mi-a apărut însuș Sf. Spirit al lui Dumnezeu și mi-a cerut în mod imperios să viu în Rai, ca să organizez administrația divină care după declarația Nemuritorului ar fi într'un hal fără de hal, de când Sfinții și Arhanghelii au învățat pocker-ul și bridge, dela un cartofor scăpat prin contrabandă în Câmpiile Elisée, natural din vina Sfântului Petru. Acum, tu știi că mă hotărîsem să nu mai lucrez nimic, ci să trăesc din puținul pe care-l am. Dar când însuș Creatorul îmi cere acest serviciu, natural că nu pot să-l refuz. Așa că te-am chemat ca să-ți spun adio".

Il privii stupefiat și plecai cu gândul că unchiu-meu și-a pierdut câteva doage din cele prescrise de natură. Insă, el n'a vorbit prostii, căci a doua zi a fost găsit otrăvit în patul său, dar cu un surâs dumnezeesc pe buze.

Cum era și natural, în primăvară am intrat în posesiunea moștenirii și iată-mă în măsură să vizitez Noul Continent, pe socoteală proprie, să mă plimb prin Statele-Unite, pe care nu avusesem încă ocaziunea să le cunosc.

Ca să nu devin ridicol acolo, m'am echipat cu un costum american din stofă în careuri, o șapcă mare de voiaj din aceeaș stofă, pantaloni bufanți largi, o pipă americană, mi-am scos pașaportul și vizele necesare, și iată-mă pornit prin Bremen pe un mare transatlantic. Eram sigur că în deghizarea mea, voi fi perfect asemănător indigenilor. Dar din păcate, speranțele mi-au fost distruse chiar de pe vapor, căci în loc să fiu intitulat de personalul de serviciu „Mister", îmi spuneau pur și simplu „Domnule".

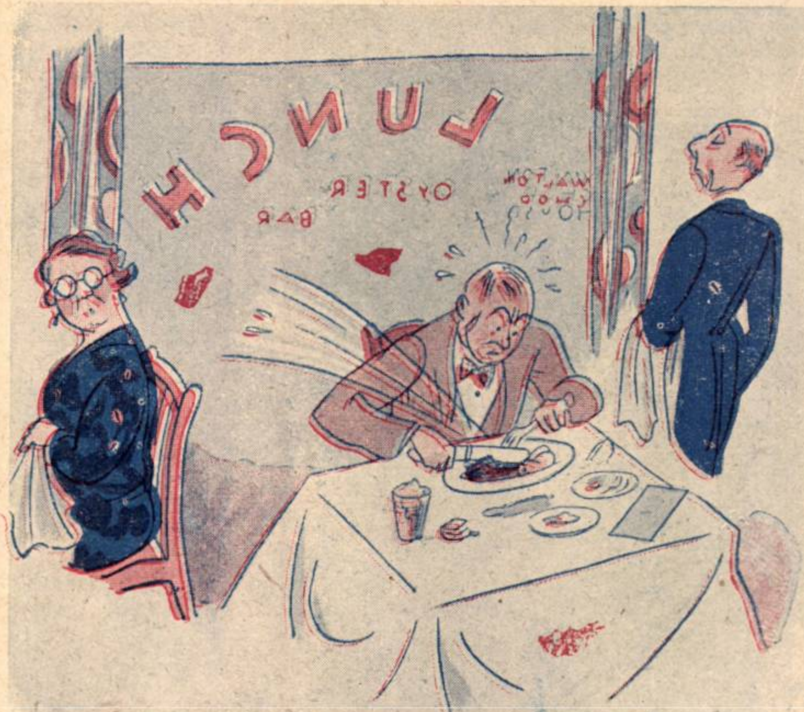
Noi românii credem că sgârie-norii americani se ridică până la cer. Cu toate acestea, am constatat „de visu", că între clădirile cele mai înalte și nori, mai există puțină distanță, în orice anotimp.

Chiar în drumul dela debarcader până la hotel, am observat că eram mult mai american la înfățișare, decât înșiși newyorkezii și din cauza aceasta eram foarte admirat de trecători. Ba mai bine zis, băteam prea tare la ochi, așa că lumea se uita la mine, ca la o curiozitate de muzeu. Bazat pe acestea, m'am hotărît să înmormântez accesoriile americane în fundul cuferelor și să îmbrac iar costumele bucureștene, în care cel puțin nu mă făceam de râs.

Greutățile începură însă, chiar din hotel. La orice hotel mare din București, ca și la Paris sau în alte capitale, e de ajuns să-ți plasezi ghetele sau pantofii în fața ușii, — atunci când te culci, ca să-i găsești a doua

... și picollo-ul mă întreabă cu un ton foarte prietenos, dacă în cabina mai este loc pentru pantofi.

.... cuțitele americane sunt neascuțite și astfel, ori trimiți breafsteak-ul pe pantalonii vecinului, sau sosul...

zi lustruiți atât de bine, încât te servești de ei în loc de oglindă. Am încercat la hotelul din New-York acelaș lucru, dar rezultatul a fost, că după cinci minute a intrat un picolo cu scumpa mea încălțăminte în cameră, întrebându-mă foarte prietenește, dacă înăuntru nu mai este loc pentru ea.

Astfel m'am obicinuit cu ideea, — contrar prevederilor mele, — că în America ghetele se văcsuiesc pe stradă, la colțuri, sau în anumite magazine, care, mai curând au aspectul unor depozite de manufactură

Să-l ferească Dumnezeu pe străinul care s'ar descoperi pe stradă, în fața unui domn! Se face de râs, căci toți trecătorii se uită la el, ca la o curiozitate de muzeu.

și galanterie.

Nu știam, că posesiunea unei pălării, ar constitui un inconvenient atât de mare, căci principiile europene de acoperire și

Sergentul, mă întrebă, dacă nu știu cumva englezește.

decoperire a capului, sunt, acolo, complet schimbate. Vai de acela care și-ar scoate pălăria pe stradă, în fața unui domn! Te faci de râs, p'onoarea mea! Aceeaș soartă, o are și acel care-și păstrează pălăria pe cap, într'un ascensor în care a luat loc și o doamnă.

Limba obișnuită în această țară, se aseamănă oarecum cu engleza, dar nu în gradul în care îmi închipuisem eu. Credeam că după șase ani de învățătură englezească, după lectura lui „Macbeth", în original, după certificatul de bacalaureat: „engleza — foarte bine", voi ști atât de multă engleză, încât să pot întreba orice sergent de stradă, unde se găsește **„T mes Square"**. Dar primul pe care l'am întrebat, m'a privit atât de uimit, încât s'a simțit obligat să mă întrebe într'o păsărească, limbă care semăna puțin cu engleza mea, dacă nu vorbesc întâmplător limba Albionului.

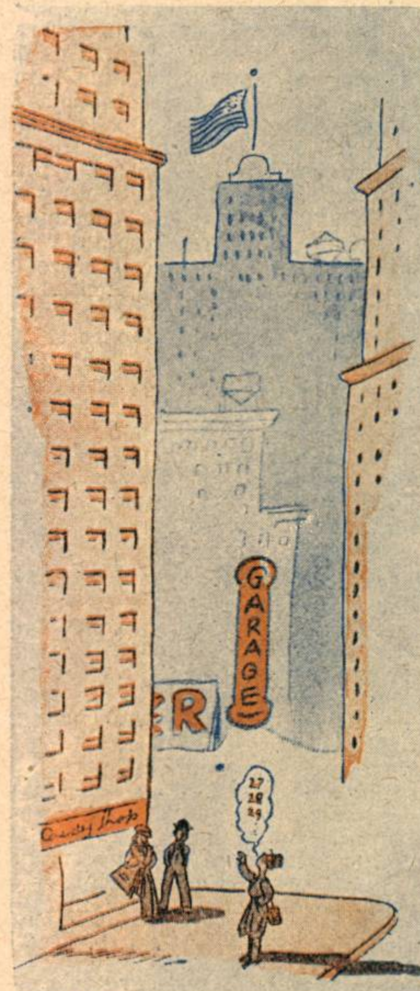

Curioase sunt, „cafeteriile" americane. Nu poți să stai mai mult ca 3 minute și dacă ai întors cumva capul, ți-a și sburat ceașca din față.

La prima plimbare prin oraș, mi-am făcut un sport din căutarea celei mai înalte case, oprindu-mă pe loc, în fața fiecăreea și numărându-i etajele.

Când am ajuns în fața lui **„Woolworth Building"** și după ce am numărat de trei ori fals, i-am ghicit în fine cele 35 etaje și m'am dus să beau o cafea.

Prin frecventarea bar-urilor americane

...Și mi-am făcut o distracție, numărând etajele sgârie-norilor...

din București, avem obișnuința comenzii și plăților, fie în bani lichizi sau în cekuri. Dar am observat imediat, că în contradicție cu „Terasa" sau „Capșa", timpul pentru consumarea unei cești de cafea, se reduce la un total de maximum 3 minute. Ferească Dumnezeu să întorci puțin capul, că ți-a și sburat ceașca dinaintea ochilor.

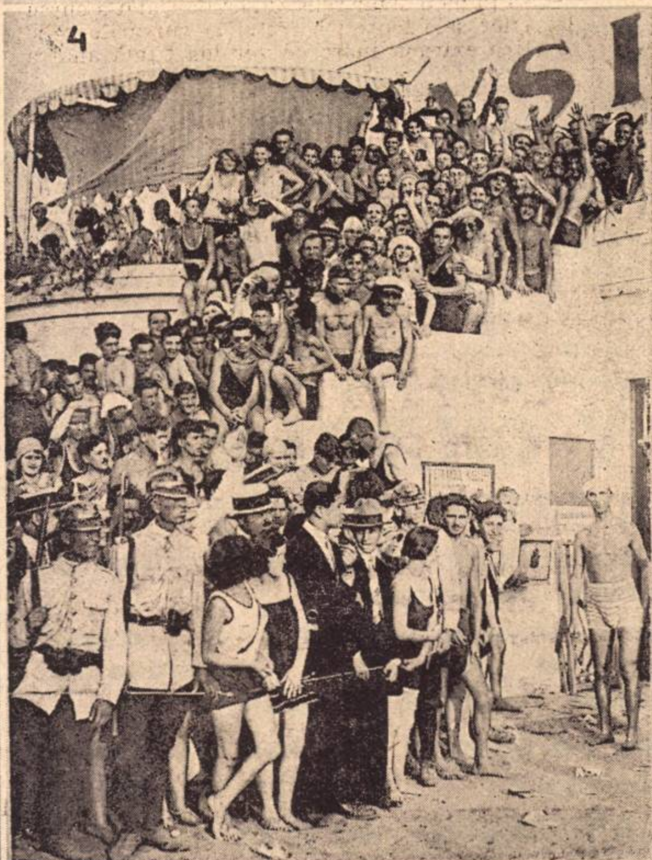
(Urmare în pag. VI-a)

STRAND

· CONCURSUL · DE · FRUMUSEȚE ·

1) Sosirea celor două frumuseți mondiale la Strand.
2) Miss Universe" și „Miss România" patronând concursul de frumusețe.
3) Mulțimea în fața estradei pe care a avut loc concursul
4) Un grup de sportivi, ovaționează pe cele două frumuseți și revista noastră.
5) Dra. Marietta Gheorghiu, premiată a doua la concursul de frumusețe.

Mistinguett-Mismarguette

MISTINGUETT, veterana stea a teatrelor de revişte din Paris, faimoasă prin minunatele ei picioare, — evaluate la **„un milion de dolari"**, a părăsit temporar Parisul, în nădejdea cuceririi unei noui glorii în Anglia.

Acum câţiva ani, steaua favorită a părăsit Franţa pentru o vreme, ducându-se în America, unde credea că va uimi şi cuceri publicul în aceeaş măsură ca'n Europa.

Inainte de sosirea ei în noul continent, impresarii iscusiţi au isbutit să facă să se vorbiască pretutindeni despre graţia, talentul, temperamentul şi mai ales... picioarele Mistinguettei.

Spre marea surpriză a artistei, Parisul continuă, după plecarea ei, să-şi ducă viaţa veselă, fără să simtă lipsa Mistinguettei.

Dar spre şi mai marea desamăgire a acesteea, America — absolut în nici-un oraş — nu aplaudă în deajuns faimoasele ei însuşiri. Experţii americani, după ce au văzut „faimoasele picioare", s'au mulţumit să zâmbiască.

Au văzut, — declarau dânşii, — picioare mult mai frumoase la nenumăratele „girls" din fastuoasele **reviste americane**.

Revenită la Paris, Mistinguette deveni din nou favorita sărbătorită. Gurile rele spuneau însă, că aceasta s'a întâmplat prin forţa lucrurilor, căci Mistinguette şi prietenii ei intimi, deţineau majoritatea acţiunilor celebrului „Moulin Rouge".

Cu mulţi ani înainte, când Mistinguette avea de partener pe minunatul Maurice Chevalier, ea părăsi teatrul „Casino de Paris" dintr'un simplu capriciu.

Directorul teatrului, Leon Wolterra, fu nevoit atunci să-i ceară, de mai multe ori, scuze şi s'o implore să nu-i părăsiască scena. De atunci, — se spune, — Volterra aştepta momentul satisfacţiei.

Şi iată că, de îndată ce Mistinguette părăsi Parisul pentru Anglia, — acum vreo 5—6 săptămâni — Volterra lansă o actriţă, care până atunci era doar o simplă coristă şi fată de balet. Volterra o urmăria de multă vreme, pentru că atât în înfăţişarea ei fizică cât şi în frumoasele ei picioare, văzu o extraordinară asemănare cu Mistinguette.

Cum a părăsit Mistinguette Parisul, Volterra a şi trecut la acţiune. A placardat întreg Parisul cu chipul nouei sale protagoniste, botezată ad-hoc, **Mismarguett**, înfăţişând-o printr'o bogată reclamă drept o nouă şi tânără Mistinguette.

Mismarguett a apărut într'un rol principal, deţinut altădată de Mistinguette. Succesul n'a lipsit şi continuă şi acum.

Directorul Volterra s'a răsbunat.

(Continuare din pag. IV-a)

Tempo american!

Circulaţia automobilelor este în străzile mărginaşe identică cu Kisseleful nostru, într'o după amiază de vară.

In centru însă, pietonii pot circula mai repede decât automobilele, atât de mare este traficul. Şi dacă întâmplător, vrei să treci strada ca la Bucureşti, pe unde o da Dumnezeu, te pomeneşti cu o amendă care variază după locul în care s'a comis contravenţia. Traversarea străzilor se face numai la anumite colţuri şi autoritatea nu garantează, dacă, fără să vrei, îţi bagi oscioarele la măcinat, în moara roţilor de automobil.

In oricare restaurant ai intra, tu, europeanul necunoscător al obiceiurilor, te vei face cu siguranţă de râs într'un mod oarecare. Fie că ai să mângâi puiul cu mâna — strict interzis în America, chiar dacă ar rămâne toată carnea pe oase—fie că ai să ceri un şpriţ, sau că neştiind că în Statele Unite, cuţitele restaurantelor nu sunt ascuţite, vei încerca să tai în farfurie o friptură cu sos. In cazul acesta, fie că friptura sboară pe pantalonii domnului de la masa de alături, fie că sosul porneşte într'un arc din farfurie şi se opreşte sub forma unei pete geografice cam dubioase, pe rochia de mătase a doamnei din dreapta.

Cu toate că fiecare al patrulea cap de familie din Statele-Unite posedă automobil, circulaţia tramvaelor şi a metrourilor este foarte vastă. Tramvaiul îl conduce un singur om, care totodată sună, discută cu pasagerii şi încasează taxele. Iar dacă întâmplător uiţi să-i plăteşti taxa de câţiva cenţi, nu te apostrofează şi nu se uită urât, ca oamenii S. T. B-ului nostru, ci se gândeşte numai:

— „Uite un domn cu pălărie de 12 dolari, care vrea să călătoriască gratis".

Cu toate acestea, te lasă să te cobori foarte liniştit.

Dacă ai dat prea puţin bacşiş unui hamal din gară sau de la metro, omul n'are să te înjure, ci în cazul cel mai grav îţi va înapoia râzând banii, şi nu vei auzi înjurăturile cu care eşti obicinuit în Gara de Nord.

Alţi oameni, alte obiceiuri.

L. MIR.

Din toată lumea

DISTRACŢIE DE MAMĂ...

...prinsă de un obiectiv indiscret, într'o poiană la Buşteni, în ozonul curat al munţilor

200.000 lei săptămânal: salariu de mizerie?

SENORITA MARGARETA DUVINAGE este numele uneia dintre cele mai frumoase şi mai bogate fete din Chile. Tatăl ei, senor Duvinage, prin imensa bogăţie de care dispune, este supranumit „regele nitratului din Chile". Iubindu-şi fata cu ardoare, i-a înlesnit totdeauna un trai extrem de luxos.

Senorita Margareta Duvinage s'a plictisit însă, de atâta bine. Mereu, în căutare de noui senzaţii, senorita anunţă, într'o bună zi, pe „regele nitratului" că a semnat un contract ca să apară în filme făcute în Chile.

Senor Duvinage fu cuprins de o furie nestăpanită şi anunţă pe fiica sa, că dacă dânsa va face într'adevăr un asemenea lucru, incompatibil cu vechea sa nobleţă latină, dânsul îi va tăia orice ajutor bănesc, desmoştenind-o.

Salariul de mizerie al tinerei Senorite era frumuşica sumă de 200 mii de lei săptămânal!

La început Senorita Duvinage se simţia destul de bine cu nouile ei ocupaţiuni independente, părându-se chiar că va face o rapidă ascensiune şi va deveni o stea glorioasă o ecranului. Răsfăţata fată a „regelui nitratului" chilian, n'a putut, însă, să se împace multă vreme cu directorii companiei de filme, cari, pentru o bună reuşită a scenelor, îi dădeau mereu îndrumări şi îi făceau tot felul de observaţiuni. Pe lângă acestea, s'a pomenit într'o bună zi că nu mai poate să trăiască, aşa precum era obişnuită, numai cu salariul de 200 de mii de lei săptămânal. Işi făcu, deci, bagajele, călcă peste mândrie şi ceru tatălui ei s'o ierte şi s'o reprimiască în sânul familiei.

Papa Duvinage nu întârzie să-şi desfacă braţele şi să reprimiască oiţa rătăcită, asigură d-o de toate bunurile, de care se bucura şi înnainte.

Moştenirea unui câine

HOTĂRIT, vremurile de acum pot cu drept cuvânt fi numite „epoca de aur pentru câini".

Ajunge să cităm numai că vapoarele transatlantice au cabine speciale şi colaci

de salvare anume petnru pasagerii câini. La Londra, Paris, Holywood, etc., se găsesc hoteluri şi cabinete de înfrumuseţare petnru aceste alintate animale.

Dar iată acum şi un câine care este declarat moştenitor al unei bogate americane.

Numele fericitului moştenitor este **Dick**, un câine setter alb-negru din Los Angeles, California, a cărui stăpână, Miss Minnie **Hoover**, a decedat de curând. In actul de moştenire care a fost întocmit înainte de moarte, în faţa notarului, Miss Hoover lasă patrupedului său favorit, întreaga avere care se ridică la vreo 5000 dolari. O vecină, anume d-na **E. Foster**, este numită tutoarea animalului, dându-i-se în primire o întreagă serie de sfaturi pentru îngrijirea lui **Dick**.

După moartea câinelui, averea va reveni d-nei Foster.

Publicăm mai sus fotografia fericitului moştenitor.

Un plug monstru

GENIUL inventiv care a făcut atât de mult pentru a uşura lucrul casnic şi care a adus la un grad atât de înalt perfecţiunea automobilului, a radio-ului şi a aeroplanului, n'a neglijat nici munca agricolă. Echipaţi cu maşini moderne, agricultorii pot cultiva azi pământurile, în chip uimitor de repede.

Pentru ca să se planteze o întindere de 150 pogoane, era nevoie înainte, ca doi oameni să muncească mai multe săptămâni. Astăzi însă, fermierii americani din Vest, obişnuiţi să lucreze mari întinderi de pământ, au introdus un plug mecanic monstru, care le dă posibilitatea ca numai doi oameni să are în timpul unei singure zile, o întindere de 150—200 pogoane.

Curiozităţi ştiinţifice

COCOŞUL CLOŞCĂ

De când cu metodele de întinerire ale învăţaţilor Steinach şi Voronof, au ajuns la modă aşa numitele „glande cu secreţiune internă" Se ştie că ultimele cercetări ştiinţifice au arătat că rolul acestor glande speciale este hotărîtor în desvoltarea fizică şi sufletească a omului şi a altor vieţuitoare. Astfel de buna lor funcţionare depinde întreaga stare a organismului şi felul special de a reacţiona al omului sau animalului. In afară de cunoscutele glande, a căror secreţiune este în directă legătură cu viaţa sexuală, un fiziolog italian, Carlo Ceni, a descoperit, de curând, un alt grup de asemenea glande cu secreţiune internă şi pe care le-a numit antisexuale.

Funcţionarea acestor din urmă, este în directă legătură cu desvoltarea instinctului matern de îngrijire şi recentele încercări la unele animale au arătat că acest instinct nu aparţine exclusiv indivizilor femeli, după cum se credea multă vreme, ci apare în unele cazuri şi la masculi.

Aşa de ex. dacă supunem cocoşii în timpul primăverii şi al verii la o alimentaţie cuprinzând o mare cantitate de secreţiune extrasă din aceste glande speciale, s'au obţinut rezultate foarte curioase. După vreo trei săptămâni de asemenea regim alimentar, cocoşul devine mai puţin vioi şi mai puţin agresiv, cântă rar cu o voce răguşită şi începe să.... „clociască". Apar, astfel, la cocoş toate sentimentele specifice materne. Faţă de puişorii nou născuţi, cocoşul se poartă ca o adevărată „mamă": îi acoperă cu aripele lui, îi adăposteşte, îi apără, îi chiamă laolaltă şi-i învaţă să ciugulească.

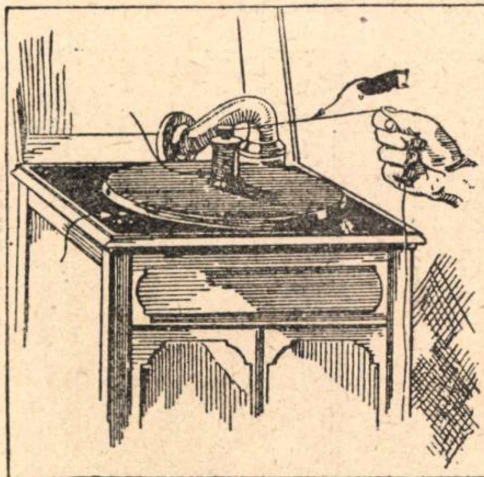
Fenomenul este cu atât mai ciudat, cu cât aceste rezultate nu sunt obţinute printr'o castrare sexuală ci numai printr'un anumit regim alimentar. Nu e exclus ca această metodă, dac'ar putea fi aplicată cu succes şi la oameni să deschidă o interesantă perspectivă relativă la posibilitatea de îmblânzire şi moralizare a unor anumite porniri brutale.

CUM SE POT BOBINA FIRELE CU AJUTORUL GRAMOFONULUI

Puţini sunt aceia, desigur, cari bănuesc că gramofonul poate servi, între altele şi la bobinarea sârmelor subţiri, cum sunt de ex. cele depănate pe bobinele electrice, sau cele dela radio, sau chiar la înfăşurarea aţei pe un mosor.

E suficient pentru aceasta să introducem mosorul gol deasupra unei plăci uzate de gramofon lipindu-l la baza acesteea şi fixându-l exact în centrul plăcii.

Apoi, dăm drumul mecanismului de învârtire, având grije să ţinem întins firul sau sârma de bobinat.

Iuţeala de învârtire o potrivim după grosimea firului. Bineînţeles se cere oarecare exerciţiu şi băgare de seamă pentru a se evita ruperea firului sau tăierea lui în mână. Infăşurarea obţinută prin acest procedeu este foarte uniformă şi se execută destul de repede.

UN NOU APARAT ELECTRIC PENTRU CĂLCAT

Ilustraţia de mai jos, reprezintă un aparat electric rotativ pentru călcat. El se compune dintr'un cilindru orizontal, care se roteşte regulat cu aceeaş iuţeală şi pe care se aplică rufele plane ce trebuesc călcate.

Rezultatele obţinute cu acest aparat, s'au dovedit superioare celor obţinute cu obişnuitul fer de călcat cu mâna.

In afară de faptul că mâna stă nemişcată, ceeace înlătură orice oboseală din partea gospodinei, acest nou procedeu calcă în mod mai regulat, mai uniform şi dă rufei un luciu mai frumos. Pe de altă parte, aparatul necesită foarte puţin loc şi permite să lucrezi, stând aşezat.

PĂRERI NOUI ASUPRA SOMNULUI

După părerile unor psihologi moderni, omul poate fi comparat în somn cu o plantă. In somnul adânc încetează orice fel de viaţă sufletească. Cel ce doarme cu adevărat, este absolut nemişcat şi complet lipsit de propria conştiinţă. In aceste momente el nu are nici un fel de senzaţii sau sentimente şi se comportă întocmai ca o plantă. Totuş trebue să remarcăm că această stare de somn adânc nu durează mai mult decât câteva minute şi este totdeauna întreruptă de o mişcare oarecare.

Incercările făcute asupra condiţiilor normale ale somnului la oameni, au condus la concluzia că imobilitatea absolută în timpul somnului nu durează în mijlociu mai mult de 13,5 minute.

„Două săptămâni de călătorie preţuesc mai mult decât doi ani de învăţătură".

O excursie interesantă în Spania

Pe la sfârşitul lunei Septembrie va avea loc o excursie foarte avantagioasă pentru intelectuali la *Expoziţia Mondială din Barcelona*, prin Venezia, Milano, Geneva, Marsilia şi Riviera franceza. Trecerea Mediteranei în 24 ore cu Vaporul Sud-America-Express. Expoziţia din Barcelona a fost construită cu o desfăşurare gigantică de fonduri (cca 150 milioane de pesetas) şi este cea mai importantă, cea mai frumoasă dela războî până azi.

Inscrierile până la 10 Septembrie 1929.

Numărul participanţilor este limitat la 33. Informaţiuni şi programe detailate la Signor A. B. Borgos, pe adr. D-l Ing. Erdés, Bucureşti, Calea Victoriei 168.

Intre medicină şi superstiţii

UNA dintre trăsăturile oamenilor primitivi, care dăinueşte încă şi nu poate să fie înlăturată, este desigur superstiţia.

Nici un adevăr astrologic n'a putut până astăzi să convingă pe mulţi că în ceeace priveşte stelele nu este nimic supranatural.

Nici un argument nu poate să convingă milioanele de oameni, că cifra superstiţioasă *13*, nu este un număr fără noroc; că nu e nimic rău când porneşti cu piciorul stâng şi că atunci când se sparge oglinda, nu vor urma neapărat 7 ani de nenorocire.

Dar câmpul cel mai vast al superstiţiei, este desigur acela al medicinii. „Materia Medica" recunoscută astăzi ca o ştiinţă mai mult sau mai puţin precisă, a pornit dela Magia Neagră. Oamenii din vremurile

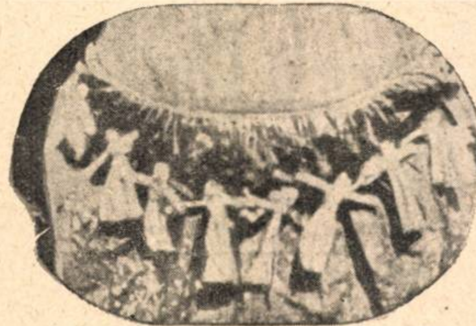
Model expus la expoziţia ungară, reprezentând un om al medicinii din alte timpuri. Tipul există şi astăzi în diferite părţi ale lumii şi mai ales în Amur, Siberia

preistorice şi chiar cei din secolele trecute, n'au fost lecuiţi, — —după credinţa lor — prin mijloace patologice sau organice, ci prin implorarea zeilor. Superstiţii care s'au născut în vremurile preistorice, persistă şi astăzi prin multe părţi civilizate ale lumii.

In Ungaria s'a organizat de curând o „Expoziţie a superstiţiei", care făcea parte din celelalte exibiţii orânduite cu ocaziunea congresului internaţional medical ţinut la Budapesta.

La această expoziţie, s'au demonstrat printre alte lucruri şi metodele practicate de vracii, vrăjitorii, babele şi prezicătorii unguri, care căutau să îndeplinească prin vrajă, ceeace doctorii îndeplinesc prin medicină şi chirurgie.

S'a putut vedea expus un praf obţinut din cranii de copii. Mulţi erau încredinţaţi şi sunt încă şi astăzi, că acest praf macabru ar avea facultatea de lecuire a multor boli grele. In cazul durerilor de urechi, vracii recomandau introducerea în ureche a unui cui desprins dela un cosciug. Leacul ar fi infailibil. Intr'o etajeră de sticlă s'a putut vedea expusă o cămăşuţă a unui copil epileptic, umplută cu făină de mălai şi fân, cusută la margini. Cămăşuţa era

Nouă păpuşele înghirlandate în jurul coapselor unei femei, erau considerate ca leac la diferite molime

plasată în timpul nopţii pe vre-un câmp cu scopul ca Necuratul să vie, s'o ridice, şi odată cu aceasta şi boala copilului.

Un leac care ar fi lucrat mai prompt atunci, decât lucrurile prescrise azi de medic, în cazul frigurilor galbene, era ca suferindul să bea dintr'un pahar anume făcut din ceară galbenă. Un colier de usturoi pus la gât, era un mijloc foarte eficace, de imunitate împotriva deochiului sau al magiei negre. Bubele se vindecau dacă erau frecate cu o broască moartă. Pentru bolile de ochi, leacul suveran era mălaiul roşu. O anumită buruiană purtată într'o pungă, era foarte înrâuritoare pentru prevenirea holerei. Nouă păpuşele micuţe înghirlandate în jurul coapselor, constituiau un eficace preventiv contra febrei şi altor molime.

Ne oprim aci cu înşirarea, pentru că a le enumăra pe toate, ar însemna să umplem volume întregi cu descrierea leacurilor şi metodelor superstiţiei. Cu ocaziunea congresului dela Budapesta s'a recunoscut că în vremurile noui, se găsesc mai multe variaţii ale vechilor oameni dătători de leacuri. Aceştia îşi atribue diferite nume şi titluri, în esenţă însă metodele sunt aceleaşi.

O secţiune specială a expoziţiei a fost rezervată cărţilor de vise, metodelor pentru slăbire, mijloacelor practice pentru uşurarea surzeniei, hipnotismului, ocultismului şi spiritismului. Faptul că expoziţia a avut loc la Budapesta, se datoreşte numai împrejurării că a fost mai uşor de strâns acest material pe teritoriul unguresc. Un asemenea material ar putea să fie adunat

Un interesant exemplu de superstiţie, expus la expoziţia din Budapesta. Un ţăran superstiţios, echipat împotriva epidemiei. Ţigară în gură, masca pe obraz, mănuşile, o cratiţă pe cap şi un cărucior umplut cu diferite ierburi lecuitoare, sunt considerate drept mijloace sigure de imunizare

cu uşurinţă şi în orice altă ţară. Ungaria nu este mai superstiţioasă decât Franţa, Anglia, Italia sau chiar Statele-Unite ale Americii.

Ştiinţa medicală a declarat război superstiţiei şi expoziţia dela Budapesta constituie doar un început.

„Miss Universe" şi „Miss România" vizitează magazinele „Solavici" din Strada Lipscani

Aclamate de numerosul public din stradă, „Miss Universe" şi „Miss România" salută mulţimea dela secţiunea de engros a magazi nelor „SOLAVICI"

Cele două „miss"-e admirând unul din nouile modele ale tricotajelor „MONICA" în studio-ul cinematografic al magazinelor „SOLAVICI"

Goana după autografe la plecarea frumuseţilor mondiale de la magazinele „SOLAVICI"

Mulţimea staţionând în faţa magazinelor „SOLAVICI" la sosirea celor două „Miss"-e.